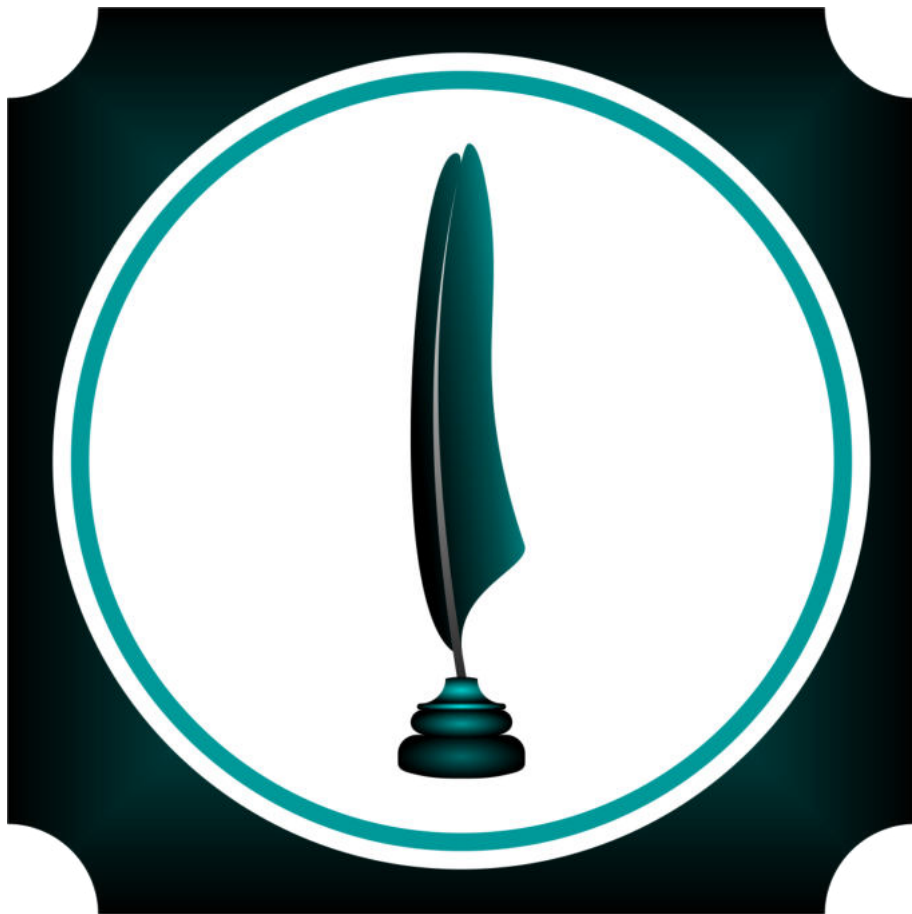

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γραφανθός

λογοτεχνήματα

ΒΟΛΟΣ 2010-17

Γραφανθός

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal line extending to the right.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γραφανθός

Λογοτεχνήματα

ΒΟΛΟΣ 2010-17

Περιεχόμενα

Παραμύθια.....	7
για μεγάλους	7
ΑΦΙΕΡΩΣΗ.....	9
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	10
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	11
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	13
« Ο ΛΥΚΟΣ »	15
«ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑ»	18
« ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ »	22
« ΟΜΟΛΟΓΙΑ ».....	24
« ΟΜΟΛΟΓΙΑ ».....	27
« ΘΑΝΑΤΟΣ ».....	29
« ΣΥΓΝΩΜΗ ».....	40
« ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΓΩ »	42
« ΠΑΡΑΝΟΙΑ ».....	44
Ανεμοστράτισμα	47
Φοβάμαι πρέπει,.....	48
Σέρνετ' ο χρόνος.....	49
«ΘΕΛΩ».....	50
« ΓΑΪΔΟΥΡΑΓΚΑΘΟ ».....	51
« ΦΤΩΧΗ ΛΑΜΠΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ »	52
« ΗΘΙΚΑ ».....	53
« ΔΙΑΟΛΕ ».....	59
«ΗΤΤΑ»	63
«ΚΡΙΜΑ»	64
«Ο θάνατος του Χάρου».....	69
«Ο θάνατος του Τάσου»	71
«Αδιέξοδο»	73
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	76
Ο Θανάσης	77
«Ο Θανάσης»	79
«Ο Άδωνις, ο Κώστας, ο Πασχάλης»	84
Όνειρα	87
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	89
«Ο δημιουργός εγκέφαλος»	89
«Ημέρα ψηφοφορίας»	91
«Κλοπή».....	93
«Πειθαρχία».....	95
«α,β,γ».....	97
«Μεσημεριανό φαγητό»	99
«Πλανόδιος»	101
«Άνεργος»	102
«Μια περιπετειώδης μέρα»	104
ΠΛΑΣΙΜΟ	106

ΑΓΚΑΛΙΑ.....	106
«Ψυχολογικό πείραμα».....	107
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ.....	108
ΔΟΕ	108
Περί.....	109
ΤΕΧΝΗ, Η ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ	111
... ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ	115
... ΠΕΡΙ ΣΟΦΙΑΣ	117
... ΜΗΠΩΣ	118
... ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑ	120
ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ.....	122
ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ.....	124
... ΤΥΡΑΝΝΙΑ.....	124
... ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	125
ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΣΗΣ.....	125
Στη χαιτή του ανέμου	127
ΑΦΙΕΡΩΣΗ.....	129
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	130
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	131
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	143

Παραμύθια

για μεγάλους

ΒΟΛΟΣ 2010-12

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Αφιερωμένο

σ' εκείνα που αποκτούν,
την αξία
που τους δίνουμε

.....
...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Είναι μάλλον γενικώς παραδεκτό, ότι τα παραμύθια, βοηθάνε με πάρα πολλούς τρόπους τα μικρά παιδιά. Δημιουργούν τη μέθοδο της φαντασίας τους και κατ' επέκταση, συμμετέχουν δραστηκότατα και στον τρόπο της σκέψης τους. Μέχρι τώρα όμως, δεν υπήρξε κάποια προσπάθεια διερεύνησης της χρησιμότητάς τους και στους ενήλικες, ή κάτι τέτοιο τουλάχιστον. Δεν είναι χρήσιμα, ή είναι και δεν έγινε μέχρι σήμερα γνωστό;

Προς αυτή την κατεύθυνση λοιπόν κινείται η παρούσα απόπειρα και είθε να έχει τα δυνατόν, καλύτερα αποτελέσματα!

Τα παραμύθια ετούτου του βιβλίου, βασίζονται μεν σε πραγματικά περιστατικά και εμπειρίες μου, αλλά είναι διανθισμένα και με την απαραίτητη συμπληρωματικότητα για την πληρότητα της πλοκής τους, από αναγκαία μη υπαρκτά στοιχεία, που αποδίδονται βεβαίως πάντοτε και με την απαραίτητη ... συγγραφική αδεία! ...

Η ιδέα προέκυψε τυχαία και απρόβλεπτα, όταν χρειάστηκα έναν οπωσδήποτε πρωτότυπο και ιδιαιτέρως ξεχωριστό τρόπο, για να εκφράσω τα πολύ βαθιά ερωτικά μου συναισθήματα στην «**Ράνια**».

Μετά το πρώτο παραμύθι όμως κι από τις ευμενείς αντιδράσεις των αναγνωστών του, διαφάνηκε ότι αυτός ο τρόπος έκφρασης, θα μπορούσε όντως να μετουσιωθεί σε μια πιο συνεπή προσπάθεια, μέσα από την οποία, οι διάφορες προσωπικές εμπειρίες μου ή οποιουδήποτε άλλου συνεχίσει αυτή τη διαδρομή, αποδιδόμενες με μια *παραμυθοειδή* διάθεση και όχι με την ξεκάθαρη διήγηση, θα μπορούσαν μ' αυτόν τον «απαλότερο» τρόπο, να χρησιμεύσουν κάλλιστα, ως εξαιρετικά διαλογικά εργαλεία στην επικοινωνία των ενηλίκων.

Η παράθεση των γεγονότων και με την απαραίτητη σημείωση ότι «*οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, πράγματα ή καταστάσεις, είναι απλώς ... συμπτωματική*», έγινε με συνέπεια, αλλά και με αυτούσιο τον χρονικό συναισθηματισμό τους, καθώς χρησιμοποίησα χωρίς πρόθεση την αυτόματη γραφή, αφού συνήθως η συγγραφή γινόταν σχεδόν αμέσως μετά από κάποια δυνατή συναισθηματική φόρτιση. Γεγονός που ίσως και να επηρεάζει αρνητικά κάμποσες φορές ή σε κάποια σημεία, τη λεκτική και τη συντακτική απόδοσή τους. Προσωπικά βεβαίως, αυτό δε μ' ενοχλεί καθόλου, τουναντίον μάλιστα, γιατί αυτός είναι κι ο τρόπος της κοινής ομιλίας, του καθημερινού διαλόγου. Απλώς οφείλω να το γνωρίσω στον κάθε καλοπροαίρετο αναγνώστη, ώστε να δείξει και την απαραίτητη κατανόηση.

Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω πάρα πολύ τη «**P**», αλλά και κάθε άλλον, που συνέβαλλαν ο καθένας με το δικό του τρόπο, σε τούτη την πρωτότυπη προσπάθεια, αλλά και όλους εσάς που θα ταξιδέψετε με συγκατάβαση, στον

παραμυθένιο τόπο και χώρο της πραγματικότητάς μας!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Καμιά φορά, η ζωή μας στήνει πάρα πολύ άσχημα παιχνίδια. Εκεί δε που έχει ιδιαίτερη επίδοση, είναι στον Έρωτα! ... Εκεί, δεν υστερεί και δεν τσιγκουνεύεται σε τίποτα! Όλα τα συναισθήματα καλλιεργούνται επιτακτικά, τυραννικά και θεϊκά μαζί. Δοκιμάζονται αδυσώπητα. Ανυψώνονται ως τα ουράνια, αλλά και καταβυθίζονται στα κατάμαυρα ... τάρταρα!

Έτσ' είν' ο Έρωτας, τι να τον κάνουμε;

... Ή τον ζεις, ή τον αποφεύγεις! ...

Δεν έχεις άλλη επιλογή!

.....

!

Μπαίνεις στο δρόμο του και καμιά φορά, το μόνο που σου μένει για να σαλτάρεις και πάλι απ' έξω, να γλιτώσεις, δεν είναι παρά μιαν εξομολόγηση! Μιαν εξομολόγηση όμως, που κανένας παπάς δε μπορεί να σου την ακούσει, πολύ περισσότερο να την κρίνει και να σε συμβουλευσει. Μιαν εξομολόγηση, που θα πρέπει να την κάνεις μονάχος και στον εαυτό σου. Για τη λύτρωσή σου! ...

Και τότε, αν είσαι τυχερός και σε δουν οι μούσες, έρχονται και σου βάζουν σιγά σιγά σε τάξη τα χαμένα, σου σμιλεύουν ξανά μ' υπομονή και καρτερία τη δόλια σου ψυχή, την καθαρίζουν με στοργή κι υπομονή απ' τις πληγές της και σ' ανασταίνουν! Πότε σε κανένα τελάρο ζωγραφικής, πότε σε κανένα κομμάτι χαρτί, πότε στα σκαλοπάτια των οκτάβων του πενταγράμμου, πότε οπουδήποτε αλλού ...

Προσωπικά πάθη και εμπειρίες, απαλλαγμένα κάποτε απ' την ένταση κι άλλοτε πάλι όχι, στέκονται κατόπιν απέναντί σου σαν καθρέφτης και μπορείς τότε πιο εύκολα, να τα περιεργαστείς, να τα παρατηρήσεις και να τα κρίνεις αν νομίζεις ότι χρειάζεται! ...

Πολλές φορές δε, μπορεί ενδεχομένως να φανούν χρήσιμα και παραδειγματικά ακόμα και για τους άλλους, είτε για τη μίμηση, είτε για την αποφυγή τους. Σε κάθε περίπτωση πάντως και κάπου εκεί προς το τέλος, μάλλον παραδοκεί εκείνη η περίεργη αίσθηση της ευγνωμοσύνης, τόσο γι' αυτά που έμαθες, όσο ακόμα και γι' αυτά που έπαθες, γιατί στο κάτω κάτω της γραφής,

... γνώση είναι κι αυτά! ...

Μια ... χαριτωμενιά που σαγήνεψε τα πάθη στα σκέλια μου, ένα ζεστό χαμόγελο που μου 'πε «καλώς τον! ...», δυο ματιές και μια γρήγορη κουβέντα από τα βάθη της ψυχής, υπήρξαν αρκετά στην Πλατεία! Αρκετά για να με πετάξουν κατευθείαν στον ουρανό κι από κει με ελεύθερη πτώση, να γκρεμοτσακιστώ στην ανελέητη πραγματικότητα!

Σαν τη χελώνα, που την αρπάζει ο αετός με τα νύχια του, τη σηκώνει στα σύννεφα και την αμολάει στα πιο σκληρά βράχια από κάτω, για να της σπάσει τις ανοχές και της αντοχές της ζωής της και να χορτάσει ύστερα με βουλιμία, τα σπλάχνα του και των ... δικών του, με τα κομμάτια της ψυχής της!

Δεν θέλησα να κρυφτώ και ν' αρνηθώ την πολυπόθητη γοητεία της πτήσης. Νομίζω μάλιστα, πως ίσως και να 'μουνα εγώ που την προσκάλεσα, να μ' αρπάξει και να με σηκώσει ψηλά, όσο ψηλότερα γινόταν. Για την πτήση! Αυτή την υπέροχη πτήση! Παρότι ήξερα πως κατόπιν θα με κατασπαράξει! Κι είν' αλήθεια τώρα, δυο μέτρα πάν' από τα βράχια, προλαβαίνω να θυμηθώ ακόμα πως μάλλον, δε μετάνιωσα γι' αυτή μου την απόφαση κι ας βλέπω ξεκάθαρα το τι με περιμένει. Χρόνια πολλά λαχταρούσα την απόλυτη ομορφιά του κόσμου και την απόλαυσα από κει ψηλά! Κράτησ' ελάχιστα δε λέω, αλλ' αν τυχόν τώρα, να τώρα που 'χω ξεφύγει από τα νύχια της, καταφέρω να γύρω και λίγο δεξιά, εάν προλάβω να ..., μπορεί και να γλιτώσω τη φρικτή μύτη του βράχου πάνω απ' τον Άγιο Νικολάκη στον Άγιο Ονούφριο! Αν καταφέρω και πέσω στις φυλλωσιές των πλατανιών στο ρέμα από κάτω, που ξέρεις, μπορεί και να μη σπάσει το καβούκι μου! Μπορεί και να τη γλιτώσω! Μπορεί και να μη γίνει η ψυχή μου, το φαγοπότι της «Ρ»! Μπορεί, που ξέρεις;

...

Κι αν την γλιτώσω, έλα να με βρεις στο δρόμο. Θα 'χω πάρει την ανηφοριά κατά τη Μακρινίτσα, θα περάσω να πω νερό κι απ' τη πηγή της Μάνας κι αν είμαι τυχερός, μπορεί να φτάσω κάποτε και στην κορφή στα Χάνια! Κι από κει ψηλά, σε κείνη τη γυμνή, απλωμένη πλατιά πλάκα που 'ναι στραμμένη προς τον Παγασητικό, θ' αγναντέψω λιγάκι πριν ... και κάτι από κείνη την ομορφιά π' απόλαυσα στην ελεύθερη πτώση μου! Κι αν δεν μου 'χει κοπεί κι η φωνή απ' το λαχάνιασμα, θα κάτσω κατάματα στον Ήλιο και μ' όση αγάπη μου 'χει μείνει ακόμα, θα σε κεράσω μπρούσκο κρασί Λουτριώτικο και θα σου ιστορήσω όλα εκείνα που 'μαθα, ...

... κατά το πέσιμο και την ανωφερειά μου! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι ήρωες των «παραμυθιών», όπως ακριβώς και οι καταστάσεις με τον τρόπο που αποδίδονται εδώ, είναι πρόσωπα ανύπαρκτα και με τυχαία ονόματα. Ο καθένας μπορεί να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε επιθυμεί, όπως:

«Ρ»: Ρα..., Ροδάνθη, Ρωξάνη, ...

Μ: Μαί..., Μαρίνα, Μυρτώ ...

Θ: Θε..., Θάλεια, Θεοδώρα ...

Α: Αντ..., Αλέξανδρος, Αριστείδης, ...

Δ: Δρ..., Δημήτρης, Διγενής ...

Τ: Τά..., Τιμολέων, Τρύφων ...

Σ: Στέ..., Σεβαστή, Σοφία, ...

Σ: Στα..., Σπύρος, Σωκράτης, ...

Θ: Θο..., Θανάσης, Θωμάς, ...

Φ: Φρα..., Φαίδων, Φάνης, ...

Π: Πα..., Πασχάλης, Πέτρος, ...

«Ρ»

« Ο ΛΥΚΟΣ »

Μια φορά κι έναν καιρό,

στα πολύ παλιά τα χρόνια, σ' ένα χωριό που ήταν χτισμένο στην πλαγιά ενός βουνού απέναντι απ' τον Όλυμπο, γεννήθηκε πνιγμένο απ' τον ομφάλιο λώρο και με παραμορφωμένο κρανίο από την ταλαιπωρία της γέννας, ένα παράξενο αγόρι, που η μαμή κατάφερε με πολύ κόπο να το συνεφέρει, να το ζωντανέψει και να του ... πλάσει το ταλαιπωρημένο του κεφαλάκι. Κι επειδή λοιπόν με πολύ κόπο είδε το φως του, το ονομάσανε **Λύκο**.

Ήταν μικροκαμωμένο παιδί, αδύναμο, φοβητσιάρικο και μάλλον, δεν θα μπορούσες να το πεις όμορφο όπως τα συνομήλικά του. Είχε όμως μιαν ιδιόμορφη εξυπνάδα, που το έκανε όχι μόνο ικανό να παρακολουθεί τα παιχνίδια και τις αταξίες των συνομηλίκων του, αλλά και πάμπολλες φορές, να γίνεται ο αρχηγός τους. Που θα το 'χανες που θα το 'βρισκες, πότε στους σκουπιδότοπους του χωριού ν' αναζητά ενδιαφέροντα αντικείμενα για παιχνίδι, πότε να περιπλανιέται μονάχο στα γύρω βουνά, για ν' ανακαλύψει τις πιο όμορφες γωνιές τους και τα πιο απόκρυφα μονοπάτια του τόπου του και πότε ανάμεσα στα κοριτσόπουλα, να τους ζητάει να παίξουνε ... «τους μεγάλους»! ...

Η φαντασία του ασυνήθιστη, παράξενη κι αλλιώτικη από των άλλων παιδιών, οργίαζε όταν ζωγράφιζε όπου έβρισκε, ή όταν δημιουργούσε δικά του παιχνίδια στα οποία, πότε πάλευε με τέρατα και σημεία, πότε με μυριάδες εχθρούς, πότε με μάγους και φαντάσματα και πότε πάλι ο αθεόφοβος, ακόμα και με τους θεούς! Κι όλους τους κατατρόπωνε με μια ευκολία! ...

Σιγά σιγά μεγάλωσε κι ένα απόγευμα στον κήπο του σπιτιού του, όπως όρμησε σαν αγρίμι στον πατέρα του για να παλέψουν, αγαπημένο παιχνίδι και των δυων τους, εκείνος παραπάτησε και παραλίγο να πέσει στο χώμα. Ακίνητοι κοιταχτήκανε στα μάτια. Σιωπή με το πρώτο ξάφνιασμα. Ο πατέρας καλοκοίταξε το Λύκο με ικανοποίηση και του χαμογέλασε. Ο Λύκος ξαφνικά, κατάλαβε τι είχε συμβεί! Γούρλωσε τα μάτια του, χαλάρωσε τις γροθιές του, πήρε βαθιά ανάσα για να χωνέψει το μέλλον του, φούσκωσε από περηφάνια για το κατόρθωμά του και γέμισε με θαυμασμό για τον πατέρα του, που σταμάτησε την πάλη τους στο καλύτερο σημείο της. Εκείνο του αλληλοσεβασμού της δύναμής τους! Ξεφύσησε.

- Ήρθε η ώρα, του λέει ο πατέρας.

Κούνησε το κεφάλι του συμφωνώντας κι ο Λύκος. Το 'ξερε ότι κάποτε θα ερχόταν, μα δεν το περίμενε κι εκείνο το απόγευμα! Μπροστά ο πατέρας και πίσω ο Λύκος, κινήσανε για τις ετοιμασίες. Σ' αυτό το χωριό εθιμοτυπικά, όταν τ' αγόρια καταφέρνανε να παλέψουν και να νικήσουν για πρώτη φορά τον πατέρα τους, θεωρούνταν ότι ενηλικιώνονταν, ενώ άνδρες, όταν αρχίζανε να σκέφτονται καλύτερα από κείνον. Ως αναγνώριση λοιπόν της ικανότητάς τους, μόλις ενηλικιώνονταν, τα διώχνανε από το πατρικό τους για να ψάξουν να βρουν την τύχη τους, με μοναδικά εφόδια, τις τελευταίες ευχές και οδηγίες των γονιών τους.

Μπήκαν στο σπίτι, πλυθήκανε, βάλανε τα καλά τους κι η μάνα ετοίμασε το τελευταίο τους τραπέζι. Δύσκολο βράδυ. Βουβή περήφανη σιωπή μέσα στο σπίτι, ανακατωμένη με μυριάδες αναμνήσεις, ανησυχίες, μα κι ελπίδες και προσευχές για το αύριο. Με την ανατολή του Ήλιου, βγήκανε στην εξώπορτα. Θα του 'λειπε του πατέρα ο γιος, μα έτσι είναι η ζωή. Η μάνα κλαψούριζε καταπίνοντας τους λυγμούς της μα τα δάκρυα στα μάτια της, την πρόδιδαν. Αγκάλιασαν, φίλησαν το Λύκο και του ευχήθηκαν ξεπροβδώντας τον, «στο καλό, με την ευχή μας»! Τραβήχτηκαν σιγά σιγά και τους κοιτούσε που μπαίνανε στο πατρικό του. Ο πατέρας, ήταν σίγουρος ο Λύκος, πως τράβηξε κατά το δωμάτιό του και τη μάνα, την είδε για τελευταία φορά, κρυμμένη πίσω απ' την κουρτίνα.

Έριξε μια τελευταία ματιά, πήρε βαθιά ανάσα και γύρισε κατά τον Ήλιο.

Και τώρα οι δυο μας, του λέει.

Ξαφνιάζεται με τη φράση του! Σμίγει τα φρύδια του κι αναρωτιέται γιατί του βγήκαν τέτοιες λέξεις! Θα το σκεφτώ στο δρόμο λέει και ξεκινά κατά την ανατολή. Ο Ήλιος είχε σηκωθεί πάνω απ' τον Όλυμπο κι ο Λύκος πήρε τον κατήφορο.

Κακοτράχαλος ο δρόμος, έπεφτε, σηκωνόταν, έβαζε χόμα στις πληγές του όταν μάτωνε και ξαναπροχωρούσε. Πέρασαν χρόνια πολλά, δούλεψε, έκανε κάποτε και οικογένεια, μα προδόθηκε κι έχασε τα παιδιά του. Έμεινε στους πέντε δρόμους κακομοιριασμένος, απένταρος, καταχρεωμένος, ελεεινός και τρισάθλιος. Ξαναθυμήθηκε τους σκουπιδότοπους κι άρχισε να ψάχνει εκεί, για λίγη στοργή. Μα σκουπίδια! Περιπλανήθηκε από δω κι από κει, να βρει μιαν όμορφη γωνιά, σαν εκείνες που 'βρισκε στα κορφοβούνια του χωριού του. Πουθενά! Μόνη του παρηγοριά, τ' απόκρυφα μονοπάτια του, εκείνα που μόνο εκείνος ήξερε να βρίσκει, ακόμα κι εκεί που όλοι μα όλοι, νομίζανε πως δεν υπήρχαν! Μα τα μονοπάτια του, δεν θα 'χανε καμιάν αξία, όταν κάποτε θα χανόντουσαν μαζί μ' εκείνον και το 'ξερε. Μα ούτε κι έβρισκε ποτέ και συντροφιά! Πνίγονταν μονάχα με τον πόθο και με την προσδοκία της κι όλο ξεγελιόταν, από περαστικούς κι αδιάφορους που συναντούσε κατά καιρούς, στα ρείθρα των μονοπατιών του.

Σ' ένα ρείθρο, θυμάται μια φορά και μια γυναίκα. Δεν ήταν πολύ όμορφη, μα ήταν απίστευτα γλυκιά, πρόσχαρη και χαίρονταν πάρα πολύ την παρέα της. Ένοιωθε μιαν απίστευτη εξοικείωση μαζί της! Τις ήξερε τις γυναίκες αρκετά. Από τότε που ήτανε ακόμη χνούδαλο. Ήξερε πως για να τις κερδίσεις, έπρεπε να 'σαι νεαρός, όμορφος, δυνατός και πλούσιος! Ή πλούσιος να τις αποκαταστήσεις για τη χρήση τους και εξαιρετικά ανεχτικός, σε κάποιον πρόθυμο, νεαρό, όμορφο και δυνατό εραστή τους. Κι αυτός δεν ήταν τίποτα απ' όλ' αυτά. Άσε που σ' ένα μονοπάτι του, είχε μάθει και κάτι εξαιρετικά σπουδαίο. Πως δεν υπάρχουν λέει καλοί και κακοί άνθρωποι, μα μοναχά καλές και κακές πράξεις! Κι αυτή δεν ήταν καλή ή κακή γυναίκα, αλλά γυναίκα με καλά και κακά στοιχεία, όπως και όλοι οι άλλοι άνθρωποι δηλαδή. Τα καλά της τα είχε λατρέψει, τα κακά της τα σιχαίνονταν, τον αηδίαζαν.

Μα μετά από κάμποσο καιρό χωρίς να το καταλάβει, έχασε τον έλεγχο και η λατρεία του για τα καλά της, επισκίασε πρόσκαιρα τα κακά της και τα μαζωμένα από καιρό πνιγμένα ερωτικά του συναισθήματα, ανέβηκαν σφιχτή θηλιά και πνίγανε το λαιμό του. Το στομάχι του έσφιξε σαν πέτρα και τα βράδια στο κρεβάτι του, διπλωνόταν από πόνο. Έσφιγγε τις γροθιές του και ούρλιαζε φρικιαστικά πνίγοντας τη φωνή του, μην τον ακούσουν οι γείτονες και τον περιγελάσουν. Και σα να μην έφτανε αυτό, κάποια μέρα που περπατούσαν πλάι πλάι, τη βλέπει να χαμογελά με περισσή λαχτάρα σ' ένα νεαρό, πιο όμορφο και πιο δυνατό από κείνον, που την πείραζε παιχνιδιάρικα από καιρό, λες κι ήτανε ο εραστής της! Ζήλεψε! Φρίκη! Ένοιωσε σα να τον χρησιμοποιούσαν, σαν τότε που 'χε δει μιαν άλλη αγαπημένη, που φιλιότανε με κάποιον άλλο. Προδοσία πάλι!; Λύγισε, μάτωσε το στομάχι, θόλωσε το μυαλό και λούφαξε στο κελί του να ουρλιάξει τον πόνο του. Δεν έκλεισε μάτι όλο το βράδυ. Έκλαψε, έσκουξε, κομματιάστηκε και καταράστηκε την τύχη και το ριζικό του. Μαύρισε πάλι η καρδιά του, μαύρισε η ψυχή του κι ευχόταν λέει να 'ξερε, που σεργιανούσε ο Χάρος, να πάει να τον βρει και ν' αναμετρηθεί μαζί του.

Μα κάπου εκεί τα ξημερώματα, αφού στεγνώσανε τα μάτια του κι αφού καταλάγιασε η οργή του, θυμήθηκε πως τούτο το μονοπάτι, κάποτε εκείνη η αγαπημένη που είχε δει να φιλιέται με κάποιον άλλο, του το 'χε αναφέρει πως υπάρχει. Μα τότε ο Λύκος, είχε αμφισβητήσει την ύπαρξή του. Και να που εκείνη είχε δίκιο! Υπάρχει τούτο το διαβολεμένο μονοπάτι! Είναι κρυμμένο στα μύχια των ανθρώπινων ψυχών. Στην ψυχή του! Εκεί που ούτε κι οι ίδιοι Θεοί δεν τολμούν να πλησιάσουν! Εκεί που περπατά μονάχα το μεγαλύτερο θεριό του κόσμου, το «ΕΓΩ»! Εκεί που οι μάχες δίνονται χωρίς όπλα. Αντρίκια, μονάχα με γροθιές. Βαριές και ατσαλένιες. Εκεί που το αίμα τρέχει σαν ποτάμι κι η άλλη, δε βλέπει ούτε σταγόνα. Εκεί που ο βαρύς ιδρώτας σμίγει με το δάκρυ καταρράκτης κι η άλλη, δεν αισθάνεται ίχνος από τη μυρωδιά τους. Εκεί που τα ουρλιαχτά του πόνου, γίνονται θύελλα της κόλασης κι η άλλη, ούτε π' ακούει το θρόισμά τους. Εκεί που τσαλακώνεται κάθε όσιο και ιερό κι η άλλη, μπορεί ν' αντιληφθεί μονάχα τη σιωπή. Εκεί που γονατίζει κάθε έννοια αξιοπρέπειας κι η άλλη, παίζει απλά με ... φρέσκο κρέας! ... Εκεί που σωστό είναι αυτό που θέλεις και πρόπον, αυτό που είναι! Εκεί που οι άγγελοι τραγουδάνε μονάχα το:

**«μπορείς ν' αγαπήσεις τόσο πολύ,
μέχρι που για το καλό του,
να χάνεις ακόμα κι εκείνο π' αγαπάς;;;»!**

Ο Ήλιος είχε ανέβει μια οργιά κι ο Λύκος ξαφνικά, έγινε αγρίμι! Μαύρο, τριχωτό. Τινάχτηκε, κοίταξε τον Ήλιο κατάματα, έγειρε χαμηλά το κεφάλι του, έσμιξε τα φρύδια του και κίνησε κατά την ακροποταμιά. Έσκυψε στα γάργαρα νερά και διάλεγε κροκάλες και της κατάπινε. Να γίνει ο πόνος στο στομάχι πιο βαρύς, πιο ανυπόφορος κι όταν το γέμισε, σήκωσε το κεφάλι κι έβγαλε τον πιο βαρύ αναστεναγμό, το πιο φρικιαστικό ουρλιαχτό του και κίνησε για το μονοπάτι.

Εκεί που οι άγγελοι τραγουδάνε μονάχα το:

**«μπορείς ν' αγαπήσεις τόσο πολύ,
μέχρι που για το καλό του,
να χάνεις ακόμα κι εκείνο π' αγαπάς;;;»!**

Πέμπτη 30 Δεκεμβρίου 2010 / 02.20' μ.μ. 15

«ΑΜΘΡ»

«ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑ»

Μια φορά κι έναν καιρό,

Θουκυδίδου – Παλαιστίνης, ζούσε ο **Αχιλλέας**. Ένα μοναχικό άτομο με αναπηρία, που αντιμετώπιζε τη ζωή, με απίστευτο πείσμα, θράσος και οργή για την ... καταδίκη του.

Το δωμάτιό του αρκετά βρώμικο, ώστε χρειαζόσυνα μεγάλο κουράγιο ή συμπόνια, για να δρασκελίσεις τα δυο τρία σκαλοπάτια της εξώπορτας! Όσο για τον ίδιο, μιαν αδύναμη σκεβρωμένη από την αναπηρία του φιγούρα, η οποία εξισορροπούσε στο κοινωνικό του περιβάλλον, με μιαν απίστευτη και επιτηδευμένη θρασύτητα λόγου, που σε συνδυασμό με την ηθική υποχρέωση σεβασμού της καταστάσεώς του, ήταν σε θέση να επιβάλλει απίστευτη αμηχανία σ' οποιονδήποτε συνομιλητή του!

Ο Αχιλλέας λοιπόν, κάθε βράδυ είχε το συνήθειο, να καλεί ταξί μέσω του κέντρου τους, για να πάνε να του πάρουν ένα μπουκάλι κρασί. Ελάχιστοι ήταν οι ταξιτζήδες που ανταποκρίνονταν στο κάλεσμά του. Ανάμεσά τους όμως κι ο Λύκος. Ετούτος μάλιστα, που 'χε κάνει και για καμιά δεκαριά χρόνια αστυφύλακας κι είχε κάποια εμπειρία από τέτοιες καταστάσεις, όχι μόνο δε χαμπάριαζε από τη θρασύτητα του Αχιλλέα, αλλά ήξερε και να τον χειρίζεται με ιδιαίτερη μαεστρία και σεβασμό!

Με τούτο το Λύκο, ο Αχιλλέας είχε βρει το μαστορά του. Όταν του πουλούσε τσαμπουκά, η αγαπημένη τεχνική του Αχιλλέα, ο Λύκος που 'ξερε απ' αυτά και τα γούσταρε κιόλας απ' τον Αχιλλέα όταν δε βιαζόταν, έπαιρνε το ύφος του ... μπάτσου και με το χαμόγελο στα χείλη, έμπαινε άφοβα στο παιχνίδι του και τον φόρτωνε, μέχρι που ο Αχιλλέας από την αδυναμία του να τον αντιμετωπίσει, έσκαγε στα γέλια και το γύρναγε στην κολακεία. Είχε πολύ πλάκα!

Κάποιο βράδυ, είχε πάρει την κλήση του, το κρασί κι είχε φτάσει στο σπίτι του Αχιλλέα. Τον περίμενε όπως πάντα πίσω από την πόρτα.

- Που 'σαι ρε μάγκα ταρίφα γ... τα ... (κάποιες αθυροστομίες τέλος πάντων);

- Γεια σου ρε μάγκα Αχιλλέα! Που 'ναι τα φράγκα να την κάνω, του λέει χαμογελώντας ο Λύκος.

Είχε όρεξη όμως ο Αχιλλέας για παιχνίδια και τσαμπουκαλίκια.

- Δεν έχει φράγκα σήμερα ρε μάγκα, μου τα κερνάς και το κρασί και την κούρσα σου, χα χα χα !!! ...

Άλλο που δεν ήθελε κι ο Λύκος που 'χε όρεξη εκείνο το βράδυ, χαμογελάει κι αρχίζει να τον παίζει.

- Από πότε ρε μάγκα άρχισες να κερνιέσαι μόνος σου; Πέσε τα φράγκα, γιατί αλλιώς δεν έχει κρασάκι απόψε. Το βλέπεις, δεν πρόκειται να στο δώσω!

- Χα χα χα! Είσαι τόσο μάγκας ρε, του λέει.

- Είμαι.

- Εγώ όμως είμαι πιο πολύ από σένα και σήμερα δεν έχει φράγκα. Άλλη μέρα!

- Όπως νομίζεις, του λέει ο Λύκος και με το κρασί στα χέρια, γυρίζει χαμογελώντας κρυφά, να μπει στο ταξί του.

Αρχίζει ο Αχιλλέας τις μαγκιές, δεν πιάνουν. Αρχίζει τις φοβέρες τίποτα. Το κρασί του είχε φτάσει στο ταξί! Τα χρειάστηκε κι ο Λύκος δεν παιζότανε. Θα 'φευγε! Το γύρισε στις μαλαγανιές.

- Εντάξει ρε μάγκα, θα σε πληρώσω. Φέρε μου το κρασί.

- Να δω τα φράγκα.
- Πήγαινε το κρασί μέσα στο τραπέζι και πάρ' τα. Εκεί είναι.
- Να πας εσύ να μου τα φέρεις και γρήγορα,
έκανε τάχα με ζόρικο ύφος ο ... μπάτσος.
- Δε βλέπεις ότι δε μπορώ,

του λέει ο Αχιλλέας που 'ταν ανάπηρος στα πόδια κι όντως δεν μπορούσε. Περισσότερο όμως το έλεγε με μαγκιά, επειδή δεν είχε χορτάσει ακόμη το παιχνίδι. Γελούσε από μέσα του ο Λύκος κι άρχισε τα ζοριλίκια.

- Ή τα φέρνεις ή έφυγα.

Το πήρε απόφαση ο Αχιλλέας, ότι με τούτο το Λύκο δεν τα βγάζει πέρα κι άρχισε το παρακαλητό.

- Έλα δε βλέπεις ότι δε μπορώ να πάω μέσα μόνος μου. Πιάσε με και σήκωσέ με να με πας μέσα να σου τα δώσω.

Πώς να τον πιάσει όμως τον Αχιλλέα, που βρωμοκοπούσε ο καημένος. Άσε που δεν ήθελε και να τον καλομάθει, γιατί είχε δει πολλά άτομα σαν αυτόν, που στο τέλος χωρίς να το καταλαβαίνει κανείς, κατάφερναν να εκμεταλλεύονται τέτοιου είδους καλοσύνες.

- Όπως βγήκες ρε ψευτόμαγκα ως την πόρτα, έτσι και να ξαναμπείς να μου φέρεις τα χρήματα,

του λέει ο ... μπάτσος.

Τι να έκανε άλλο ο Αχιλλέας, είδε και απόειδε, κατάλαβε ότι δεν τον έπαιρνε άλλο κι άρχισε να σέρνει με πολλή δυσκολία την καρέκλα του προς το μέσα δωμάτιο, για να δώσει τα χρήματα στο Λύκο. Σερνότανε κι έριχνε και τα ... καντήλια του για τον ταρίφα που 'χε μπλέξει, αν και κατά βάθος, πολύ το 'χε ευχαριστηθεί το ζοριλίκι του. Εκείνος που ένοιωθε τα γούστα του και χαμογελούσε από μέσα του, τον ακολουθούσε από δίπλα τάχα με περισσή ... μπατσικίστικη υπεροψία για την επιβολή της ... διαταγής του κι είχε το νου του να μην του πέσει, γιατί εκείνο που του 'χε βάλει να κάνει και με πίεση μάλιστα γιατί τάχα βιαζόταν να φύγει, ήταν πραγματικά εξαιρετικά κοπιαστικό! Επιτέλους κάποια στιγμή φτάσανε μέσα, άφησε ο Λύκος το κρασί στο τραπέζι, μέτρησε από το σακουλάκι τα χρήματα της κούρσας και του κρασιού, χαιρετάει τον Αχιλλέα και γυρίζει να φύγει.

- Ξέρεις πως γίνεται σπουδαίος ένας π...

(το ανδρικό γεννητικό όργανο), ρωτάει ξαφνικά ο Αχιλλέας.

- Μπαίνοντας σ' ένα σπουδαίο μ...

(το γυναικείο γεννητικό όργανο), του ανταπαντάει αυτόματα ο Λύκος!

Τρελάθηκε ο Αχιλλέας απ' την απάντηση. Ήταν προφανέστατο, πως δεν ήταν εκείνη που ήθελε να λάβει για να συνεχίσει τα παιχνιδάκια του. Κοιτάζονται και ξεκαρδίζονται κι δυο τους στα γέλια. Την κάνει ο Λύκος κι ο Αχιλλέας, ακόμα γελούσε και τον πείραζε ξωπίσω του.

Μπαίνοντας όμως ο Λύκος στο ταξί, ξαφνιάζεται. Αισθάνεται κάτι πολύ περίεργο. Αυτή η ερώτηση του Αχιλλέα, κάτι του λέει ενστικτωδώς, πως είναι εξαιρετικά σημαντική! Η λέξη «σπουδαίος» τόσο στην ερώτηση όσο και στην απάντηση, έδινε τρομαχτική διάσταση κι αξία στο διάλογο. Ο ίδιος ο Αχιλλέας βέβαια, ήταν σαφέστατο, ότι δεν υπήρχε περίπτωση λόγω και της πνευματικής του καταστάσεως, να της δώσει συνειδητά τουλάχιστον, την οποιαδήποτε ειδική, επιστημονική και ψυχολογική βαρύτητα. Ναι αλλά ο Λύκος ήταν σίγουρος, πως η ερώτηση ήταν εξαιρετικά σπουδαία! Πως ήταν ένα πραγματικό ... ψυχολογικό κλειδί, με το οποίο θα μπορούσες να ξεκλειδώσεις πανεύκολα, το βασικό κώδικα συμπεριφοράς του οποιουδήποτε. Ναι, η ερώτηση του Αχιλλέα «ξέρεις πως γίνεται σπουδαίος ένας π...», ήταν κλειδί, «το κλειδί του Αχιλλέα»!

Μπορεί όμως κάποιος, που δεν έχει ούτε τη στοιχειώδη μόρφωση, να κατέχει τέτοιας εξαιρετικής σημασίας στοιχεία γνώσης; Μήπως τελικά η αλήθεια, βρίσκεται διάχυτη παντού, μήπως είναι απλώς αυτό καθ' αυτό το «ΑΠΕΙΡΟΝ» κι εκείνα τα στοιχεία του, που οι ανθρώπινες αισθήσεις δύνανται ν' αντιληφθούν και συντιθέμενα, μπορούν να δώσουν κάποιο ... υποκειμενικά αντικειμενικό αποτέλεσμα, συνιστούν το κομμάτι της κοινής λογικής; Μήπως οι ψυχολογικές διαταραχές, δεν είναι παρά απλώς και μόνο, η αδυναμία της συνθέσεως των στοιχείων της κοινής λογικής και όχι απαραίτητα η ελλειμματική ή και η υπερβολική ενίοτε συνειδητοποίησή τους; Μήπως τελικά, η πραγματική αλήθεια, δεν βρίσκεται τόσο στην ποσότητα των στοιχείων της, όσο στην ποιοτική σύνθεση των ... κατά συνθήκη αντιλαμβανομένων της στοιχείων;;; ...

Τον έτρωγε η περιέργεια τον Λύκο. Είχε πράγματι στα χέρια του «το κλειδί του Αχιλλέα», ή απλώς μιαν ακόμα παντελώς ασήμαντη, τυχαία πρόστυχη ερώτηση του Αχιλλέα; Θα 'σκαγε εάν δεν το διαπίστωνε μα χτυπάει το τηλέφωνό του. Η Μ της Μ ήθελε να πάνε στα Πευκάκια. Καλή η φιλοσοφία, μα έπρεπε να δουλέψει κιόλας. Η Μ μια ηλικιωμένη χήρα στρατιωτικού, ήταν πολλή καλή του φίλη, με την οποία αντάλλαζε ανέκδοτα και ξεκαρδίζονταν στα γέλια. Αφού την επιβίβασε, άρχισαν αμέσως όπως κάνανε πάντα και χωρίς περιστροφές κι ενδοιασμούς, αμφοτέρωτα αχαλίνωτα πειράγματά τους, τα γέλια και τα πρόστυχα εννοούμενα κι υπονοούμενά τους. Κάνανε καλή παρέα! Οπότε ξαφνικά, γυρίζει ο Λύκος και της λέει:

- Ξέρεις πως γίνεται σπουδαίος ένας π...;
- Μ' ένα σπουδαίο μ...,
του ανταπαντάει αμέσως η Μ και ξεκαρδίζονται στα γέλια!
- Τη ερώτηση ήταν αυτή;

Γέλασ' ο Λύκος και της εξήγησε. Ήταν έξυπνη η Μ και τον κατάλαβε αμέσως. Μπερδεύτηκαν όμως και οι δυο για την υποτιθέμενη αξία «του κλειδιού του Αχιλλέα», γιατί οι απαντήσεις φαινότανε να μοιάζουν, οπότε κατέληξαν στην υπόθεση, ότι προφανώς όλοι οι άνθρωποι, κάπως έτσι θ' απαντούσαν. Κι όμως ο Λύκος ήταν σίγουρος για την αξία του.

Πέρασ' η ώρα, κοίλιασε η ούτως ή άλλως ελάχιστη δουλειά και τα ταξί, αρχίσανε σιγά σιγά να μαζεύονται στις πιάτσες. Εκεί ανταμώνανε οι στενότερες φιλικές παρεούλες κι αφού δεν είχανε δουλειά, πότε στο αυτοκίνητο του ενός και πότε στ' άλλο, το ρίχνανε στην κουβέντα. Ο Λύκος κι η Ρ, ήταν ήδη στο Δημοτικό και περιμένανε τη Θ.

10.00' μ.μ.

Πέμπτη 14 Ιουλίου 2011 / 9.32' μ.μ.

Σε λίγο έφτασε και μαζεμένοι μέσα στο αυτοκίνητό του, αρχίσαν όπως πάντα, να μοιράζονται τα νέα τους, τις χαρές και τις στεναχώριες τους. Καλή παρέα οι τρεις τους! Και ξαφνικά εκεί πάνω στα γέλια, ο Λύκος θυμήθηκε «το κλειδί του Αχιλλέα» και γυρνώντας απότομα και στις δύο, τις λέει.

- Θα σας κάνω μια περίεργη ερώτηση, αλλά θέλω να μου απαντήσετε αυτόματα μ' ότι ακριβώς σας έρθει, χωρίς να σκεφτείτε. Εντελώς αυτόματα και μετά θα σας εξηγήσω. Εντάξει;
- ... Εντάξει.
- Ξέρετε πως γίνεται σπουδαίος ένας π...;
- Άαααα! Σα δε ντρέπεσαι πρόστυχε!
- Αφήστε τα άααα και τα ουου κι απαντήστε μου αμέσως. Θα σας εξηγήσω μετά.
- ... Μμμμ, ... όταν είναι ... εύρωστος,
λέει η μία.

- ... Χμμμ, ... όταν ικανοποιεί τη γυναίκα,
λέει η άλλη.

Γούρλωσαν τα μάτια του Λύκου! Είχε δίκιο τελικά! «*Το κλειδί του Αχιλλέα*», όντως ήταν κλειδί! Ένα απίστευτο ψυχολογικό κλειδί! Τις περιέγραψε την περιπέτειά του με τον Αχιλλέα και προσπάθησε με πολύ κόπο, να τις εξηγήσει για την αξία του κλειδιού. Δεν πολυκαταλαβαίναν.

- Παρακολουθείστε με λιγάκι. Τι είπες εσύ; Να είναι εύρωστος. Τι ακριβώς εννοούσες δηλαδή;

- Να βρε παιδάκι μου, πώς να σου το εξηγήσω; Μα είναι ερώτηση κι αυτή για ν' απαντήσεις με ευκολία; ... Τέλος πάντων να είναι κάπως ... ωραίος, ... πλούσιος, πώς να σου το εξηγήσω, αλλ' απ' ότι βλέπω με καταλαβαίνεις, ... γοητευτικός, ν' αξίζει ν' ασχοληθείς μαζί του ας πούμε!
...

- Νομίζω ότι πολύ καλά μου εξήγησες! Κι εσύ τι εννοούσες;

- Εγώ; Αυτό ακριβώς που είπα!

- Δηλαδή τι; Να την ικανοποιεί στο σεξ;

Ναι αλλά όχι μόνο! Να την ικανοποιεί γενικώς, ν' αξίζει. Πιο σαφής δε μπορώ να γίνω!

- Δε χρειάζεται, σε κατάλαβα κι εσένα. Σκεφτείτε λοιπόν αυτές τις επεξηγήσεις που μου δώσατε κι αναρωτηθείτε. Σε τι διαφέρουν καταρχήν, από τις γενικότερες προσδοκίες που έχετε από έναν άντρα, αλλά και πολύ περισσότερο, σε τι διαφέρουν απ' αυτό που θα θέλατε, ή που επιδιώκετε στην καθημερινότητά σας να είστε; Έεεε, σε τι; ...

Όσο κι αν προσπάθησε να τις εξηγήσει, μάλλον δεν τα κατάφερε! Εκείνες μπορεί να μην κατάλαβαν, αλλά ο Λύκος είχε σιγουρευτεί απολύτως! Οι επεξηγήσεις που είχαν δοθεί απ' όλους τους, από τη Θ και τη Ρ, οι δικές του αλλά και της Μ της Μ, δεν ήταν παρά η αποκάλυψη του βασικού κώδικα συμπεριφοράς τους. Η αποκάλυψη του βαθύτερου εγώ τους, αλλά και του αξιολογότερου προσδόκιμου συμπεριφοράς τους.

Τελικά ο Αχιλλέας, παρ' ότι ο ίδιος δεν είχε ιδέα, κρατούσε ... στο μυαλό του κάτι ανέλπιστα πολύτιμο. Κρατούσε στ' αλήθεια ένα ιδιαζόντως πρωτότυπο ψυχολογικό κλειδί, που σίγουρα επεξεργασμένο από τους αρμόδιους και τους ειδήμονες της ψυχολογίας και όχι φυσικά από το Λύκο, ήταν απολύτως σίγουρο, ότι κάπου θα μπορούσε να φανεί χρήσιμο, ή ακόμα και πάρα πολύ χρήσιμο! Ίσως τελικά, να 'ταν πραγματικά πολύτιμο κλειδί ...

«το κλειδί του Αχιλλέα»! ...

10.55' μ.μ.

«P»

« ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ »

Έχεις ακούσει ποτέ, για « το πέραςμα της Κολάσεως »;
Για κείνη την επιστροφή από την αυταπάτη του Ερωτικού Παραδείσου;
Έρωτας!

Μία έννοια, μια λέξη μαγική! Το κλειδί που ξεκλειδώνει τα μύχια της ανθρώπινης ψυχής. Το ζευγάρι της ύπαρξης με την υπέρτατη προσδοκία. Το πιο αποκαλυπτικό ταξίδι αυτογνωσίας! Το πέταγμα του Ικάρου πάνω απ' το Αιγαίο. Και λίγο πιο ψηλά αν τα καταφέρεις, ο Παράδεισος! Αρκεί ν' αντέξει το κερί, μη λιώσει τάχα απ' τη φωτιά του Ήλιου, ή ακόμα χειρότερα, μην το κάψεις ο ίδιος ως ανάθεμα, σ' εικονοστάσια ανύπαρκτων θεών!

Ανοίγεις τα μάτια σου ένα πρωί και κοιτάζεις τον Ήλιο που ξεροτανιέται νοηλεκικά, πάνω από το φαράγγι της «Χράπας» και κάτω απ' τα ορθάνοιχτα φτερά του όρνιου, που στριφογυρίζει λυτρωτικά, γλιστρώντας στο ανοδικό ρεύμα του ολόφρεσκου πρωινού αέρα. Έν' αεράκι ανοιξιάτικο, απαλό και γλυκό, πρόστυχο λες, που γλείφει ηδονικά τα πέτρινα κακοτράχαλα κι απότομα χείλια του φαραγγιού. Που χοροπηδάει χαριτωμένα σαν λευκό κατσικάκι τις κορφούλες ως το «Λιούλια», δίνει μια και πηδάει πάνω από το «λάκκο της Παναγίας» κι έρχεται βελάζοντας παιχνιδιάρικα, να χωθεί ανάμεσα στα σκέλια σου.

Σκύβεις, το χαϊδεύεις ζωηρά, του ανακατεύεις τη φουντίτσα του κεφαλιού του, φοράς τα πάνινα παπούτσια και κατηφορίζεις ξωπίσω του προς την «Αλατσία». Εκεί που οι τσομπάνηδες κάποτε, απλώνανε πάνω στις πλατιές πέτρες, αλάτι για τα ζωντανά τους. Ανεβαίνεις στην πιο ψηλή και κάνεις σαν αετόπουλο, πως αγναντεύεις τ' Άπειρο! Εκείνο που φτάνει η ματιά σου, απ' την «Κανατσιόλα» δυτικά, έως τον Όλυμπο, το φόντο του ορίζοντα ανατολικά.

Και κει που σιάζεις τα φτερά σου να πετάξεις στα όνειρα, ξαφνικά, το παιχνιδιάρικο βέλασμα του κατσικιού, ανακατεύεται με χαριτωμένα χαχανητά κοριτσόπουλων. Να κάπου εκεί πιο κάτω, ανάμεσα στα πουρνάρια δίπλα στις όχθες του «Αινεία», ή μήπως πλατσουρίζουν μέσα στα λιγοστά νερά του; Λαχταράς να χτυπήσεις τα φτερά σου να σηκωθείς ψηλά, να ζυγιαστείς και να βουτήξεις να πιάσεις το καλύτερο, το πιο έξυπνο κι όσο πιο όμορφο γίνεται! Να το γαντζώσεις με τα νύχια σου και να το πας κατά το Βορρά, στην πιο ψηλή κορφή, πάνω στη «Σημαία». Εκεί που θα 'σαι μόνο εσύ, εσύ και ο αέρας. Να τ' ακουμπήσεις απαλά στην πέτρινη καθάρια κορυφή και ν' αρχίσεις να το ξεπουπουλιάζεις αργά αργά, σαν ιεροτελεστία. Να το καθαρίσεις απ' τ' απομεινάδια της γέννας του, τον ξεραμένο λώρο απ' τη μάνα της μοίρας της, να το ξεγυμνώσεις απ' τ' άτεχνα καμώματα της νιότης της, τα περίτεχνα γεμάτα ψέματα φκιασίδα της εφηβείας, την περίσσια, αηδιαστικά ξέχειλη λαγνεία της τάχα ενηλικίωσής της, ή και την σπαραξικάρδια θρηνολογία της κλιμακτηρίου, που βρωμοκοπάει από τα γλοιώδη σαλιαρίσματα και τα ελεεινά περιπτύγματα με σκέτα κρέατα, χαμένα και μπερδεμένα με ανούσιες αναμνήσεις, ανακατεμένες με αμέτρητους φόβους για τη ζωή που αρχίζει να μαραζώνει το κορμί και να ρυτιδιάζει απελπιστικά, το πρόσωπο κι ιδιαιτέρως κάτω από τα μάτια!

Ωιμέ, πόσο σίγουρη η **μακαριότητα της επιβίωσης** και η μακάβρια πορεία του θανάτου! ...

Να την αφήσεις ολόγυμνη, καταμεσήμερο κι ο Ήλιος πάνω απ' το Λουτρό, να κάνεις κάμποσες δρασκελιές πιο πίσω και να την προστάξεις. Σάρκα ν' αρχίσει να περιστρέφεται αργά στον κάθετο άξονά της, να λιβανιστεί καλά κι απ' όλες τις πλευρές της, στον ευλογημένο ελατίσιο αέρα. Να νοιώσουν οι φτέρνες της, τη μαρμάρινη ηθική του χώρου, εκείνη που αναγνωρίζει μονάχα όσα μπορείς να ομολογήσεις ανερυθρίαστα και να τα υπερασπιστείς, ακόμη και με τη ζωή σου αν χρειαστεί! Να σφίξουν οι παλάμες της και να ματώσουν την ανωριμότητα και την ανευθυνότητα της καθημερινότητάς της και να τις ξεπλύνει με κατάνυξη, στα δάκρυα της μετάνοιάς της. Να σκουπίσει τα μάτια της με τ' άγουρο ακόμα τσάι, για να μπορεί επιτέλους, να δικαιούται το

αντίκριμά σου ... Να λουστεί και να πλυθεί μ' ευλάβεια, στο ιερό φως της αλήθειας και της σωφροσύνης του Ήλιου και να βαπτισθεί ξανά «ουράνια», στα μενεξεδένια χρώματα του δειλινού.

Να μείνει η σάρκα καθαρή κι ευωδιαστή κι όταν εκείνος βασιλέψει, όταν ο Αποσπερίτης κι η λάμψη της ψυχής της στις κόγχες των ματιών της γίνουν ένα, να τη ζυγώσεις ήρεμα και τρυφερά, να τη βυθίσεις μέσα στην αγκαλιά σου, να σβήσεις τον κόπο της ημέρας της με τα φιλά σου, να την αγκαλιάσεις ζεστά και να σμίξεις μαζί της όλη τη νύχτα. Κι άμα η Αυγή το χάραμα, τραβήξει χαμογελώντας το έναστρο σκέπασμα από πάνω σας, εκείνος να σας δει σαν Ένα! Μονάχα Ένα! ...

Ωω υπέρτατη κι αρμονική, αναντικατάστατη **θεική ματαιοδοξία!!!** ...

Και κάνεις μια να δώσεις στα φτερά σου και ξεκολλάς από την πέτρα. Μα δεν πετάς! Δεν είς' αετόπουλο! Πέφτεις άτσαλα και ματώνεις τα γόνατά σου. Το αίμα τρέχει, ανακατεύεται με το πουρναρόχωμα και γίνεται βρώμικη λάσπη. Μα το βέλασμα και τα χαρούμενα χαχανητά, ακούγονται ακόμα! Άρα δεν ήταν όνειρο ...

Μα τα φτερά; Χωρίς φτερά, πώς να 'βγεις για τέτοιο κυνήγι; Τα πάνινα σκισμένα από την πέτρα με το πέσιμο, τα γόνατα τσακισμένα και βρώμικα στη ματωμένη λάσπη. Τα χέρια γρατζουνισμένα, γεμάτα αγκάθια και χώματα. Κι εκείνος ο ουρανός τόσο ψηλά! Ούτε από οίκτο, δε γέρνει λίγο να τον φτάσεις! Ακόμα κι ο Ήλιος χαζογελά με τ' άτσαλο πέσιμό σου ...

Μα τα χαχανητά ακούγονται ακόμα στην ακροποταμιά! Πεισμώνεις, σφίγγεις τα δόντια, δεν το βάζεις κάτω, σηκώνεσαι και τρέχεις κατά κει π' ακούγονται. Μ' ανάμεσα στα πουρνάρια, δεν είναι το ίδιο όπως απ' τον αέρα. Ούτε βλέπεις, ούτε ξεχωρίζεις την εξυπνάδα και την ομορφιά. Που να στοχεύσεις, που να χιμήξεις και πιο να πιάσεις; Οι πατλιές σ' αρπάζουν απ' τις γάμπες, οι βασιτινιές και τα πουρνάρια από τα χέρια, τα γαβριά σου κοπανάνε αλύπητα το μέτωπο, αν δεν προλάβεις να σκύψεις. Λες και δε θέλουν να τους ξεφύγεις, λες και δε θέλουν να λυτρωθείς, λες και δε θέλουν ... σ' αγαπούν! ...

Μα κι αυτά τα χαχανητά ακόμη, ω δυστυχία, αρχίζουν και ξεχωρίζουν! Κάποια τα πιο χαριτωμένα αρχίζουν και ξεμακραίνουνε απροσδιόριστα. Άλλα βαριά κι ασθμαίνοντα, ακούγονται ξωπίσω σου κι άλλα ντελικάτα και χορτάτα, σε σαγηνεύουν παραπλανητικά να τα ακολουθήσεις. Κι είναι αυτά τα πιο κοντινά σου και ξαμολιέσαι στο κατόπι τους. Πιάνεις το ένα, ψέμα! Πιάνεις το άλλο, ψέμα!

Πιάνεις κι ετούτο, ψέμα! Πιάνεις κι εκείνο, ψέμα! Ψέματα, ψέματα, ψέματα! ... Φτωχά κι αηδιαστικά, ελεεινά, τρισάθλια της μιας βραδιάς, της καμίας, των δύο, των τριών ... άντε των εβδομήντα δύο! ... Τίποτα παραπάνω; Με ποια ν' ανέβεις στη «Σημαία»; Έφτασε ήδη μεσημέρι. Πότε θ' ανέβεις, πότε να ξεκινήσεις την ιεροτελεστία, πότε να εξαγνιστεί εκείνη, μα και πώς να την εξαγνίσεις, αφού ... δεν είσαι πια εσύ εξαγνισμένος; ...

Μάλλον ποτέ! Μια μέρα, σαν πέρασμα απ' την Κόλαση! Κι είναι το σούρουπο κοντά, μα τόσο κοντά πια!!!

10.05' π.μ. 23

«P»

« ΟΜΟΛΟΓΙΑ »

Δευτέρα του Πάσχα.

Μια μέρα μετά την Ανάσταση κι έχεις τόση ανάγκη ν' αναστηθείς!!!

Απ' τις 29 του Δεκέμβρη έλεγε, σχεδόν τέσσερις μήνες, ανεμόδερνε και γκρεμοτσάκιζε το κουφάρι του **θέλω του**, στα μανιασμένα κύματα της ψυχής του, που σπάγανε σπαραχτικά στα κάθετα βράχια του **πρέπει του** ... Τι να του πεις; ...

Ονειροπαρμένος κι αλαφροϊσκιωτος, κυριολεκτικά έλιωνε για μια γυναίκα, που ούτε όμορφη θα μπορούσες να την πεις γιατί δεν ήταν (την έβλεπε όμως απίστευτα γλυκιά), ούτε ιδιαίτερα έξυπνη κι ας του φαινόταν ότι κάπου κάπου, διέκρινε μια σπιρτάδα ευστροφίας. Μια σπιρτάδα βέβαια, που ποτέ δεν θα γινόταν φλόγα και φυσικά, ουδέποτε θα μπορούσε να γίνει πυρκαγιά στα λόγια της! Της έλειπε η γνώση μα προπαντός και πάν' απ' όλα, η μόρφωση. Και μόρφωση έλεγε αυτός, πως είναι η μέθοδος της προσεγγίσεως της γνώσης. Με τη μόρφωση, μπορείς να κατακτήσεις τη γνώση, μα η γνώση, δεν επαρκεί ποτέ για την απόκτηση της μόρφωσης. Από μόνη της, είναι στείρα και ξερή. Πάνω της, δε βλασταίνει ούτε γαϊδουράγκαθο. Η μόρφωση είναι το μυστικό! ... Μα τέτοιος που 'τανε, ποιος να του δώσει σημασία. Αμόρφωτος παντελώς! Πέντε δράμια ... γνώση είχε μόνο κι αυτή, στραπατσαρίσματα εμπειρικά σαν εκείνα, που ο καθένας μπορεί να σ' αραδιάσει σανπραμάτεια απ' τη ζωή του. Άσχετα μεταξύ τους αλλά ζυμάρι όλα μαζί, θαρρούσες κάποιες στιγμές, πως κάτι αξίζανε τάχα κι ανασκουμπωνόσουν να τα ζυμώνεις.

Την αγάπησε έλεγε πρωτόγνωρα! Μοναδικά! Την είχε γνωρίσει στην πλατεία Ελευθερίας και του 'χε κάνει μεγάλη εντύπωση. Του άρεσε, χαριτωμένη κι είχε νοιώσει στις πρώτες της κιόλας ματιές, να σφίγγουν δυνατά τα καρύδια του και να φουντώνει μέσα τους, εκείνη η μανιασμένη θύελλα των λευκών σεντονιών, που ξανοίγονται σαν πανιά τριήρους, στα απέραντα πελάγη των ονείρων και των παθών! Μα σαν αλαφροϊσκιωτος, δεν είχε μπει καν στον κόπο, να ψάξει πρώτα να δει, αν η γυναίκα ήταν λεύτερη κι αδέσμευτη. Έτσι την ήθελε κι έτσι δεν θα μπορούσε, παρά να ήταν. Μα κάποιος φίλος του που τον είχε πάρει χαμπάρι, του το σφύριξε.

- Έει, για έλα δω. Το ξέρεις ότι δεν είναι λεύτερη;

Τα 'χασε.

- Όχι!.

Κι η γη τραβήχτηκε κάτω από τα πόδια του. Κι άρπαξε τα καρύδια του και τα 'σφιξε δυνατά, μέχρι που τ' άκουσε να τρίζουν και θάρρεψε πως είχαν σπάσει. Έχωσε τα δάχτυλά του στο στόμα και ξερίζωσε τη γλώσσα του να μην ψελλίσει «σ' αγαπώ». Την ξανακοίταζε πικραμένος κι ένοιωσε την καρδιά του να φτερουγίζει. Ίσα που πρόλαβε να σφίξει τη γροθιά του και να της δώσει αμέτρητες μπουνιές, μέχρι που τη μάτωσε. Δεν πειράζει. Θα φρόντιζε να μην ήθελε λείει τίποτ' άλλο απ' αυτή, παρά μονάχα να την έβλεπε ευτυχισμένη.

Και τα κατάφερνε καλά στην αρχή. Μα να που ένας νεαρός, μόλις βρήκε την ευκαιρία της ρίχτηκε κι εκείνη αμόρφωτη, λαχταρώντας να γραπωθεί για λίγο ακόμα στην ψευδαίσθηση της νιότης της, που είχε αρχίσει ήδη από πολύ καιρό να την αποχαιρετά, γοητεύτηκε παθιασμένα και χωρίς δισταγμό και καθυστέρηση, του δόθηκε αμέσως. Αποτρελάθηκε ο ονειροπαρμένος! Δεν το χωρούσε ο νους του. Εκείνον για τον οποίο είχε σπάσει τα καρύδια του, είχε ξεριζώσει τη γλώσσα του κι είχε ματώσει την καρδιά του, το γάμο της, εκείνη κι ο νεαρός εραστής της, τον είχαν κάνει κουρελού για το σκούπισμα των παπουτσιών στην εξώπορτα! Ότι εκείνος είχε σεβαστεί, με τόσο αβάσταχτο μάλιστα προσωπικό του κόστος, οι δυο τους το είχανε ποδοπατήσει με μian αφάνταστη ευκολία!

Κλείστηκε στη σπηλιά του, έκλαψε μερόνυχτα απαρηγόρητα, γέμισε μώλωπες το κορμί του με τις γροθιές του, ούρλιαξε βουβά και μαρτυρικά τον καημό του και σπάραξε ότι του 'χε μείνει απ' την αξιοπρέπειά του. Αρχές σου λέει! Τρίχες. Αυτός αρχές κι ο άλλος αρχ... δια! Τι να τις κάνει μια γυναίκα τις αρχές; Που να τις βάλει; Ενώ τα άλλα ξέρει και πολύ καλά μάλιστα! Κι αυτό έκανε ... Τι άλλο θα 'πρεπε να κάνει; Γυναίκα ήταν! ...

Μα να που οι άτιμες οι αρχές, του βάλανε την ιδέα πως έπρεπε να τη γλιτώσει από το νεαρό της εραστή, να την κάνει να γυρίσει με μετάνοια στον άντρα της και ούτε που να σκεφτεί άλλη φορά, να ξανακάνει κάτι τέτοιο. Αρχές είναι αυτές και πώς να τις κουμαντάρεις; Πώς να καταφέρεις τέτοιο πράγμα; Και του λένε οι αρχές.

- Άσε πρώτα την καρδιά σου να φτερουγίσει λεύτερη.

Και την άφησε ο δυστυχής. Ένοιωσε και πάλι το χτύπο της, το αίμα της να βράζει για τον ιερό σκοπό και κάθε βράδυ στο κρεβάτι του, τη φανταζότανε κουλουριασμένη στην αγκαλιά του, όπου της έδινε αμέτρητες πατρικές συμβουλές για τη συμμόρφωσή της. Την ίδια ώρα όμως ο εραστής της, την είχε πραγματικά στην αγκαλιά του και της χάριζε την ... πραγματική ζωή!

- Ξαναβάλε την γλώσσα σου,

του λένε οι αρχές. Και την ξανάβαλε. Μα δε γυρνούσε εύκολα, δεν ήξερε πολλά από λόγια κι άρχισε να τα γράφει.

- Γλώσσα είναι κι αυτό,

του λένε οι αρχές. Και της γράφει ένα παραμύθι, με το οποίο της μαρτυρούσε την άδολη αγάπη του γι' αυτή. Συγκινήθηκε η αμόρφωτη και τον πλησίασε. Άρχισαν να μιλούνε ώρες ατελείωτες. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, ξημερώματα, όλο μαζί κι οι γλώσσες τους δεν είχαν σταματημό.

- Έχω δεθεί απίστευτα μαζί σου και θέλω να είμαστε για πάντα φίλοι,

του 'λεγε. Μα η γλώσσα του εραστή της, δεν χρειαζόταν λόγια για να της γλύφει αχόρταγα, την ηδονή του κορμιού της.

- Άσε τα καρύδια σου ελεύθερα,

του λένε οι αρχές. Και τ' άφησε. Φουντώσαν οι λαχτάρες κι οι καημοί, ξεχύθηκαν οι τράγοι στο κοπάδι, χλιμίντρισε το βαρβάτο τ' άλογο κάτω στον κάμπο, μουγκάνισε βαριά ο ταύρος στην ακροποταμιά και βρυχήθηκε με πάθος το λιοντάρι πάνω σε κάτι βράχια, απ' όπου αγνάντευε τα πέρατα του κόσμου. Τρόμαξε ο αλαφροϊσκιωτος με τα θεριά και ξαφνικά εκεί που μάζευε τους φόβους του, γυρίζει και λέει στις αρχές.

- Και τώρα τι γίνεται; Να τ' αμολήσω κατά πάνω της ετούτα τα θεριά;

- Να τ' αμολήσεις φυσικά! Ετούτα τα θεριά, δικά σου είναι. Εσύ 'σαι ο άντρας, ο αφέντης τους κι έχεις δικαίωμα αφού σου ανήκουν, να τα κάνεις ότι θέλεις. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, σου τα 'δωσε η φύση. Να χαίρεσαι αχόρταγα τη λευτεριά και τη δύναμή τους. Δεν θα 'σαι αχάριστος απέναντι στο μέγα δωρητή σου, αν τα κρατήσεις σκλαβωμένα και τυραννισμένα τέτοια δώρα, όταν άλλοι, ούτε που φαντάζονται καν πως υπάρχουν;

Παίρνει μια βαθιά ανάσα ανακούφισης ο αλαφροϊσκιωτος απ' την απάντησή τους και σηκώνει το χέρι του, για να δώσει το σήμα στα θεριά, να χιμήξουν μ' όλη τους την ορμή κατά πάνω της. Μα ξαφνικά, χαμηλώνει σκεφτικός το χέρι του και γυρίζει προς τις αρχές.

- Κι αν αμολήσω τα θεριά, τότε σε τι θα διαφέρω από τον εραστή της;

... Άντρας ήταν! ...

Άστραψε σα χαστούκι ο λόγος του στις αρχές και κείνες ουρλιάζοντας από πόνο κι από τρομάρα που δεν γνώριζαν τι να του απαντήσουν, σκόρπισαν αλαλάζοντας προς όλα τα σημεία του ορίζοντα. Κι όταν ο ήχος του ποδοβολητού και του ουρλιαχτού τους, χανόταν με το τελευταίο φως του Ήλιου που βασίλευε, μέσα από το ταξί που ήταν κρυμμένο καλά πίσω από κάτι ψηλούς

θάμνους προς το Φυτόκο, ακούστηκαν τα ηδονικά βογγητά της γυναίκας που αγαπούσε και σπάζε στην αγκαλιά του εραστή της.

... Γυναίκα ήταν! ...

10.20' μ.μ. 26

«P»

« ΟΜΟΛΟΓΙΑ »

Δευτέρα του Πάσχα.

Μια μέρα μετά την Ανάσταση κι έχεις τόση ανάγκη ν' αναστηθείς!!!

Απ' τις 29 του Δεκέμβρη έλεγε, σχεδόν τέσσερις μήνες, ανεμόδερνε και γκρεμοτσάκιζε το κουφάρι του **θέλω του**, στα μανιασμένα κύματα της ψυχής του, που σπάγανε σπαραχτικά στα κάθετα βράχια του **πρέπει του** ... Τι να του πεις; ...

Ονειροπαρμένος κι αλαφροϊσκιωτος, κυριολεκτικά έλιωνε για μια γυναίκα, που ούτε όμορφη θα μπορούσες να την πεις γιατί δεν ήταν (την έβλεπε όμως απίστευτα γλυκιά), ούτε ιδιαίτερα έξυπνη κι ας του φαινόταν ότι κάπου κάπου, διέκρινε μια σπιρτάδα ευστροφίας. Μια σπιρτάδα βέβαια, που ποτέ δεν θα γινόταν φλόγα και φυσικά, ουδέποτε θα μπορούσε να γίνει πυρκαγιά στα λόγια της! Της έλειπε η γνώση μα προπαντός και πάν' απ' όλα, η μόρφωση. Και μόρφωση έλεγε αυτός, πως είναι η μέθοδος της προσεγγίσεως της γνώσης. Με τη μόρφωση, μπορείς να κατακτήσεις τη γνώση, μα η γνώση, δεν επαρκεί ποτέ για την απόκτηση της μόρφωσης. Από μόνη της, είναι στείρα και ξερή. Πάνω της, δε βλασταίνει ούτε γαϊδουράγκαθο. Η μόρφωση είναι το μυστικό! ... Μα τέτοιος που 'τανε, ποιος να του δώσει σημασία. Αμόρφωτος παντελώς! Πέντε δράμια ... γνώση είχε μόνο κι αυτή, στραπατσαρίσματα εμπειρικά σαν εκείνα, που ο καθένας μπορεί να σ' αραδιάσει σανπραμάτεια απ' τη ζωή του. Άσχετα μεταξύ τους αλλά ζυμάρια όλα μαζί, θαρρούσες κάποιες στιγμές, πως κάτι αξίζανε τάχα κι ανασκουμπωνόσουν να τα ζυμώσεις.

Την αγάπησε έλεγε πρωτόγνωρα! Μοναδικά! Την είχε γνωρίσει στην πλατεία Ελευθερίας και του 'χε κάνει μεγάλη εντύπωση. Του άρεσε, χαριτωμένη κι είχε νοιώσει στις πρώτες της κιόλας ματιές, να σφίγγουν δυνατά τα καρύδια του και να φουντώνει μέσα τους, εκείνη η μανιασμένη θύελλα των λευκών σεντονιών, που ξανοίγονται σαν πανιά τριήρους, στα απέραντα πελάγη των ονείρων και των παθών! Μα σαν αλαφροϊσκιωτος, δεν είχε μπει καν στον κόπο, να ψάξει πρώτα να δει, αν η γυναίκα ήταν λεύτερη κι αδέσμευτη. Έτσι την ήθελε κι έτσι δεν θα μπορούσε, παρά να ήταν. Μα κάποιος φίλος του που τον είχε πάρει χαμπάρι, του το σφύριξε. «Έει, για έλα δω. Το ξέρεις ότι δεν είναι λεύτερη;». Τα 'χασε. «Όχι!». Κι η γη τραβήχτηκε κάτω από τα πόδια του. Κι άρπαξε τα καρύδια του και τα 'σφιξε δυνατά, μέχρι που τ' άκουσε να τρίζουν και θάρρεψε πως είχαν σπάσει. Έχασε τα δάχτυλά του στο στόμα και ξεριζώσε τη γλώσσα του να μην ψελλίσει «σ' αγαπώ». Την ξανακοίταζε πικραμένος κι ένοιωσε την καρδιά του να φτερουγίζει. Ίσα που πρόλαβε να σφίξει τη γροθιά του και να της δώσει αμέτρητες μπουνιές, μέχρι που τη μάτωσε. Δεν πειράζει. Θα φρόντιζε να μην ήθελε λέει τίποτ' άλλο απ' αυτή, παρά μονάχα να την έβλεπε ευτυχισμένη.

Και τα κατάφερνε καλά στην αρχή. Μα να που ένας νεαρός, μόλις βρήκε την ευκαιρία της ρίχτηκε κι εκείνη αμόρφωτη, λαχταρώντας να γραπωθεί για λίγο ακόμα στην ψευδαίσθηση της νιότης της, που είχε αρχίσει ήδη από πολύ καιρό να την αποχαιρετά, γοητεύτηκε παθιασμένα και χωρίς δισταγμό και καθυστέρηση, του δόθηκε αμέσως. Αποτρελάθηκε ο ονειροπαρμένος! Δεν το χωρούσε ο νους του. Εκείνον για τον οποίο είχε σπάσει τα καρύδια του, είχε ξεριζώσει τη γλώσσα του κι είχε ματώσει την καρδιά του, το γάμο της, εκείνη κι ο νεαρός εραστής της, τον είχαν κάνει κουρελού για το σκούπισμα των παπουτσιών στην εξώπορτα! Ότι εκείνος είχε σεβαστεί, με τόσο αβάσταχτο μάλιστα προσωπικό του κόστος, οι δυο τους το είχανε ποδοπατήσει με μian αφάνταστη ευκολία!

Κλείστηκε στη σπηλιά του, έκλαψε μερόνυχτα απαρηγόρητα, γέμισε μώλωπες το κορμί του με τις γροθιές του, σύρλιαξε βουβά και μαρτυρικά τον καημό του και σπάραξε ότι του 'χε μείνει απ' την αξιοπρέπειά του. Αρχές σου λέει! Τρίχες. Αυτός αρχές κι ο άλλος αρχ... δια! Τι να τις κάνει μια γυναίκα τις αρχές; Που να τις βάλει; Ενώ τα άλλα ξέρει και πολύ καλά μάλιστα! Κι αυτό έκανε ... Τι άλλο θα 'πρεπε να κάνει; Γυναίκα ήταν! ...

Μα να που οι άτιμες οι αρχές, του βάλανε την ιδέα πως έπρεπε να τη γλιτώσει από το νεαρό της εραστή, να την κάνει να γυρίσει με μετάνοια στον άντρα της και ούτε που να σκεφτεί άλλη φορά, να ξανακάνει κάτι τέτοιο. Αρχές είναι αυτές και πώς να τις κουμαντάρεις; Πώς να καταφέρεις τέτοιο πράγμα; Και του λένε οι αρχές, «άσε πρώτα την καρδιά σου να φτερουγίσει λεύτερη». Και την άφησε ο δυστυχής. Ένοιωσε και πάλι το χτύπο της, το αίμα της να βράζει για τον ιερό σκοπό και κάθε βράδυ στο κρεβάτι του, τη φανταζότανε κουλουριασμένη στην αγκαλιά του, όπου της έδινε αμέτρητες πατρικές συμβουλές για τη συμμόρφωσή της. Την ίδια ώρα όμως ο εραστής της, την είχε πραγματικά στην αγκαλιά του και της χάριζε την πραγματική ζωή!

«Ξαναβάλε την γλώσσα σου» του λένε οι αρχές. Και την ξανάβαλε. Μα δε γυρνούσε εύκολα, δεν ήξερε πολλά από λόγια κι άρχισε να τα γράφει. «Γλώσσα είναι κι αυτό» του λένε οι αρχές. Και της γράφει ένα παραμύθι, με το οποίο της μαρτυρούσε την άδολη αγάπη του γι' αυτή. Συγκινήθηκε η αμόρφωτη και τον πλησίασε. Άρχισαν να μιλούνε ώρες ατελείωτες. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, ξημερώματα, όλο μαζί κι οι γλώσσες τους δεν είχαν σταματημό. «Έχω δεθεί απίστευτα μαζί σου και θέλω να είμαστε για πάντα φίλοι» του έλεγε. Μα η γλώσσα του εραστή της, δεν χρειαζόταν λόγια για να γλύφει αχόρταγα την ηδονή του κορμιού της.

«Άσε τα καρύδια σου ελεύθερα» του λένε οι αρχές. Και τ' άφησε. Φουντώσαν οι λαχτάρες κι οι καημοί, ξεχύθηκαν οι τράγοι στο κοπάδι, χλιμίντρισε το βαρβάτο τ' άλογο κάτω στον κάμπο, μουγκάνισε βαριά ο ταύρος στην ακροποταμιά και βρυχήθηκε με πάθος το λιοντάρι πάνω σε κάτι βράχια, απ' όπου αγνάντευε τα πέρατα του κόσμου. Τρόμαξε ο αλαφροϊσκιωτος με τα θεριά και ξαφνικά εκεί που μάζευε τους φόβους του, γυρίζει και λέει στις αρχές. «Και τώρα τι γίνεται; Να τ' αμολήσω κατά πάνω της ετούτα τα θεριά;». «Να τ' αμολήσεις φυσικά! Ετούτα τα θεριά, δικά σου είναι. Εσύ 'σαι ο άντρας, ο αφέντης τους κι έχεις δικαίωμα αφού σου ανήκουν, να τα κάνεις ότι θέλεις. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, σου τα 'δωσε η φύση. Να χαίρεσαι αχόρταγα τη λευτεριά και τη δύναμή τους. Δεν θα 'σαι αχάριστος απέναντι στο μέγα δωρητή σου, αν τα κρατήσεις σκλαβωμένα και τυραννισμένα τέτοια δώρα, όταν άλλοι, ούτε που φαντάζονται καν πως υπάρχουν;». Παίρνει μια βαθιά ανάσα ανακούφισης ο αλαφροϊσκιωτος απ' την απάντησή τους και σηκώνει το χέρι του, για να δώσει το σήμα στα θεριά, να χιμήξουν μ' όλη τους την ορμή κατά πάνω της. Μα ξαφνικά, χαμηλώνει σκεπτικός το χέρι του και γυρίζει προς τις αρχές. «Κι αν αμολήσω τα θεριά, τότε σε τι θα διαφέρω από τον εραστή της;». Άντρας ήταν ...

Άστραψε σα χαστούκι ο λόγος του στις αρχές και κείνες ουρλιάζοντας από πόνο κι από τρομάρα που δεν γνωρίζαν τι να του απαντήσουν, σκόρπισαν αλαλάζοντας προς όλα τα σημεία του ορίζοντα. Κι όταν ο ήχος του ποδοβολητού και του ουρλιαχτού τους, χανόταν με το τελευταίο φως του Ήλιου που βασίλευε, μέσα από το ταξί που ήταν κρυμμένο καλά πίσω από κάτι ψηλούς θάμνους προς το Φυτόκο, ακούστηκαν τα ηδονικά βογγητά της γυναίκας που αγαπούσε και σπάραζε στην αγκαλιά του εραστή της. Γυναίκα ήταν ...

10.20' μ.μ. 29

«P»

« ΘΑΝΑΤΟΣ »

Θα το βρω στο δρόμο. Σίγουρα θα το βρω! Conium maculatum ...

Σε κάποια πλαγιά, σε κάποιο μονοπάτι, σε κάποια ρεματιά ...

Σκέφτηκα σήμερα πως ...

Ο Ήλιος δεν έχει ξεμυτίσει ακόμ' απ' το Πήλιο κι είμαι ήδη μπροστά στο γκισέ της Κ.Τ.Ε.Υ.Α. Νομού Μαγνησίας.

- Ένα εισιτήριο παρακαλώ για Λάρισα. Πόσο κάνει;

- Πέντε ευρώ και πενήντα λεπτά.

- Ορίστε. Ευχαριστώ.

Ένα χαρτάκι, ένα τόσο δα μικρό χαρτάκι για το τελευταίο ταξίδι! Αλήθεια, ποια είναι η θέση μου; Θέση: ΑΠΟΓΝΩΣΗ! Τι γράφει εδώ; Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου δυνατά, δεν είναι δυνατό να γράφει κάτι τέτοιο το εισιτήριο! Ξανακοιτάζω κι όντως. Γράφει θέση: 8. Άκου ΑΠΟΓΝΩΣΗ!; ... Εξάλλου, από πού να το ξέρει; ...

- Τα λεωφορεία των έξι, ν' αναχωρήσουν.

Βολεύομαι όπως όπως στη θέση 8 στο παράθυρο κι αναστενάζω βαριά, γι' ακόμη μια φορά. Το κεφάλι ασήκωτο, τα νεύρα αποκαμωμένα, οι σκέψεις φρίκη! ... Η μπάρα του πρακτορείου όμως σηκώνεται και το λεωφορείο, μου δίνει την εντύπωση πως ξεχύνεται μ' ορμή προς τα φανάρια. Μα δε βιάζομαι και τόσο! Γιατί τρέχει; Η θλίψη μου τρέχει, όχι αυτό! ...

Δεν προλαβαίνω και στρίβει αριστερά, πιάνει τη Λαρίσης, περνάει τη γέφυρα και ... πίσω μένουν για πάντα, τα σαρκώδη θηλυκά χείλη της και τα μικρά σχιστά, κενά μάτια της, σαν νεογέννητου κουταβιού. Θηλυκότητα και μωρή αφέλεια, σμιγμένα να φαντάζουν πότε χαριτωμένα και πότε παμπόνηρα! Εκδικητικά και άλλοτε πάλι τρυφερά και πρόστυχα και καλόβολα και μοχθηρά και συμπονετικά και ... τίποτα! ... Δεξιά ο Κούκος, το Νέο Κοιμητήριο, όμως όχι. Δε μου ταιριάζει εμένα εκεί μαζί με τους άλλους, μπάζο κοινό. Όχι! Έχω διαλέξει άλλο τρόπο! Μοναδικό σαν εμένα! Χαϊδεύω τη σκαλισμένη πλάκα μέσα στο σακίδιο που κρατώ στα γόνατά μου και ξαναπνίγομαι στη σκέψη της ...

Στην Πλατεία που την πρωτολαχτάρισα με απερίγραπτο πάθος, χωρίς να ξέρω ακόμα ο δυστυχής, ότι ήταν παντρεμένη και μάλιστα, με ξεχωριστό φίλο και συνάδελφό μου! Έπαθα σοκ όταν μετά από μερικές ημέρες, το διαπίστωσα στο νοσοκομείο. Εντάξει είπα, ως εδώ. Είναι φίλος μου κι αυτό αρκεί. Θα χαίρομαι με το να είναι καλά μεταξύ τους! Την είχα ήδη ερωτευθεί, μα δεν θα της το 'λεγα. Δεν υπήρχε πλέον λόγος, ήταν παντρεμένη. Θα τα κατάφερνα μαζί τους εύκολα.

Ο Δ, ήταν απ' τα καλύτερα παιδιά που είχα γνωρίσει και του άξιζε πραγματικά ο σεβασμός μου! Και με τίμησε κι αυτός! Μου τ' αναγνώρισε με μια μοναδική μεγαλοπρέπεια! Δεν συνήθιζε να κάθεται πολύ αργά τα βράδια. Έφευγε νωρίτερα, πριν να τελειώσει κανονικά τη βάρδια του, χωρίς όμως να παίρνει και τη Ρ μαζί του, όπως κάνανε μέχρι τότε. Την άφηνε να ξενυχτάει μαζί μου, γνωρίζοντας με απόλυτη βεβαιότητα, ότι θα ήτανε με μένα, ότι θα την πρόσεχα και θα τη φρόντιζα σαν τα μάτια μου, σα να 'μουν αυτός ο ίδιος! Και δεν είχε άδικο, αυτό ακριβώς γινόταν. Την πρόσεχα και την φρόντιζα, καλύτερα κι απ' τα μάτια μου. Είχα το νου μου σε κάθε τι, της μιλούσα στο τηλέφωνο ασταμάτητα, όταν δεν ήμασταν μαζί. Ειδικά όταν έβγαινε με δρομολόγιο εκτός πόλης, της μιλούσα συνεχώς μέχρι να επιστρέψει, για να μη νοιώθει μόνη και φοβάται, μη μου πάθει το παραμικρό. Με το πόδι στο γκάτζι μου, να εκτοξευθώ αν προέκυπτε οποιοσδήποτε λόγος. Κι όταν τελειώναμε, την έπαιρνα και την πήγαινα σπίτι της. Πόσο όμορφα ένοιωθα και τι

αγαλλίαση όταν έκλεινε την πόρτα και μου 'στελνε μ' εκείνο το ειλικρινές χαμόγελο, τον τελευταίο χαιρετισμό της! Η ωραιότερη στιγμή της μέρας! Της μίζερης και κατασπαραγμένης μου ζωής! ...

Δεθήκαμε απερίγραπτα κι είχαμε μεταξύ μας, μια πρωτοφανή οικειότητα. Ξεγυμνώσαμε τις ψυχές μας ο ένας στον άλλο, χωρίς ενδοιασμό. Αισθανόμασταν σα να γνωριζόμασταν από μικρά παιδιά. Κάναμε ατέλειωτες ώρες παρέα και μαζί μας, κολλήσανε η φίλη της η Θ και ο τότε φίλος μου ο Τ. Γίναμε μια ξεχωριστή συντροφιά, αξιολάτρευτη μα κι αξιοζήλευτη πολλές φορές κι από πολλούς. Ο Τ, πολύ παιδί όμως παρά την ηλικία του, άρχισε σιγά σιγά, να μη μου αρέσει και πολύ στην παρέα μας. Ειδικά όταν ... χωνόταν στη Ρ και τη Θ, με ηλιθιώδη σεξουαλικά εννοούμενα κι υπονοούμενα κι εκείνη τη γελοία συμπεριφορά των πιτσιρικάδων, που προσπαθούν να το παίξουν άντρες όντας βλάκες, αναλωνόμενοι να κατακτήσουν κάθε κατά συνθήκη, ωραία γυναίκα του περίγυρου και της παρέας. Και μου το 'χε εκμυστηρευτεί πως το επιδίωκε και με τις δυο τους και μάλιστα, πόσο θα του άρεσε και με τις δύο μαζί. Και δυστυχώς κι εκείνες σαν γυναίκες μεγαλύτερες του, λίγα βήματα πια απ' τη δύση και το φυσιολογικό τους μαρασμό, κολακεύονταν και παρασύρονταν υπερβολικά μαζί του. Ειδικότερα η Ρ. Η Θ, είχε τον τρόπο της κι όποτε θα χρειαζόταν, ήμουν α σίγουρος ότι θα τον έβαζε πάρα πολύ καλά στη θέση του! Η Ρ όμως, καθόλου! Είχε ξεφύγει εντελώς απ' τον έλεγχο κι είχε αφηθεί αδικαιολόγητα στο ρου των επιδιώξεών του, σα να μην καταλάβαινε τάχα τίποτα! Δεν είχε βέβαια και τόσο χρόνο στη διάθεσή της, για ν' απολαύσει κι άλλα φλερτ, ή άλλες τελευταίες ίσως ερωτικές περιπέτειες! Σε λίγο καιρό πλέον, θα γερνούσε και δεν θα της έδινε πια, κανένας σημασία! ...

Μέχρι που κείνη τη μαύρη μέρα, είδα και τη φρικτή εικόνα του Τ, ν' απλώνει πάνω της τα χέρια, να τη χαϊδεύει με τόσο έκδηλο ερωτισμό κι αυτή να χάνεται στο χάδι του ... Να της παινεύει τα σαρκώδη χείλη της και να της περιγράφει με ηδονή, το πόσο ωραία θα μπορούσαν να του γλείψουνε τον τεράστιο π... του κι αυτή, να χαχανίζει σαν κοριτσόπουλο δεκατριών χρονών, που πρωτακούει για έρωτα και γλυκανάβει το μ...άκι του! ... Θυμάμαι με αηδία τον εαυτό μου! Όπως επίσης κι όταν δεν κατάλαβα νωρίτερα, που μ' έβαζε να την ξυπνάω εγώ στις τρεις τα χαράματα, για να μην τους υποψιαστεί ο Δ και πήγαινε και χαμουρευόντουσαν κρυφά, πότε στη Γέφυρα και πότε αλλού. Τόση απορία πια, για το μέγεθος του π... του!; ... Πόσο γελοίος ένοιωθα, όταν επέμεινε με πείσμα μέχρι και χθες ακόμα, πως δεν είχε ποτέ της το τηλέφωνό του, όταν ήμασταν μπροστά κι εγώ κι η Θ στα Κύματα που της το 'χε δώσει!

- Κοίτα και το κινητό μου αν θες. Δεν το 'χω! Ποτέ δεν το 'χα και ποτέ μέχρι σήμερα δεν έχουμε επικοινωνήσει!

Ήταν όμως αριθμομνήμονας! Θυμόταν τις πινακίδες όλων των αυτοκινήτων, όπως φυσικά κι αμέτρητα τηλέφωνα. Γιατί να μη θυμάται και του Τ; Της ήταν πολύ εύκολο! ... Εξάλλου, γιατί να μην το 'χει; Υποτίθεται ότι τότε που της το 'χε δώσει τουλάχιστον, ήμασταν μια παρέα και δεν υπήρχε ακόμα μεταξύ τους, τίποτα το ύποπτο. Τι πιο φυσιολογικό λοιπόν, απ' το να 'χουμε όλοι μας τα τηλέφωνα των αλλωνών και να επικοινωνούμε μεταξύ μας; Γιατί ειδικά και μόνο το δικό του και για ποιο ενδεχόμενο, δεν ήθελε να υπάρχει στις επαφές της; Για τόσο ηλίθιο με περνούσε!;

...

Και τρεμούλιαζε ηδονικά ένα άλλο απόγευμα στο Δημοτικό, όταν την πείραζε μ' ανεξήγητη έως τότε άνεση κι ανεπιφύλακτα τρυφερά αγγίγματα του κορμιού της, για τα σαράντα ευρώ που 'χαν πέσει από πελάτη μέσα στο αυτοκίνητό της και τα κράτησε, ... μέχρι να της τα ζητήσει, γιατί τα χρειαζόταν να πληρώσει κάποιο λογαριασμό! Κι έκανε τόσο ναζιάρικα, πως τάχα ένοιωθε άσχημα και θύμωνε μαζί του που τη βάφτιζε «χρυσοδάχτυλη», αλλά δεν του το 'κοβε για ... να μη μας χαλάσει λέει την πλάκα! Εκτός φυσικά κι αν γνώριζαν οι δυο τους, ότι της το 'λεγε κυρίως, επειδή του 'χε δείξει ήδη την επιδεξιότητα των δακτύλων της και στον τεράστιο π... του! Μονάχα του 'λεγε πως θα τα πούνε οι δυο τους! Αλήθεια, που και πότε θα τα λέγαν οι δυο τους ιδιαίτερος και γιατί ιδιαίτερος;;; Τα ξημερώματα στη Γέφυρα;;; ... Κάποια στιγμή για να καλμάρει τάχα το ... θυμό της, προσφέρθηκε να της κάνει λίγο μασάζ για να τον συγχωρέσει κι εκείνη του δόθηκε κυριολεκτικά, αμέσως και χωρίς καμιά περιστροφή! Κι έλιωνε στα χέρια του, ώσπου δεν άντεξα άλλο! Δεν πίστευα στα μάτια μου ότι το 'βλεπα αυτό που γινόταν μπροστά μου! Γιατί δεν άνοιγε η Γη να με καταπιεί;;; !!! ...

Πετάχτηκα μ' ορμή έξω απ' τ' αυτοκίνητό της και χόθηκα στο δικό μου να κρυφτώ. Το στομάχι μου κόντευε να σπάσει, τα λογικά μου είχαν σαλέψει, τα νεύρα μου σμπαράλια. Δεν ήταν δυνατόν! Τα 'χε μαζί του, ή τα φτιάχνανε! Μπροστά μου κι ανεπιφύλακτα! Αυτή που αγαπούσα τόσο πρωτόγνωρα, μοναδικά κι ιδανικά, χωρίς να θέλω τίποτ' άλλο, παρά να είναι όσο καλύτερα γινόταν με το σύζυγο και το παιδί τους, ήταν μια τσούλα;;; !!! ... Πάλι;;; ... Γιατί;;; ... Κι ο Δ ανυποψίαστος, να κοιμάται τον ύπνο του δικαίου! Δεν ήταν τίποτα γι' αυτήν! Τον είχε πραγματικά και κυριολεκτικά, χ... πατόκορφα; Δε σέβονταν ούτε κατά διάνοια την εμπιστοσύνη του!; ...

Όχι, δεν έκαναν για παρέα μου αυτοί! Μακριά μου τέτοια σκουλήκια! ... Πέρασαν μια δυο μέρες χωρίς να τους μιλάω καν. Κι έτρεχε ξωπίσω μου να με ξαναπλησιάσει. Με παρακαλούσε κι η Θ, που υποψιάστηκε αμέσως τη συμπεριφορά μου. Κι εκεί στο Στρατόπεδο, έσπασα. Τη λυπήθηκα, την αγαπούσα πάρα πολύ μάλλον! Ήταν ένα κουρέλι, αλλά τότε δεν το 'χα υποψιαστεί ο βλάκας, ότι μπορεί να ήταν κι απ' το φόβο της, μη τυχόν μιλήσω στο Δ για τον Τ! Απόμακρα και δεν τολμούσε να με πλησιάσει. Με τσάκισε. Επέβαλλα εσκεμμένα στον εαυτό μου και για χάρη του φίλου μου του Δ, την ενδεχόμενη πιθανότητα ότι μπορεί και να είχα κάνει λάθος κι ότι μπορεί και να μην είχα δει σωστά, τα όσα σαφέστατα είχα δει! Τι άλλο να έκανα; ... Αποφάσισα όμως και να της μιλήσω. Να της πω ότι την αγαπάω, με το δικό μου τρόπο όμως. Πίστεψα ότι έτσι, εάν δεν είχε κάνει ήδη κάτι με τον Τ, ίσως αποσπώντας της κατά κάποιο τρόπο την προσοχή, μήπως και το προλάβαινα! Κάθισα και της έγραψα το πρώτο μου παραμύθι για μεγάλους και την επομένη, της το 'δωσα. Τα 'χασε κάπως με τον τρόπο μου μα το κατάλαβε και ... μάλλον κολακεύθηκε! ...

- Και τώρα;

- Και τώρα, όπως ακριβώς και πριν. Ο Δ είναι φίλος μου, τον εκτιμώ εξαιρετικά και δεν υπάρχει περίπτωση, να σας κάνω ότι μου κάνανε. Εγώ, δεν είμαι σαν τους άλλους.

- Και θα τα καταφέρεις;

- Αν εσύ είσαι και θα είσαι πάντοτε εντάξει απέναντι στο Δ, θα τα καταφέρω σίγουρα!

- Μα πως γίνεται αυτό; ... Άρα, νομίζεις ότι μ' αγαπάς και δε μπορεί να μ' αγαπάς στ' αλήθεια! ... Μάλλον κάνεις λάθος. Σίγουρα έχεις παρεξηγήσει τα συναισθήματά σου! ... Αν μ' αγαπάς πραγματικά, δε γίνεται να μη ζηλεύεις ή να μη ζηλέψεις κάποτε το Δ; ... Έτσι είναι η αγάπη! ...

- ... Η δικιά σου μπορεί, αλλά τούτη, είναι δικιά μου υπόθεση. Οι βάρβαρες εμπειρίες μου, με κάνανε εξαιρετικά ικανό για κάτι τέτοιο, θα το δεις. Μονάχα να είσ' εσύ εντάξει κι όλα τ' άλλα, άφησέ τα σε μένα. **Πρόσεξε όμως πάρα πολύ καλά. Εσύ, θα πρέπει να 'σαι πάντοτε εντάξει!** Μπορείς να διαχειριστείς μια τέτοια κατάσταση;

- Νομίζω ότι μπορώ. Άμα εσύ αντέχεις το γάμο μου, εγώ γιατί να 'χω πρόβλημα; Για σένα, στεναχωριέμαι όμως! Γιατί αν είν' αλήθεια όπως επιμένεις, δεν θα τον αντέξεις! Πως γίνεται να τον αντέξεις; ... Δε γίνονται αυτά τα πράγματα! Θα λυγίσεις και δε θέλω να χαλάσω το σπίτι μου, αλλά ούτε και να σε χάσω από φίλο μου. Έχω δεθεί αφύσικα μαζί σου! ...

- Αυτό ακριβώς δε θέλω κι εγώ! Ακούγεται παράλογο, αλλά σας έχω αδυναμία και τους δύο, ή μάλλον και για την ακρίβεια και τους τρεις σας.

- Τρεις μας;

- Ναι. Και την κόρη σας εννοώ. Από τις εντυπώσεις μου, αλλά κι από τα λεγόμενά σου μέχρι τώρα για το Δ και το παιδί σας, έχω σχηματίσει την εικόνα, μιας εξαιρετικά υγιούς οικογενειακής σχέσης. Αυτό ακριβώς που επεδίωκα και για μένα, αλλά με τη δραματικά αποτυχημένη επιλογή της συζύγου μου, δεν τα κατάφερα δυστυχώς! Μέσ' από σας όμως τώρα κι ίσως ν' ακούγεται τρελό ή ακόμα κι εγωιστικό αυτό, πιστεύω, ότι μπορώ επιτέλους κατά κάποιον τρόπο έστω και αλλοπρόσαλλο, να νοιώσω κι εγώ κάτι από κείνη την ευτυχία που δικαιούμαι νομίζω, αλλά ούτε έζησα, ούτε και πρόκειται πλέον να ζήσω ποτέ μου ... Μην προσπαθείς να με καταλάβεις. Είναι πολύ σκληρά παιχνίδια αυτά, επικίνδυνα κι άγρια του θανάτου, για ... μουλάρια σαν εμένα! Πρόσεξε όμως πάρα πολύ καλά. Εσύ θα πρέπει να 'σαι πάντοτε εντάξει! Είσαι; Είσαι σίγουρα;;; ...

- Μα φυσικά και είμαι, δεν το συζητάω. Για μένα ο Δ είναι η ζωή μου. Χωρίς αυτόν, δεν ξέρω τι θα 'κανα! Αλλά γιατί μου το ρωτάς μ' αυτό τον τρόπο;

Επεδίωξα να την πιστέψω, μα δεν τα κατάφερα απολύτως. Ο Τ την πρόδιδε, σκοτείνιαζε και θόλωνε τη διαύγεια της πειθούς της. Την αγαπούσα όμως πάρα πολύ κι έδωσα λίγο χρόνο και χώρο στις υποψίες μου, μήπως και διαψευστώ. Η συναισθηματική μας φόρτιση όλο εκείνο τ' απόγευμα, ήταν απερίγραπτη! Και το βράδυ όταν φτάναμε στο σπίτι της με πιασμένα σφιχτά τα χέρια μας ... Όχι! ... Αυτό είναι το φυλαχτό μου, εκείνο που με κρατάει ακόμα ζωντανό!!! ...

Περνούσαν οι μέρες κι ο Τ, όχι μόνο δε βελτίωνε τη συμπεριφορά του, αλλ' αντιθέτως, με παντελώς, μα με παντελώς αδικαιολόγητη ανοχή από την πλευρά της, γινόταν ακόμα πιο προκλητικός κι απερίσκεπτα ή απρόσεχτα ανά πάσα στιγμή, θα μπορούσε να την εκθέσει ανεπανόρθωτα μπροστά σε κάποιους, που δε γνωρίζαν την υποτιθέμενη άνεση της παρέα μας. Κάθε φορά, το ίδιο τροπάρι μαζί της.

- Τι ωραία χείλη και τι ωραία έγλειφες το λουκάνικο! Πως φαίνεται ότι ξέρεις από γλειψίμο! Και ξέρεις τι μεγάλο π... έχω; ...

Κι αυτή να χαχανίζει ξεδιάντροπα κι αηδιαστικά, αντί να τον στείλει από κει που 'ρθε! Και γενικότερα η όλη τους συμπεριφορά, δεν άρμοζε με την ορκισμένη αφοσίωσή της στο Δ. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Και της μίλησα γι' αυτά που είχα δει, που έβλεπα καθημερινά κι ένοιωθα να συμβαίνουν με τον Τ. Μου τ' αρνήθηκε με πείσμα. Δεν έτρεχε τίποτα μεταξύ τους έλεγε. Παρανόησή μου και τίποτα περισσότερο. Το μυαλό μου έφταιγε! Παιδί ήταν κι έπαιζε. Δεν ήθελε να τον συμμαζέψει, δεν μπορούσε και δεν είχε λόγο να το κάνει επέμενε. Τι άλλο σημαντικότερο λόγο θα 'πρεπε να 'χει απ' αυτόν, από την προστασία της αξιοπρέπειάς της και κατά συνέπεια και του συζύγου της, ποτέ μου δεν κατάλαβα!!!;; ... Κυρίως, άκουσον άκουσον, δεν ήθελε να το κάνει έλεγε, γιατί δεν της άρεσε γενικώς να προσβάλλει τους ανθρώπους και ειδικά βεβαίως, δεν θα 'θελε με τίποτα να το κάνει αυτό στον Τ! Με τίποτα να το κάνει αυτό στον Τ;;; ... Γιατί;;; ... Γιατί ανεχόταν τόσο, να της συμπεριφέρεται σαν πουτάνα; Από πού αλλού θα μπορούσε ν' αντλεί τόσο θράσος ο Τ, αν όχι απ' αυτή την ίδια και την πάρα πολύ ύποπτη και περίεργα αδικαιολόγητη ανοχή της;;; ...

Δε μπορούσα να κάνω πλέον διαφορετικά και της μίλησα γι' αυτό που μου 'χε εκμυστηρευτεί, για να προσέχει. Δηλαδή, ότι τις διεκδικούσε για ερωμένες του. Τον πρόδωσα αναγκαστικά. Έτσι είχα πιστέψει τότε. Δεν πήγαινε άλλο. Δεν άντεχα! Ήταν απίστευτη η αντίδρασή της! Όχι μόνο έκανε τάχα πως δε με πίστεψε, αλλά μου 'πε πως το 'χα βγάλει κι απ' το μυαλό μου εκείνη τη στιγμή, έτσι για να τους δημιουργήσω προβλήματα μεταξύ τους! ... Προβλήματα μεταξύ τους;;;!!! ... Έπεσα απ' τα σύννεφα! Τρελάθηκα! Τι της έλεγα ο άνθρωπος; Μα όπως φάνηκε στο τέλος, αυτοί τα είχαν ήδη, γι' αυτό κι εκείνη με δούλευε από πάνω! Τι μου 'λεγε η γυναίκα κι εγώ καθόμουνα και την άκουγα; Πόσο την αγαπούσα ο ηλίθιος!; ...

- Μπροστά στο Δ, θα σου φερόταν μ' αυτό τον τρόπο;

- Όχι βέβαια!

- Όχι βέβαια!;;; ... Δηλαδή με την απάντησή σου αυτή, τώρα αισθάνεσαι εντάξει απέναντι στο Δ; ... Τον τιμά κορίτσι μου αυτή σου η απάντηση; Καταλαβαίνεις τι είπες τώρα και τι κάνεις; ... Και μπροστά σε μένα, γιατί σου φέρεται έτσι;

- Σε παρακαλώ, έλα σε παρακαλώ πολύ, μην του δίνεις σημασία! ... Κάν' το για μένα, για μας! Σε παρακαλώ!!! ...

Πραγματικά δεν ήξερα τι να κάνω! Να μιλούσα στο Δ; Και τι να του 'λεγα του ανθρώπου; Πως θα το 'παιρνε και τι θα γινόταν αν αντιδρούσε εν θερμώ; Σε τι θα 'φταιγε το καημένο το κοριτσάκι τους η Σ, για να πληρώσει την αχαλίνωτη ... πεζοδρομιακή συμπεριφορά της μάνας του και την ανεκδιήγητη ελαφρότητα, της άνευ προηγουμένου παρατεταμένης εφηβείας της, όπως την είχαν πληρώσει ήδη τα δικά μου παιδιά; Όχι, αυτό έστω και για τη Σ, δε μπορούσε να γίνει. Ν' αδιαφορούσα; Ίσως και να 'ταν το καλύτερο. Αλλά δεν μου το επέτρεψαν ούτε η συνείδησή μου, ούτε κι ο έρωτάς μου. Πραγματική Κόλαση! Ή θα το χειριζόμουνα μόνος μου, ή θα 'πρεπε να

διακόψω πάσης φύσεως σχέση μαζί της. Κι αφού το δεύτερο, μου ήταν παντελώς αδύνατον γιατί την αγαπούσα τόσο πολύ, μοιραία κατέφυγα στο πρώτο!

Κι έπρεπε να την προλάβω γρήγορα, πριν παρασυρθεί με τον Τ και θα 'ταν πλέον αργά, εάν δεν ήταν ήδη όπως ήμουν σίγουρος! Δεν ήξερα τι άλλο να κάνω και κάποια μέρα που ο Τ επανήλθε στο γνωστό του γλείψιμο και τον τεράστιο π... του, τον άρπαξα στο αυτοκίνητό του και με όση αυστηρότητα μπορούσα και μου επέτρεπε η λεπτότητα της θέσεώς μου, του είπα.

- Αυτό που κάνεις με τη Ρ, κόφτο μαχαίρι. Είναι παντρεμένη γυναίκα και θα την εκθέσεις ανεπανόρθωτα. Τέλος, εδώ και τώρα.

- ... Κι εσύ τι της είσαι; Άντρας της ή γκόμενός της και μου το ζητάς και μάλιστα μ' αυτό τον απαιτητικό τρόπο; Εκείνη γιατί δεν ενοχλείται κι εσύ ζορίζεσαι έεε; ...

Ένας θεός ξέρει πως κρατήθηκα εκείνη τη στιγμή και δεν του 'σπασα τα μούτρα! Και φαινομενικά, είχε δίκιο. Τι να εξηγήσεις όμως σ' ένα παιδαρέλι στο μυαλό, γι' αυτά που αισθανόμουν για κείνη; Για το μεγαλείο των αισθημάτων μου, για τον απίστευτο κόπο να καταπνίξω την τυραννία της ... φύσης μου, γιατί έτσι έπρεπε, έστω και μόνο για την προστασία της οικογένειάς της και του παιδιού της; Τι να πεις σ' ένα ... βλαμμένο; Τι να καταλάβει απ' αυτά και γιατί;

- Είμαι φίλος της όπως και δικός σου. Αυτό που κάνεις, σ' εξευτελίζει κι εσένα κι εκείνη, που δεν ξέρω για ποιο λόγο το ανέχεσαι. Κατάλαβες;

- Εμείς ήμασταν φίλοι, πολύ πριν έρθεις εσύ στη δουλειά κι έτσι φερόμασταν πάντα μεταξύ μας, ακόμα και με το Δ!

- Δες ψέματα και το ξέρεις ότι το ξέρω! Αυτό, το κάνεις το τελευταίο διάστημα και για την ακρίβεια, από τότε που σας μάζεψα κι έφτιαξα την παρέα μας. Σε κάθε περίπτωση πάντως, εμένα προσωπικά, αυτή η συμπεριφορά σας με προσβάλλει βάνανυσα και με πιέζει ανεπανόρθωτα συνειδησιακά, τόσο γιατί χωρίς να το θέλω αναγκάζομαι κι εγώ στην ανοχή της, όσο και γιατί με κάνει να νοιώθω ενοχές απέναντι στο Δ, που είμαι σίγουρος πως αν μάθαινε τι κάνεις, δε θα γελούσε καθόλου με τα καμώματά σου! Εν πάση περιπτώσει, ή το κόβεις, ή από μένα μακριά. Δε θέλω καμία σχέση μαζί σου, ούτε καν την καλημέρα σου! Αν θέλεις να συνεχίσεις να συμμετέχεις στην παρέα μας, μπορείς κι έχεις πάρα πολλούς άλλους ευγενικότερους τρόπους να κάνεις πλάκα. Αυτός, κομμένος! Τώρα! ...

Πείσμωνσε. Ζορίστηκε πάρα πολύ, αλλά δεν το 'βαλε κάτω. Από την επομένη κιόλας μέρα, συνέχισε τα ίδια. Είχα βγει εκτός εαυτού. Η ανοχή της, ήταν πέρα για πέρα ανεξήγητη! Μόνο το ενδεχόμενο της εξωσυζυγικής τους σχέσης, μπορούσε να τη δικαιολογήσει! Μόνο αυτό και τίποτ' άλλο!!! ... Κάτι άλλο;;; ... Την ξαναπιάνω.

- Δε νομίζεις ότι θα πρέπει να τελειώσει αυτό;

- Χα χα χα! ... Μα γιατί σ' ενοχλεί; Μην του δίνεις σημασία.

- Τα 'χεις μαζί του; Γιατί τον ανέχεσαι τόσο πολύ να σε προσβάλλει;

- Σου το 'πα όχι! Όμως εγώ, δε μπορώ να τον προσβάλλω! Δε μου κάνει κάτι.

- Τι;;;!!! ... Δε σου κάνει κάτι; Σαν τι άλλο θα 'πρεπε να σου κάνει για ν' αντιδράσεις; Άκουσε Ρ. Αυτή η συμπεριφορά του, είναι πέρα για πέρα αδικαιολόγητη, όπως ακριβώς και η ανοχή σου. Ή του μιλάς και τη σταματάει, ή θα πρέπει ν' αναγκαστώ να διακόψω κάθε επαφή μαζί σου. Νοιώθω απαίσια, χάνω ακόμη και τον έλεγχό μου! Το ξέρεις σε πόσο δύσκολη θέση βρίσκομαι με τα αισθήματά μου κι εσύ το συνεχίζεις! Γιατί; ...

- Μα τόσο πολύ σ' ενοχλεί; ... Που να μας δεις και με τον Θ;

- Ποιον Θ;;; ...

- Τον κουμπάρο μου!

- Εκείνον που 'χεις φάει με τα μάτια σου την άλλη φορά στο Δημοτικό κι αδιαφορούσες παντελώς για τη γυναίκα του που ήταν μαζί;

- Έλα!!! ...

- ... !!! ... ;;; ... Τέλος πάντων, παραβλέπω προς το παρόν το Θ κι επανέρχομαι στον Τ ... Μου κάνεις πλάκα λοιπόν; Δεν ξέρεις, δε σου 'χω πει τι αισθάνομαι για σένα και μου 'κανες πριν αυτή τη γελοία ερώτηση, για το εάν με ενοχλεί; Δεν καταλαβαίνεις, ούτε πως αισθάνομαι ακόμα κι απέναντι στο Δ; Αν ποτέ φτάσουν στ' αυτιά του από κάποιον, αυτά που κάνεις με τον Τ και με ρωτήσει, καλά ρε Αντώνη, εγώ σ' εμπιστευόμουν! Τους έβλεπες! Και τι έκανες; Γιατί δε μου μίλησες έστω; Για πες μου, τι να του απαντήσω;;; ...

- Έλα, υπερβάλλεις! Στο κάτω κάτω, δε μου κάνει και τίποτα. Αν μου κάνει, θα τον βάλω στη θέση του.

- Τιμνι;;; ... Δηλαδή αν κάποιος άλλος, τον ακούσει να σου μιλάει έτσι για τα χείλη σου και τον π... του και πάει και τα πει στο Δ, εκείνος θα μείνει ατάραχος και δε θα προβληματισθεί καθόλου για την ποιότητα της παρέας μας; ...

- Έεεε; ... Εντάξει, δεν θα του αρέσει κιόλας ... Καλά, αφού το θέλεις εσύ, θα του μιλήσω.

- Μα είναι δυνατό να μην καταλαβαίνεις τίποτα; Έτσι απλά επειδή το θέλω εγώ κι όχι επειδή το θέλεις εσύ; Όχι γιατί πρέπει να το κάνεις για την προστασία της αξιοπρέπειάς σου, αλλά και του Δ ακόμη; Μιλάς σοβαρά ή παίζεις με τα νεύρα και τη λογική μου;

- Εντάξει, ηρέμησε! Θα του μιλήσω.

- Τώρα, είναι πίσω μας. Μίλησέ του με καλό τρόπο, να σε καταλάβει. Να καταλάβει ότι αυτό που κάνει, είναι επικίνδυνο να σας εκθέσει. Μπορείς να το κάνεις πολύ άνετα και χωρίς να τον προσβάλλεις. Έχεις τον τρόπο και αν το θελήσεις εσύ, θα τον κάνεις και να το καταλάβει και να το κόψει. Δεν είναι κρίμα, να διαλυθεί η παρέα μας απ' αυτή τη γελοιότητα; Εκτός αν ...

- Κόφτο αυτό. Δεν τρέχει τίποτα μαζί του.

- Το ακριβώς, μα το ακριβώς αντίθετο φαίνεται όμως!!! ...

- Καλά, θα του μιλήσω.

Πήγε και του μίλησε. Γύρισε και με διαβεβαίωσε ότι το κατάλαβε και θα το έκοβε. Όμως από την επομένη κιόλας ημέρα, ξανά τα ίδια! Τον ξαναπιάνω και τον ρωτάω γιατί το συνεχίζει;

- Και τι σε νοιάζει εσένα ρε; Γυναίκα σου είναι ή γκόμενά σου; Εμένα η Ρ μου είπε, ότι δεν την πειράζει καθόλου. Αλλά μου ζήτησε να το κόψω τουλάχιστον μπροστά σου, γιατί πειράζει εσένα!

Τρελάθηκα! Του το 'χε ζητήσει να το κάνει για μένα; Όχι για κείνη; Γιατί; Από τότε δεν του ξαναμίλησα! Τη βρήκα στο νοσοκομείο και τη ρώτησα.

- Ψέματα σου είπε, ή το λες εσύ έτσι, για να με πιέσεις περισσότερο!

- Άκουσέ με για τελευταία φορά. Αυτό και σου εξήγησα τους λόγους, δε μπορώ να το αντέξω άλλο! Ή το κόβεις αμέσως, ή ξεκόβεις μία και καλή με τον Τ, ή είμαι αναγκασμένος ν' απομακρυνθώ εγώ από σένα ...

- Σου το είπα. Δε μπορώ να ξεκόψω έτσι απότομα από τον Τ.

- Γιατί;

- Και τι θα πω στο Δ, αν με ρωτήσει γιατί έπαψα να μιλάω μαζί του;

- ... !!! Τι λες;;; !!! ... Σοβαρολογείς; ... Τι άλλο θα 'πρεπε να του πεις, εκτός απ' την αλήθεια; Και τι θα του πεις, αν σε ρωτήσει γιατί δε μιλάμε πλέον οι δυο μας;;; !!! ...

- ... !!! ... Μααα δεν καταλαβαίνεις; Δε μου 'χει κάνει κάτι σοβαρό! Αν του το κάνω όπως λες εσύ, είναι ικανός να πάει να πει στο Δ, ότι τα 'χουμε οι δυο μας!

- ... !!! ... Δεν τα πιστεύω αυτά π' ακούω! ... Τα 'χετε και με δουλεύεις!!!

- Όχι!

- ... Τον φοβάσαι!!!;;; ... Σ' απειλεί μ' αυτό ακριβώς το πράγμα;;; !!! ...

-

- Τα 'χετε! ... Ναι τα 'χετε! ... Κι είσαι κι ερωτευμένη μαζί του, γι' αυτό δε θέλεις να τον ξεκόψεις!!! ... Πόσο απαίσια νοιώθω που ασχολήθηκα τόσο καιρό αποκλειστικά μαζί σου χωρίς ν' αξίζεις τίποτα και μάλιστα, τόσο εις βάρος και της καημένης της Θ; ... Θα ξεκόψεις μαζί του τώρα, ναι ή όχι;

- Φύγε αμέσως απ' τ' αυτοκίνητό μου! Δε θα μου πεις εσύ τι θα κάνω!

- ... !!! ... Όπως θέλεις, αλλά για πες μου όμως. Εμένα ετούτη τη στιγμή, γιατί με διώχνεις με τόση ευκολία και χωρίς να σε νοιάζει καθόλου μα καθόλου αν θα με προσβάλλεις, παρότι δε θέλεις γενικώς να προσβάλλεις τους ανθρώπους, ενώ τον Τ νοιάζεσαι μην τον προσβάλλεις και δεν θέλεις να τον διώξεις μ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο, όπως θα 'πρεπε κανονικά να κάνεις;;; ...

- Φύγε, φύγε τώρα αμέσως! ...

Κι έφυγα. Ντράπηκα τόσο πολύ! Σιχάθηκα τον εαυτό μου! ... Μου φέρθηκε σαν το τελευταίο κοπρόσκυλο κι εγώ, επειδή την αγαπούσα το δέχτηκα μοιρολατρικά, αναξιοπρεπέστατα! ... Δίχως την παραμικρή αντίδραση! Έφυγα έτσι απλά, καταντροπιασμένος και με σκυμμένο το κεφάλι! ... Πόσο ήθελα να πεθάνω! Μια ζωή ότι 'χα αγαπήσει, μου 'χε φερθεί με το χειρότερο τρόπο! Που διάολο είναι αυτή η δύναμη της αγάπης; ... Μια ζωή, γεμάτη αποτυχίες και απογοητεύσεις. Μια ζωή, του κλώτσου και του μπάτσου! ... Ένα σκουπίδι! ... Να πεθάνω! Ήθελα τόσο να πεθάνω! ...

Κάναμε μέρες να μιλήσουμε. Προσπαθούσε η Θ να μας φέρει ξανά σ' επαφή. Μας έβλεπε ότι πονούσαμε μακριά και μας μετέφερε τα νέα από τον ένα στον άλλο. Δεν αντέξαμε και ξανασιμίζαμε. Προσπαθούσε μονάχα, ν' αποφεύγει να βρίσκεται μαζί του, όταν ήμουν κι εγώ εκεί. Τον συναντούσε όμως καθημερινά αλλά κρυφά, σα μικρά παιδιά. Επικοινωνώντας μαζί του τηλεφωνικά, κατέφευγαν με συντονισμένη προσοχή σε απίστευτους τρόπους αποφυγής μου, αλλά και σε αντίθετους χώρους από μένα, όπου θα ήταν αδύνατο να τους εντοπίσω μαζί. Και το 'ξερε ότι το 'χα καταλάβει, αλλά το συνέχιζε σα να το φχαριστιόταν περισσότερο κι απ' αυτή καθαυτή τη σχέση της με τον Τ!!! Βίτσια, μπεμπεδίσματα;;; Τι να πεις;;; ...

Κυρίως όμως συναντιόντουσαν, όταν εγώ έφευγα νωρίτερα από τη δουλειά κι αφού περνούσε η ίδια από το σπίτι, για να δει το αυτοκίνητό μου παρκαρισμένο και να σιγουρευτεί ότι είχα φύγει. Αυτό όμως με ντρόπιαζε. Μ' έκανε να αισθάνομαι σαν το μπαμπούλα της ζωής της! Απαίσιο και τρισάθλιο συναίσθημα! Δε ταίριαζε σ' εμένα.

Κάποια μέρα τη βλέπω προβληματισμένη.

- Τι συμβαίνει;

- Ο Δ θέλει ν' αλλάξω βάρδια και να πάω στη δικιά του, για να βγαίνουμε και να γυρνάμε μαζί στο σπίτι. Κάπου έχουμε χαθεί κι εμείς, αλλά και η κόρη μας παραπονιέται η καημένη, πως δε μας βλέπει ποτέ μαζί.

- Και που το πρόβλημα; Τι πιο ωραίο θα μπορούσε να σου ζητήσει;

- ... Ναι, σωστά! ... Δηλαδή, αν αλλάξω βάρδια, δεν θα βλέπω τον Τ!; ...

- ... !!! ;;; ... Τιuuu;;; !!! ...

- Έεεεε ... ούτε τη Θ ούτε κι εσένα φυσικά, εεενοείται!!! ...

Δεν ήξερα που να κρυφτώ! Τι άλλο θα μπορούσα να υποθέσω, εκτός απ' το πασηφανέστατο;! ... Τι άλλο θα υπέθετε κανείς στη θέση μου; Ξεροκατάπια. Κατάλαβε τι της είχε ξεφύγει, προσπάθησε κάμποσο να το συμμαζέψει και στο τέλος, άλλαξε κουβέντα. Ήτανε μέρες σκεφτική, μέχρι που κάποτε ξαναχαμογέλασε!

- Τι έγινε; Φαίνεσαι κάπως χαρούμενη σήμερα.

- Χαρούμενη; Όπως κάθε μέρα, όχι κάτι το ιδιαίτερο.

- ... Χμμμμ, εμένα μου λες; ... Τι έγινε τελικά με τη βάρδια, θ' αλλάξεις;

- Άααα δε σου το 'πα! Ο Δ το σκέφτηκε όχι εγώ! Ο Δ, μη μου πεις τίποτα! Θ' αλλάξω βάρδια, αλλά θα 'ρθει εκείνος στο δικό μου αυτοκίνητο κι εγώ θα πάω στο δικό του.

Ήταν απίστευτο! Τον είχε καταφέρει κι εκείνος, ούτε καν το είχε υποψιαστεί! Ο συνάδελφος στο δικό της αυτοκίνητο, άλλαζε ακριβώς την ίδια ώρα με τον Γ όπως κι εγώ. Οπότε δεν θα τον έβλεπε ποτέ ξανά στο χώρο της δουλειάς, που ήταν και ο πιο ... ενδεικνυόμενος αλλά κι ο πιο πρόσφορος, μιας κι η συναδελφικότητα όπως και οι ... τυχαίες κούρσες τους προς την ίδια κατεύθυνση εκτός πόλης ειδικά, μπορούσε καλύτερ' απ' οτιδήποτε άλλο να καλύψει και να εξυπηρετήσει τη σχέση τους! Εκεί βρισκόντουσαν πολύ πιο άνετα κι ιδιαιτέρως τα βράδια, όταν ο Δ κοιμόταν του καλού καιρού! Ο άλλος όμως συνάδελφος στο αυτοκίνητο του Δ, ήταν πάρα πολύ χαλαρός στο ωράριό του, οπότε δεδομένου ότι ο Δ ούτως ή άλλως θα 'φευγε πάντα πιο νωρίς, είτε πριν είτε μετά την αλλαγή της βάρδιας, είχε τουλάχιστον άνετα δυο τρεις ώρες περιθώριο, να συναντιέται καθημερινά με τον Γ! Και τόσος χρόνος ειδικά το βράδυ, της ήταν υπεραρκετός! Για την ημέρα, τους έφτανε και το τηλέφωνο, καλά ήταν! Τα είχε καταφέρει! Κι έτσι ακριβώς έγινε. Από μένα που ήμουν ο μόνος υποψιασμένος για τη σχέση τους, δεν θα 'χε πρόβλημα γιατί σε λίγο, θα 'μενα άνεργος. Οπότε και δεν θα μπορούσα πια να τους ... ελέγχω. Η χαρά της ήταν απερίγραπτη! Ο Δ δεν είχε καταλάβει τίποτα απολύτως! Στον κόσμο του και στον ύπνο του! Η σιγουριά για τα μπράτσα του, του 'δινε κείνη τη βλακώδη αυτοπεποίθηση, ότι κανένας δε θα τολμούσε να δοκιμάσει να τον κερατώσει! Πόσο βαθιά νυχτωμένος ήταν ο έρμος!!! ...

Όταν κατέβηκα απ' τ' αυτοκίνητο, επικοινωνούσε συνεχώς μαζί μου και ειδικά τα βράδια. Όποτε ήταν απογευματινή, πολύ σπάνια κοιμόμουν. Έν' απόγευμα όμως, ήταν από νωρίς που μου 'χε πει, ότι κανονικά, θα 'πρεπε να 'χε πάει ήδη στο πατρικό της, για να σβήσει το καλοριφέρ αλλά τάχα βαριόταν. Το 'χανε αναμμένο, για να στεγνώσουν τα χρώματα, καθώς το βάφανε για να μετακομίσουνε σ' αυτό, σε κανένα μήνα. Δεν έδωσα σημασία. Όλο τ' απόγευμα, μιλούσαμε συνεχώς στο τηλέφωνο και ξαφνικά κατά τις μία τα ξημερώματα, δε θυμάμαι ακριβώς, με διακόπτει απότομα και μου λέει με κάπως περίεργο τρόπο:

- Άααααα, περίμενε περίμενε, ο Σ! Με παίρνει στο άλλο τηλέφωνο ο κουμπάρος μου ο Σ!

Εγώ όμως δεν κατάλαβα ότι μου ζήτησε να κλείσω κι έμεινα στη γραμμή, πιστεύοντας ότι θα τελειώσουν γρήγορα και δεν θα μιλήσουνε πολύ. Ούτε όμως κι εκείνη κατάλαβε, πως ναι μεν είχε κλείσει το τηλέφωνό της, αλλά επειδή δεν το 'χα κλείσει κι εγώ, μπορούσα και την άκουγα. Και τότε ακούω με έκπληξη, να δίνουνε ραντεβού σε πέντε δέκα λεπτά, στο πατρικό της!!! ... Της ξανατηλεφώνησα εγώ μετά από σχεδόν μιάμιση ώρα κι όταν τη ρώτησα γιατί μου το 'κλείσε έτσι απότομα και κυρίως που ήτανε τόση ώρα, μου απάντησε ότι είχε πάει να σβήσει το καλοριφέρ.

- Κι έκανες μιάμιση ώρα να σβήσεις το καλοριφέρ;

- Όχι, απλώς στο μεταξύ, μόλις βγήκα στην Πολυμέρη, βρήκα κι έκανα ένα δρομολόγιο.

- Μα όλο τ' απόγευμα κάνεις δρομολόγια, αλλά τόση ώρα, δεν έκανες να μου τηλεφωνήσεις!

- Έεεε, εντάξει. Σ' άφησα μήπως και κοιμηθείς.

- Άααα, να κοιμηθώ! Ξαφνικά, με λυπήθηκες!; ... Και ποιος είναι ο Σ;

- Ο κουμπάρος μας. Ήταν να του μιλήσει ο Δ για κάτι λεφτά, αλλά του 'πα το Σ να τον αφήσει σε μένα, που τον ξέρω καλύτερα! Είναι εκείνος που σου 'χα μιλήσει, που είχε πάθει μαζί μου κάτι ανάλογο με σένα κ.λ.π. Θυμάσαι!;

- Άααα μάλιστα! Και γιατί δώσατε ραντεβού στο σπίτι σου;

Ξαφνιάστηκε και τρόμαξε απ' την ερώτησή μου.

- Σε πιο σπίτι; Στη δουλειά του πήγαινε, στην ιχθυόσκαλα.

- Μ' αφού δώσατε ραντεβού στο πατρικό σου!

- ... !!! ... Στο πατρικό μου;;; !!! ...

- Ναι, στο πατρικό σου.

- ... !!! ... Και που το ξέρεις εσύ;;; !!! ...

- Δώσατε ή δε δώσατε ραντεβού στο πατρικό σου;

- ... !!! ... Πες μου πρώτα που το ξέρεις;;; !!! ...

-... Μα τ' άκουσα στο τηλέφωνο!

- Ψεύτη! Αφού το 'χα κλείσει.

- Αφού εγώ σας άκουγα, πως το 'χες κλείσει! Δώσατε ραντεβού στο πατρικό σου.

- ... !!! ... Εεεντάξει, σε πείραξε κι αυτό; Αφού ερχόταν προς τα δω κι εγώ θα πήγαινα να σβήσω το καλοριφέρ. Ε δώσαμε εκεί ραντεβού για να του μιλήσω! Κακό ήταν;;; ...

- Μα εσύ, είχες περάσει τόσες φορές όλο τ' απόγευμα κοντά απ' το πατρικό σου και δεν πήγες να σβήσεις το καλοριφέρ. Και ξαφνικά, μόλις σου τηλεφωνεί ο Σ, ξεκινάς από τη δεύτερη διάβαση να πας να το κλείσεις, ενώ θα μπορούσατε πολύ πιο φυσιολογικά, να συναντηθείτε κάπου στο δρόμο, πολύ πιο κοντά απ' το πατρικό σου; Αθηνών Λαρίσης για παράδειγμα! ...

- ... !!! ... Τι θέλεις να πεις;;; ...

- Θα στο πω στα ίσια. Με το Σ απ' ότι μου 'χεις πει, έχεις μια πάρα μα πάρα πολύ ιδιαίτερη σχέση και μάλιστα έως εκεί, εξίσου πάρα μα πάρα πολύ σεβαστή! Από το σημείο όμως εκείνο, μέχρι ν' αφήνεις επίτηδες για μένα αναμμένο το καλοριφέρ στο πατρικό σου όλο τ' απόγευμα, επειδή όπως ακριβώς φαίνεται, είχατε ήδη κανονίσει με τον Σ να βρεθείτε εκεί τα ξημερώματα και μάλιστα τόσοσο ιδιαιτέρως, για πράγματα που θα μπορούσατε πάρα πολύ απλά, ακόμα κι απ' το τηλέφωνο να μιλήσετε, όπως επίσης και κυρίως, τ' ότι εντελώς αδικαιολόγητα και πέρα για πέρα ύποπτα, προσπάθησες να μου αρνηθείς και ν' αποκρύψεις το ραντεβού σας, ή το ότι ... εντελώς συμπτωματικά, με το που βγήκες απ' το σπίτι βρήκες και δρομολόγιο για ... να μη μου ξανατηλεφωνήσεις εάν δε σου τηλεφώνουσα εγώ, ε λυπάμαι πάρα πολύ αλλά όλ' αυτά, παραείναι διάολε συμπτωματικά για μένα, για να είναι και τόσο πολύ αθώα!!! ... Δε νομίζεις;;;!!! ...

- ... !!! ... Άααα ως εδώ και μη παρέκει! Για το Σ δε σηκώνω κουβέντα ούτε από το Δ, όχι από σένα! Κι αυτό το ξέρει πάρα πολύ καλά κι ο Δ και το 'χει δεχθεί έτσι ακριβώς όπως είναι και δε σηκώνω κουβέντα πάνω σ' αυτό. Αν θες να συνεχίσουμε να μιλάμε, μ' αυτό το κομμάτι της ζωής μου όπως κι ο Δ, δεν θα ξανασχοληθείς ποτέ, εντάξει; ...

- ... !!! ... Εντάξει, τοοοο κατάλαβα!!! ...

- ... ;;; ... Τιιι κατάλαβες;;; Γιατί το 'πες έτσι;;; ...

- Απλά, τοοοο κατάλαβα!!! Είειναι ολοφάνερο!!! ...

- Άντε καληνύχτα Αντώνη! ...

Ποιος άλλος άραγε παρατηρητικός, θα καταλάβαινε κάτι διαφορετικό, απ' αυτό που είχα καταλάβει εγώ;;; ... Αλλά δε βαριέσαι! Λάθος είχα κάνει όπως πάντα. Το μυαλό μου έφταιγε για όλα! Τώρα πια, συμφωνώ απολύτως μαζί της! ...

Πέρασαν κάμποσες μέρες και κάτι είχε συμβεί πάλι με τον Τ. Ήταν το σχεδόν καθημερινό μας πρόβλημα, για το οποίο προσπαθούσε με πείσμα να με μεταπείσει ότι δε συνέβαινε τίποτα μαζί του και πάντα, πετύχαινε ακριβώς το αντίθετο! Λες και το 'κανε επίτηδες! Λες κι ήθελε κάθε φορά που γ... με κάποιον, να το ξέρω!!! ... Εκείνη τη μέρα, μ' είχε βγάλει απ' τα ρούχα μου! Μου 'λεγε του κόσμου τις ανόητες δικαιολογίες κι είχα ξεφύγει εντελώς! Την έβρισα με το χυδαιότερο τρόπο, μέχρι που δεν άντεξα άλλο και της υπαινίχτηκα, ότι τάχα θα μιλήσω στο Δ. Εκνευρίστηκε και τρομοκρατήθηκε πάρα πολύ απ' αυτό το ενδεχόμενο, γίναμε μαλλιά κουβάρια και στη μέση η Θ, να προσπαθεί απεγνωσμένα να μας συγκρατήσει.

- Μα τι πράμα είν' αυτό με σας; Μαζί δεν κάνετε και χώρια δε μπορείτε! Αποφασίστε επιτέλους κάτι απ' τα δύο! Να ησυχάσω κι εγώ. Δεν αντέχω άλλο μ' αυτή την κατάσταση! Πολύ ψυχοφθόρα, πως τη μπορείτε; Ηρεμήστε! Το ήξερες ότι είναι παντρεμένη. Βρες μιαν άλλη να την

ξεχάσεις. Στο κάτω κάτω της γραφής, τι της βρίσκεις; Μ' εμένα γιατί δεν ασχολήθηκες και μ' αυτήν έχεις κολλήσει τόσο; Δεν είμαι ωραία εγώ; Τι μου λείπει; Κοίτα κορμάρα! Καλύτερο μ... έχει αυτή από μένα;

- Χμμμ, τι πλάκα που έχεις όταν αστειεύεσαι! Όχι βρε Θ μου, αλλ' αυτά τα πράγματα, δε γίνονται με προγραμματισμό, το ξέρεις. Πρέπει να υπάρξει εκείνο το περιβόητο κλικ! Άσε που εσύ μ' έχεις απορρίψει ήδη εδώ και καιρό!

- Εγώ; Πότε;

- Την ίδια ακριβώς ημέρα που είχα πλησιάσει και τη Ρ. Στην Πλατεία. Ούτε και για σένα ήξερα ακόμη, ότι ήσουν παντρεμένη. Σε πλησίασα απλώς να σου μιλήσω κι εσύ σχεδόν με αποπήρες! Έφυγα κι εγώ και πήγα στη Ρ. Τι να σου κάνω;

- Έκανα εγώ τέτοιο πράγμα;

- Έεεεμ, το 'κανες!

Μετ' από λίγο, με πληροφορεί η Θ, πως η Ρ μπροστά στο φόβο της πως θα μιλήσω στο Δ, είχε αποφασίσει να το κάνει από μόνη της. Φυσικά, δεν θα με πείραζε καθόλου εάν το είχε αποφασίσει, στα ηθικά πλαίσια της μετάνοιάς της! Αλλά την ήξερα πλέον αρκετά καλά! Τέτοιο ηθικό ενδεχόμενο, δεν υπήρχε σε καμία απολύτως περίπτωση! Δεν ήθελα όμως να το μάθει κι ο Δ. Γιατί εάν με ρωτούσε ως φίλος μου, τι γνώριζα για τη σχέση της με τον Τ κι αν αποφάσιζα τελικά να του μιλήσω, κάτι πάρα πολύ δύσκολο έως απίθανο μάλλον, εγώ δεν θα μπορούσα να του πω αυτά που θα ήθελε ν' ακούσει, όπως έκανε πάντοτε μαζί του η Ρ, αλλά θα του έλεγα την ακριβή αλήθεια. Και ζήτησα από τη Θ να την πληροφορήσει, ότι δεν επρόκειτο να μιλήσω στο Δ. Της το μετέφερε, αλλά η παμπόνηρη, του μίλησε και μπορώ να φανταστώ πως. Τον ήξερε πάρα πολύ καλά και τον έπαιζε κυριολεκτικά στα δαχτυλάκια της! Όπως ακριβώς ήθελε! Τα κατάπιε αμάσητα ο καημένος! Ευτυχώς, γιατί υπήρχε κι η Σ, που δεν έφταιγε σε τίποτα απολύτως για τις εξωσυζυγικές δραστηριότητες της μάνας της!

Το λεωφορείο έχει σταματήσει στο πρακτορείο της Λαρίσης. Κατεβαίνω και πάω πάλι στο γκισέ.

- Ένα εισιτήριο για το Λιτόχωρο.

- Επτά ευρώ.

- Ευχαριστώ.

Θέση: ΘΑΝΑΤΟΣ! Όχι λάθος πάλι. Θέση: 6 στο παράθυρο.

Σε κάνα δυο μήνες περίπου, είχα τελειώσει με την έκθεση ζωγραφικής που είχα ετοιμάσει και ο χρόνος, δεν κυλούσε πλέον με τίποτα. Με τη Ρ όπως πάντα, μια στα μαχαίρια και μια στις ... αγάπες μας! Κι ένα πρωί, με παίρνει ο Δ τηλέφωνο.

- Θέλεις να δουλέψεις; Υπάρχει αυτοκίνητο διαθέσιμο.

- Και το ρωτάς;

Ξανάπιασα δουλειά. Ο Δ ετοιμαζόταν να φύγει για τα νησιά. Δεν πέρασαν λίγες μέρες και με δυσάρεστη έκπληξη διαπιστώνω, πως η Ρ, είχε ήδη αρχίσει να κάνει στενότερο παιχνίδι και με το συνεργάτη του συζύγου της! Τον Φ! Σχεδόν τέσσερις μήνες θα 'λειπε ο Δ. Πάρα πολύ μεγάλο διάστημα για μια γυναίκα σαν τη Ρ! Κάποιος ή κάποιοι, θα 'πρεπε να τον αντικαταστήσουν ... επαρκώς! Ο Φ ειδικά, ήταν ιδανική περίπτωση, γιατί ο Δ δεν ήθελε με κανένα τρόπο να χάσουν τ' αυτοκίνητό του, τον είχε ανάγκη, αλλά και αναγκαστικά λόγω συνεργασίας τους, τον εμπιστευόταν τυφλά! Οπότε ουδέποτε θα περνούσε κάτι τέτοιο απ' το μυαλό του! Εξάλλου τη βόλευε θαυμάσια τόσο η νυχτερινή τους αλλαγή ... χέρι με χέρι, όσο και ο διαθέσιμος χρόνος που της έμενε μετά για τον Τ!

Η ίδια ακριβώς συμπεριφορά που είχε και με τον Τ στην αρχή. Ατέλειωτα τηλεφωνήματα, αμέτρητες ώρες μαζί του και κυρίως, με τις ίδιες ακριβώς ώρες απουσίας! Όταν έλειπε ο Φ, έλειπε ταυτοχρόνως και η Ρ! Συμπτωματικό; Ίσως! Όπου ήταν ο Φ, από πίσω του κι η Ρ. Όπου κι αν

τελείωνε το δρομολόγιό της, του τηλεφωνούσε να μάθει που ήταν, προσπερνούσε ακόμη και τις άδειες πιάτσες που έβρισκε καθ' οδόν και κατευθειάν εκεί! Άσε που ο Φ, μόλις μια εβδομάδα μετά, με σύστησε ν' ανέβω σ' ένα άλλο αυτοκίνητο που το 'θελα κιόλας! Μεσολάβησε στη διαμόρφωση της συμφωνίας μας, μεταφέροντας στον εργοδότη το τι ακριβώς δεν θα δεχόμουν, αλλά και σε μένα, το τι περίπου προσέφερε. Κλείσαμε τη συμφωνία και ανέβηκα. Σ' ενάμιση μήνα, αφού ο Δ είχε φύγει κι αφού είχα ξεκαθαρίσει σαφέστατα στη Ρ τις υπονιές μου για τη σχέση της με τον Φ, ο εργοδότης μου, μου ζήτησε ότι ακριβώς δεν θα δεχόμουν! Κατέβηκα. Συμπτωματικό κι αυτό! Φυσικά, ούτε η Ρ ούτε ο Φ το επιδιώξαν, βάζοντας λόγια στον εργοδότη μου, για να με πετάξουν απ' τη δουλειά και ν' απαλλαγούνε μία και καλή απ' την παρατηρητικότητά μου, σχετικά με την εξαιρετικά ιδιαίτερη σχέση τους κι όχι μόνο! Όχι βέβαια! Ποτέ δε θα 'καναν κάτι τέτοιο! Ειδικά η Ρ, που ένιωθε τόσα συναισθήματα για μένα!!! ... Όχι βέβαια! Ποτέ!!! ...

Τελικά το πήρα απόφαση. Η Ρ είχε απόλυτο δίκιο! Η αχαλίνωτη φαντασία μου έφταιγε για όλα! Όλοι τους ήταν εντάξει, εκτός από μένα! Η Ρ δεν έπαιζε, δεν είχε παίξει και δεν θα έπαιζε ποτέ με κανέναν. Ουδέποτε τα είχε με το Σ, το Θ, τον Τ, τον Φ, κλπ., αλλά κι ουδέποτε θα τα 'φτιαχνε με κάποιον άλλο! Ο Δ και μόνο αυτός υπήρχε στη ζωή της! Ούτε βέβαια η Θ την κάλυπτε στις σχέσεις της! Όλοι τους ανεξαιρέτως ήταν πεντακάθαροι και μόνο εγώ ο βρώμικος, που σκεφτόμουν τόσο άσχημα γι' αυτούς! Γι' αυτό κι έπρεπε να τιμωρηθώ! Ν' αυτοτιμωρηθώ! ...

Κι αποφάσισα ετούτο το τελευταίο ταξίδι! Απ' την ένταση και την κούραση, στα Τέμπη με πήρε ο ύπνος. Με ξύπνησε ο εισπράκτορας στο Λιτόχωρο. Έριξα το σακιδιό μου με την σκαλισμένη πλάκα στον ώμο και πήρα τον ανήφορο. Στο μονοπάτι για τη Γκόλνα και με τα μάτια μου ανοιχτά γύρω γύρω. Ήξερα ότι θα το βρω. Ήμουν σίγουρος, αλλά δεν ήξερα που ακριβώς. Το ήξερα. Φύτρωνε και στο χωριό μου, αλλά μόλις είχα μάθει τι ακριβώς ήτανε. *Conium maculatum*. Κώνειον το στικτόν. Το δηλητήριο που σκότωσε το Σωκράτη. Αυτό θα σκοτώσει κι εμένα! Πέρασα απ' την πηγή της Καστάνας και λίγο πριν απ' το Άγιο Σπήλαιο, ανάμεσα σε κάτι βράχια το βρήκα. Έκοψα όσο μπόρεσα, το 'βαλα σ' ένα πλαστικό σακουλάκι και συνέχισα το δρόμο μου.

Πριόνια, καταφύγιο Σπήλιος Αγαπητός, δεξιά στο Οροπέδιο των Μουσών, Τούμπα, Στεφάνι, Λούκι και πάνω στην κορυφή, στο Μύτικα! Ο Ήλιος κόντευε να βασιλέψει όταν είχα φτάσει. Η θεά γύρω φανταστική αλλά εγώ, έπρεπε να προλάβω να πεθάνω! Τα κατάφερα. Έχω μαζέψει γύρω από το κορμί μου πέτρες σαν κιβούρι. Έχω τρίψει κι έχω πει το απόσταγμα από το *Conium maculatum*, κώνειον το στικτόν και περιμένω στωικά το Θάνατο. Αύριο απ' το πρωί, οι αετοί και τα γεράκια, θα μ' ευλογήσουν με το κατασπάρραγμα της σάρκας μου κι επιτέλους θα εξιλεωθώ! Τα πόδια μου και τα χέρια μου έχουν ήδη παγώσει. Έχω σπασμούς και τα βλέφαρά μου έχουν γίνει ασήκωτα. Σε λίγο θα 'χω κοιμηθεί για πάντα, μαζί μ' όλα τούτα τ' αμέτρητα κι ευφάνταστα ψέματα, τις παράλογες ή και παρανοϊκές ιστορίες που έχω αραδιάσει για τη Ρ που δεν υπήρξε ποτέ στην πραγματικότητα, αλλά μονάχα στη φαντασία μου! Κι εκείνο π' αναρωτιέμαι ετούτη την τελευταία μου στιγμή, είναι αν τελικά,

**«άξιζε περισσότερο η νεκρή μου ζωή,
ή θ' αξίζει περισσότερο ο ζωντανός μου θάνατος;»!!! ...**

- Αααα! Τη σκαλισμένη πλάκα την έχω βάλει προσκεφάλι μου; Μμμμ, ναι την έχω βάλει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

« ΒΙΩΣΕΝ ΒΙΟΝ ΑΒΙΩΤΟΝ »

Δευτέρα 11 Ιουλίου 2011 / 3.56' π.μ.

(Διορθωτικός έλεγχος, Παρασκευή 22 Ιουλίου 2011 / 09.30' μ.μ.)

« ΣΥΓΓΝΩΜΗ »

Μακάρι να 'ξερα ποιο θα 'ταν το καλύτερο

Ένα σχεδόν χρόνο βασανίζομαι κι ακόμα δε βρήκα λύση

Η προπέλα, υποταγμένη κι αυτή στις εντολές του καπετάνιου, χτυπούσε αλύπητα τα νερά του λιμανιού. Οι κάβοι λυμένοι και πεσμένοι στο νερό να τους μαζέψουν. Στην προκουμαία, δεν υπήρχε κανένας να τον αποχαιρετήσει μα κι εκεί που πήγαινε, κανείς να τον καλωσορίσει.

Λύκος σε καράβι. Ατέρμονος συνδυασμός, όπως κι ολάκερη η ζωή του ...

Στο όνομα της φιλίας τους, είχε φορτωθεί επί ένα σχεδόν χρόνο, έναν ασήκωτο σταυρό, του φίλου του τού Δ. Μετά από τόσον καιρό απίστευτης προσωπικής δοκιμασίας και ψυχολογικής ταλαιπωρίας, είχε πλέον καταβληθεί εντελώς και το μόνο που του είχε απομείνει για παρηγοριά, ήταν η ψευδαισθησιακή απαντοχή, πως και πάλι δεδομένου τάχα, του δήθεν καχύποπτου χαρακτήρα και των αμέτρητων λαθών του στη ζωή, ακόμα και η τελική πεποίθηση που είχε σχηματίσει ιδιαίτερος την τελευταία εβδομάδα, ήταν λάθος. Για πρώτη φορά στη ζωή του, ευχόταν με τόσο πάθος, μα με τόσο πάθος, να είχε κάνει λάθος, όμως ... Και το χειρότερο, είχε πεισθεί τελικά, ότι το πρόβλημα είχε και άλλες, απροσδόκητες και αναπάντεχες προεκτάσεις. Αλλά και πολύ μεγαλύτερο βάθος, απ' ότι φαινόταν στην αρχή. Μα κι οι συνέπειες αμέτρητες. Ειδικά εις βάρος άλλων, που δε φταίγανε σε τίποτα, μα σε τίποτα για τις ... *αδυναμίες* και την ... *ανάρμοστη* συμπεριφορά του οποιουδήποτε! ...

Δίλλημα. Φορτώνεις τέτοιο σταυρό στο φίλο σου, ή όχι; ...

Προσωπικά ο Λύκος, αν ήταν στη θέση του Δ, θα είχε την αξίωση ή ακόμα και την απαίτηση, ο Δ να του μιλήσει αμέσως. Δεν θα 'χε νόημα διαφορετικά η φιλία τους, εφόσον γνώριζε κάτι που τον αφορούσε τόσο άμεσα κι εκείνος του το κρατούσε κρυφό. Έστω ακόμα κι αν έκανε λάθος. Φίλος θα ήταν κι ενδεχομένως από το ενδιαφέρον του γι' αυτόν, έστω κι αν ήταν υπερβολικό ακόμα, όντως να είχε κάνει λάθος. Είχε όμως τουλάχιστον, το κάθε δικαίωμα έστω, να ελέγξει κι αυτός τα στοιχεία του Δ και ν' αποφασίσει ο ίδιος για το πρόβλημά του. Κι αν ο Δ δυστυχώς, δεν είχε κάνει λάθος, παρ' όλη την πικρία από τις διαπιστώσεις του, θ' απολάμβανε και πάλι την εμπιστοσύνη και το σεβασμό του. Πόσο μάλιστα αν ευτυχώς, θα είχε κάνει λάθος! ... Ενώ θα του ήταν πέρα για πέρα ασυγχώρητο, και θα τον διέγραφε ασυζητητί από φίλο του, εάν μάθαινε από κάποιον τρίτο για το πρόβλημά του και διαπίστωνε ταυτόχρονα, ότι ο Δ παρότι το γνώριζε, δεν του είχε μιλήσει καθόλου και τον είχε αφήσει έρμαιο στην πλάνη, ή ακόμα και στον εμπαιγμό, την κοροϊδία, ή έστω και στην άθλια συμπόνια του περιγυρού του! Αυτό θα τον γονάτιζε μεμιάς και χαριστικά. Δεν θα το άντεχε ο φίλος του, ουσιαστικά να τον κοροϊδεύει κρατώντας τη σιωπή του! Περισσότερο ίσως κι απ' αυτό καθ' αυτό το πρόβλημα, ενώ δεν υπήρχε περίπτωση ποτέ, ούτε να του το δικαιολογήσει, ούτε να του το συγχωρέσει. Θα ισοδυναμούσε γι' αυτόν, με άνευ προηγουμένου προδοσία της φιλίας τους και της εμπιστοσύνης του! ...

Απ' την άλλη όμως, η ... *κοινή λογική* κι ο κοινός κανόνας που είθισται ν' ακολουθείται σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι η απόμακρη σιωπή. Το «ας το μάθει από κάποιον άλλο, όχι από μένα». Από κάποιον τρίτο κι όχι απ' το φίλο. Το να κρατιέται κανείς, μακριά απ' οτιδήποτε μπορεί να δυσαρεστήσει ή να στενοχωρήσει. Η φιλία, είναι μόνο για τις χαρές! ... Μιαν αντίληψη, εντελώς απαράδεκτη για το Λύκο και απορριπτέα. Το ακριβώς αντίθετο μάλιστα. Για κείνον η φιλία, δοκιμάζονταν στις δυσκολίες και στα προβλήματα, όχι στα χα χα χα και στα χου χου χου! Στην ουσία της, στην πεμπτουσία της.

Να όμως που η απολύτως αποτυχημένη του ζωή, είχε θέσει εν αμφιβόλλω ακόμα και για τον εαυτό του, την ικανότητα της αντικειμενικής του ευθυκρισίας. Ήθελε να χάνει σκόπιμα την εμπιστοσύνη του, ακόμα και στις παρατηρήσεις του! Δεν ήθελε να ήταν σίγουρος πια, ούτε για όσα

έβλεπε, ούτε για όσα άκουγε. Και για ν' ακριβολογήσουμε, δεν ήθελε να ήταν σίγουρος για κείνα που δεν του άρεσαν, που τον στενοχωρούσαν, που τον πονούσαν. Προσπαθούσε συνεχώς να αποφύγει το ενδεχόμενο της παρουσίας τους, ακόμα κι όταν ήταν εξόφθαλμα μπροστά του. Είχε καταστραφεί από παρόμοια προβλήματα και προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του, ότι απλά και μόνο εξαιτίας του ... απαίσιου χαρακτήρα του, τα είχε αντιμετωπίσει μονάχα αυτός και δεν θα 'πρεπε, ή δε χρειαζόταν τουλάχιστον, να τ' αντιμετωπίσει και κανένας άλλος.

Και πέρασε σχεδόν ένας χρόνος, χωρίς να καταφέρει να βρει τη λύση του διλήματος. Κι όλο αυτό το διάστημα, βασανισμένος από αφόρητες ενοχές απέναντι στο Δ. Στο μόνο που χρωστούσε κατά την άποψή του κι όχι κατά την άποψη της κοινής λογικής και στο μόνο, που δεν ήτανε καθόλου εντάξει απέναντί του!!! ... Ενοχές που του στερούσαν, ακόμα και τη φυσιολογική συχνότητα της επικοινωνίας τους. Ντρεπόταν να τον αντικρίξει ή να του μιλάει τακτικά. Σχεδόν τον απέφευγε. Ακόμα κι όταν για μία και μόνη φορά, χρειάστηκε να τον βοηθήσει πρακτικά στη μετακόμισή του, αυτό το συγκεκριμένο πρόβλημα, του στάθηκε εμπόδιο. Ενώ εκείνος αντιθέτως, όταν ο Λύκος τον είχε χρειασθεί, του είχε παρασταθεί χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό.

Είχε κουραστεί όμως και δεν άντεχε άλλο. Και πήρε το καράβι να πάει να τον ανταμώσει. Να τον ανταμώσει έστω και για τελευταία φορά. Και πάλι δεν θα του μιλούσε. Δεν είχε ακόμα ιδέα, για το τι θα 'ταν πιο χρήσιμο και καλύτερο, απ' τη σιωπή ή από το να κατεβάσει το σταυρό απ' τις δικές του πλάτες και να τον φορτώσει στις πλάτες του φίλου του τού Δ, παρότι ήτανε δικός του. Γι' ακόμη μια φορά, δεν ήταν σίγουρος, παρά μονάχα για ένα πράγμα. Εκεί που είχε φτάσει η κατάσταση ειδικά την τελευταία εβδομάδα, τουλάχιστον όφειλε να του ζητήσει μια τεράστια συγγνώμη, για την ανικανότητά του ν' αποφασίζει σωστά, αλλά και για το ότι δεν είχε καταφέρει, εάν υπήρχε τέτοια δυνατότητα, να διαχειριστεί το πρόβλημά του καλύτερα ...

Και το καράβι ανοίχτηκε στον κόλπο ...

« ΣΥΓΓΝΩΜΗ Δ » ...

12.48' μ.μ.

Τετάρτη 24 Αυγούστου 2011 / 06.05' μ.μ.

... κι όμως! Δεν έχει τέλος τούτο το μαρτύριο! ...

«P»

« ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΓΩ »

... Ναι, ναι ... μμμμ, πιο δυνατά!!! Σκίσε με!!! ... Ναιαιαιαιαι!!!

... Τα ματάκια της γουρλωμένα και τα δαχτυλάκια της, πνιγμένα βαθιά!!! ...

Νόθος καρπός μιας ... νεανικής ξεπέτας της πραγματικής της μάνας!; ...

Υιοθετημένη και με σημαδεμένη τη μοίρα της για πάντα, από το στίγμα της ... «αβάσταχτης ελαφρότητας» στο DNA της, ούτε δεκάξι χρονώ δεν ήταν εκείνη την ημέρα ...

Οι θεοί της γονείς, την αγαπούσαν πραγματικά και πάρα πολύ. Ειδικά εκείνος ο πατέρας της, όσο ζούσε ακόμα, τη λάτρευε σχεδόν. Όλα για κείνη. Πρώτη σ' όλα! Ακόμα και εις βάρος της μητέρας της που και που, ή μάλλον σχεδόν πάντα! Και ειδικά αυτό το τελευταίο, τη συνάρπαζε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο!

... Η αποκλειστική κατοχή της καρδιάς του πατέρα!!! ...

... Ω Μέγα Πάθος! ... Μέγα Λάθος; ...

Ότι ήθελε η P. Ήταν πάντα εκεί και για να της προσφέρει τα πάντα. Να τη στηρίξει και να την ευλογήσει σε κάθε της προσπάθεια, αλλά κι εκείνο το μεγαλειώδες, να τη συγχωρέσει οπωσδήποτε για όλες τις βλακείες και τις αταξίες της! Τι να έκανε ο άνθρωπος; Υιοθετημένη ήταν κι ο φόβος του μήπως και τη χάσει όταν το μάθαινε κάποτε, σκοτεινίαζε συνεχώς και απειλητικά την καρδιά του. Της είχε φοβερή αδυναμία, είχε δώσει νόημα στη ζωή του και δεν θα τ' άντεχε κάτι τέτοιο!

Πέθανε όμως κι η μητέρα της, ωραία γυναίκα όπως ήταν, δεν άντεξε για πολύ τη ... μοναξιά! Μετά το θάνατό του, γοητευμένη από έναν αντάξιό της και πολύ όμορφο άντρα, υπέκυψε στην απaráμιλλη γοητεία του και γρήγορα τον έβαλε στο σπίτι τους. Η μικρή δεν της το συγχώρεσε ποτέ αυτό!

Ξαφνικά στον κόσμο της, εκεί που ήταν όλα δικά της, είχε εισβάλλει ένας παρείσακτος! Κάποιος, που διεκδικούσε τη θέση του πατέρα της! Του πατέρα της! ... Του προστάτη, μα και πραγματικού της ... υπηκόου! Αφού όμως ήθελε να τον αντικαταστήσει, συνεπώς θα 'πρεπε καταρχήν, να γίνει και ο νέος προστάτης, μα και ο νέος υπηκόός της! ... Αλλιώς γιατί να περάσει το κατώφλι του σπιτιού της;

08.20' μ.μ.

25-8-2011 / 09.27' μ.μ.

Εκεί διαφέντευε πάντα και μονάχα αυτή και τα ... καπρίτσια της! Νοθογενής υιοθετημένη ήταν κι όπως την είχαν κακομάθει, πίστευε ότι ... «όλα τ' άξιζε αυτή»! Κι άρχισε κατευθείαν, το έμφυτο γυναικείο παιχνιδάκι του «θέλω» της! Θέλω κι αυτό, θέλω κι εκείνο, θέλω και τ' άλλο, τα θέλω όλα! ...

Μα ο Π δεν ήταν ο πατέρας της για ν' ανεχθεί τα γελοία της καπρίτσια. Αγαπούσε τη μάνα της, αλλά αυτό δε σήμαινε για κείνον και την αυτόματη υποχρέωση, ν' ανέχεται την οποιαδήποτε ηλιθιότητα και παράλογη απαίτηση της μικρής. Είχε επίγνωση της σοβαρότητας και της ευθύνης, της περαιτέρω προστασίας και ανατροφής της, αλλ' αυτό δεν ήταν δυνατό να γίνει με τρόπο, πέραν των ηθικών και προσωπικών του προδιαγραφών. Άντρας ήταν. Είχε μπλέξει όμως ...

Η άρνησή του να της ικανοποιεί το οτιδήποτε, έκανε τη μικρή έξω φρενών! Κι όπως είναι σ' όλους γνωστό, εκείνο που αντιστέκεται και όσο περισσότερο αντιστέκεται, τόσο γοητευτικότερο γίνεται! Και δυστυχώς για κείνον, ήταν και πολύ ωραίος άντρας! Οπότε γρήγορα η μικρή και ειδικά λόγω της ηλικίας της και του βεβαρημένου DNA της, δρασκελίσε πολύ γρήγορα τα επιτρεπτά συναισθηματικά όρια! Ο Π το κατάλαβε αμέσως, αλλά φυσικά και δεν υπήρχε καμία περίπτωση για κείνον, να μπει σε τέτοιου είδους περιπέτειες. Προσπαθούσε όσο μπορούσε, για να κάνει σαφή τα επιτρεπτά όρια της συμπεριφοράς της, αλλά μάταια!

Ήταν κι εκείνες οι τρομερά έντονες και με υπερβολικό πάθος προσωπικές του στιγμές με τη μητέρα της, που δεν είχαν αντιληφθεί ότι η μικρή, πάρα πολλές φορές τις παρακολουθούσε κρυφά, χωρίς να την πάρουν είδηση! ... Μόλις άκουγε τον πρώτο τους αναστεναγμό, σερνόταν ύπουλα σαν τη γάτα μέχρι το κάσωμα της πόρτας και παρακολουθούσε με πάθος και απίστευτη ζήλεια, την κάθε λεπτομέρεια. Κι εκείνος ο π... του, πόσο μεγάλος της φαινόταν πως ήταν! Σάλευε από ηδονή και σπαρταρούσε νοερά στην αγκαλιά του! Δε μπορούσε να το χωνέψει, ότι για πρώτη ίσως φορά, η μάνα της είχε τα πρωτεία και τι πρωτεία! ... Κι όσο ο Π της αντιστεκόταν και δεν ανταποκρίνονταν στο απροκάλυπτο πλέον φλερτάρισμά της, που τον εκνεύριζε κιόλας πάρα πολύ εξαιτίας της ανηθικότητάς του, τόσο τον ερωτευόταν. Παθολογικά και ανεξέλεγκτα πια ... Μάταια προσπαθούσε κι αυτός κι η μάνα της να τη βοηθήσουν και να τη συνεφέρουν.

Κι εκείνο το βράδυ δεν άντεξε άλλο. Είχε ακούσει και πάλι τον πρώτο τους αναστεναγμό κι είχε συρθεί ξανά ως το κάσωμα της πόρτας. Φιλούσε τη μάνα της με τόσο πάθος στο στόμα, στο στήθος, στην κοιλιά, στο μ... της, στα πόδια της μέχρι κάτω τα δάχτυλα. Ξανά και ξανά, αχόρταγα! Η μικρή είχε χουφτώσει ήδη το μ...άκι της. Τα δαχτυλάκια της χαϊδεύανε με πάθος τον καημό της. Άρχισε μετά να τον φιλάει κι η μητέρα της. Παντού σ' όλο του το κορμί, λες κι ήθελε να τον καταπιεί ολόκληρο! Και τον κατάπιε και τον ξανακατάπιε με όλο της το πάθος! Στέναζαν οι δυο τους, στέναζε κι η μικρή ... Αρπάζει τη μάνα της και την ξαπλώνει ανάσκελα. Της ανοίγει τα πόδια της διάπλατα και χώνεται μέσα της ολόκληρος. Τρελαίνεται η μάνα, τρελαίνεται κι η μικρή! Ξανά και ξανά. Πότε της βάζει τα πόδια της στους ώμους του, πότε τη γυρίζει στο πλάι, πότε πάνω πότε κάτω, πότε έτσι, πότε αλλιώς. Σπαρταράνε οι δυο τους, σπαρταράει κι η μικρή ξανά και ξανά ... Και τη στήνει επιτέλους και στα τέσσερα. Το 'ξερε η μικρή, είχε έρθει η ώρα τους! Ήταν το αγαπημένο τους! Μ' αυτό τελειώναν κι δυο τους πάντα ... Την άρπαξε απ' τη μέση της και τη γλεντούσε με όλη του την τέχνη! ... Κι έτσι τελειώσαν πάλι ... Τα δάχτυλα της μικρής, είχαν πνιγεί γι' άλλη μια φορά στο βάλτο με τις καλαμιές της μα ο κύκνος της, είχε βγάλει και πάλι την τελευταία κραυγή της αγάπης του για τη μάνα της κι όχι γι' αυτή! ...

Δεν άντεξε άλλο. Έτρεξε στο δωμάτιό της, ντύθηκε μ' ότι βρήκε μπροστά της, άρπαξε και κάνα δυο στο χέρι της, άνοιξε την πόρτα και ξεχύθηκε με λυγμούς στην απεραντοσύνη της μοναξιάς της! Στην εγώ της! Δραπέτευσε εκεί όπου μονάχα αυτή θ' αγκάλιαζε τον κύκνο της με το μεγάλο του π...!

Κι εκεί είναι ακόμα ... Ψάχνει να βρει και δίνεται με όλο της το πάθος, σ' οποιονδήποτε του μοιάζει και ρισκάρει να εισβάλλει και ν' αμφισβητήσει τη σταθερότητα του *κάθε της παρόντος*, αλλά και που έχει και τον μεγαλύτερο π... ! ...

Τι κρίμα! ...

11.15' μ.μ.

«Α»

« ΠΑΡΑΝΟΙΑ »

... Και του μίλησε ...

... Ρισκάρισε όλη του τη ζωή και του μίλησε! ...

«Λύκο μαύρο γραβανό»,

έτσι τον έλεγε η μάνα του πάνω στο θυμό της κι όταν την έβγαζε απ' τα ρούχα της! Και πραγματικά τέτοιος γινόταν όταν θύμωνε. Ένα ανεξέλεγκτο παρανοϊκό τέρας! Μια πατημένη νάρκη, που η παραμικρή κίνηση, ακόμη κι αυτή του ανέμου στην περίπτωση του, ήταν ικανή να προκαλέσει γύρω του τον όλεθρο και την καταστροφή! Ένας Βεζούβιος, που συνεπέστατος στην απόκοσμη τιμιότητά του, σου 'στελνε μεν πάντοτε και προειδοποιητικά, ν' ακούσεις με σαφήνεια τους τρομακτικούς υπόκωφους και υπόκοσμους απειλητικούς βρυχηθμούς του, αλλά εξαιτίας της δραματικά ευαίσθητης και εξαντλητικά οριακής του συναισθηματικής ηθικής, αντικειμενικά, δεν ήταν ποτέ σε θέση να σε προετοιμάσει για την ακαριαία έκρηξη και το ξερατό της λάβας του, που θα κατάγετε οτιδήποτε μπορούσε να βρεθεί στο διάβα της και κυρίως, *οποιοδήποτε* που είτε από ατυχία, είτε από την ηλιθιότητα του, δοκίμαζε ν' αποτολμήσει ο δυστυχής, την αμφισβήτηση της τόσο ξεκάθαρης και απολύτως προσδιορισμένης σαφήνειας της οργής του! ...

Μπήκε στο αυτοκίνητο του Δ και μόλις το 'φερε η κουβέντα, έβγαλε τους τρομακτικούς υπόκωφους και υπόκοσμους απειλητικούς βρυχηθμούς του.

- Ήταν η μεγαλύτερη βλακεία της ζωής σου.

- Μα δε βλέπεις τι γίνεται, δε βλέπεις χάλια; Πως θα τα βγάξουμε πέρα αν δεν πήγαινα στο νησί; Που θα τα 'βρισκα έστω κι αυτά τα λεφτά;

- Πανάθεμά τα για λεφτά! Αν όσα έβγαλες κι ακόμα περισσότερα, τα είχα εκείνη τη μέρα που μπήκες στο καράβι, θα σου τα 'δυνα με όλη μου την καρδιά και θα σε κατέβαζα, ακόμα και με τις κλωτσιές αν χρειαζόταν. Δεν έπρεπε να φύγεις, δεν έπρεπε. Υπάρχουν κι άλλα πράγματα, που αξίζουν πολύ περισσότερο από τα κωλολεφτά!

- Το ξέρεις πολύ καλά πόση αξία τους δίνω κι εγώ, αλλά τι να έκανα; Όταν γυρίζει ο φίλος σου και σου δίνει χωρίς επιφυλάξεις το πακέτο για να φτιάξεις το σπίτι, κάποτε πρέπει να του τα επιστρέψεις και βλέπεις τι γίνεται με τη δουλειά μας. Από πού θα τα 'βρισκα αν δεν έφευγα; Αλλά κάτι άλλο προσπαθείς να μου πεις. Λέγε, τι συμβαίνει;

- Τίποτα.

- Λέγε, τι συμβαίνει. Έχει σχέση με τη συνγνώμη που μου ζήτησες; Τι ήταν πάλι αυτό; Γιατί μου ζήτησες συνγνώμη;

-

- Έλα μη με σκάζεις.

- ... Εύκολο το 'χεις; Ένα χρόνο σχεδόν βασανίζομαι μ' αυτό το ζήτημα κι ακόμα και τούτη τη στιγμή που σου μιλάω, δεν έχω ιδέα για το τι πραγματικά πρέπει να κάνω. Όλο αυτό το διάστημα, με τη δικιά μου ηθική, σου φέρομαι πούστικα και άτιμα. Με την κοινή όμως λογική, κάνω το σωστό. Πρώτη φορά στη ζωή μου, βρίσκομαι αντιμέτωπος με τέτοιο δίλλημα. Ανάμεσα σε δυο επιλογές, οι οποίες είναι και οι δυο σωστές, αλλά η μία, να επιφέρει εντελώς αντικρουόμενα αποτελέσματα από τη άλλη.

- Άσε τα αινίγματα και πες μου ξεκάθαρα τι συμβαίνει.

- Με τη Ρ πως τα πας;

- Καλά.

- Αυτό τον τελευταίο χρόνο, έχεις νοιώσει κάτι περίεργο μεταξύ σας;

- Δε νομίζω. Τι συμβαίνει; Έχεις κάτι υπόψη σου; ... Αφού το ξεκίνησες, λέγε. Το βλέπεις δίκαιο να με βάζεις πρώτα σε σκέψεις και μετά να σωπαίνεις;

- Όχι βέβαια! Αλλά κι εσύ τι νομίζεις; Εγώ βρίσκομαι σε καλύτερη θέση από σένα; Εσύ, αν ευτυχώς έχω κάνει λάθος στις εκτιμήσεις μου, το πολύ πολύ να γελάσεις μαζί μου. Αν δυστυχώς δεν έχω κάνει, θα νοιώσεις τάχα άνετα που θα σε προειδοποιήσω; Δηλαδή σε κάθε περίπτωση, εγώ θα πέσω στα μάτια σου, ... όπως ακριβώς και στα δικά μου! ... Και σε πληροφορώ ότι για μένα τουλάχιστον, αυτό δεν είναι και το καλύτερο! ...

- ... Τρέχει κάτι με τη Ρ; Λέγε μη με σκάζεις άλλο. Δεν είναι τίμιο και δίκαιο αυτό.

- Το ξέρω. Δε μου είναι κι εύκολο όμως. Εσύ τι θα 'κανες στη θέση μου;

- Α, εγώ τα λέω αυτά. Αν γνώριζα κάτι για τη γυναίκα σου, θα σου το 'λεγα αμέσως. Λέγε λοιπόν. Παίζει με κάποιον;

- Δυστυχώς νομίζω πως ναι. Με τον Τ. Έχε λιγάκι το νου σου ...

- Και γιατί δε μου το είπες;

- Ένα χρόνο τώρα, προσπαθώ να πεισθώ ότι έχω κάνει λάθος. Μα ...

Και προσπάθησε το τέρας, ο Λύκος ο μαύρος ο γραβανός, όσο μπορούσε πιο μαλακά, να του πει ελάχιστα απ' όσα ήξερε, ίσα ίσα για να τον υποψιάσει τουλάχιστον. Κι ευτυχώς που δεν είχε προλάβει να πει περισσότερα, πριν ο Δ τον πληροφορήσει ότι την ίδια ακριβώς ημέρα, είχε μάθει ότι το ζάχαρό του ήταν ανεβασμένο. Κατά περίεργο όμως τρόπο, ο Λύκος δεν ανησύχησε και τόσο γι' αυτό. Κάτι μέσα του βαθιά, το ζωώδες ένστικτό του, του 'λεγε ότι οι εξετάσεις που είχε κάνει ο Δ, ήταν βεβαίως κάπως επιβαρημένες, αλλά ήθελε να πιστέψει ότι αυτό, ήταν απλώς η καταγραφή της προδιαθέσεως και της βεβαρημένης οικογενειακής κληρονομικότητας. Εξάλλου το άγχος και τα προβλήματα της πρόσφατης περιόδου, ήταν ήδη αρκετά για να προκαλέσουν από μόνα τους αυτά τ' αποτελέσματα! Τον εκτιμούσε πάρα πολύ και μ' αυτό τον τρόπο, ίσως μέσα του, να ξόρκιζε τις δυσάρεστες πιθανότητες.

Κυρίως, τον σεβόταν με ιδιαίτερο δέος το φίλο του. Ήξερε πολύ καλά, ότι μπορεί και να τον έβαζε σε απίστευτες περιπέτειες και σε πολύ άγριες δοκιμασίες, αλλά δεν άντεχε κι άλλο, να τον βλέπει και να τον λυπάται! Δεν του ταίριαζε του Δ η λύπηση. Δε μπορούσε να το διανοηθεί ο Λύκος, ότι κάποια ... σαπρόφυτα του πολύ στενού του περιβάλλοντος, άτομα της απολύτου εμπιστοσύνης του όπως η Θ κι ο Φ, ίσως και να γελούσαν ακόμα πίσω από την πλάτη του, για την αφελή εμπιστοσύνη του προς τη Ρ! Ένοιωθε απίστευτη φρίκη και οργή σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο! Είχε την ασφαλή εντύπωση πως ο Δ, ήταν από κείνους, που αξίως τους λέμε παλληκάρια. Πολύ καλό παιδί, μ' εξαιρετική ηθική και πνευματική αξία. Πάντα στο αυτοκίνητό του, θα 'βρισκες κι ένα καλό βιβλίο. Κι αυτό τουλάχιστον στις μέρες μας, δεν είναι κάτι που δικαιούται οπωσδήποτε κανείς, να προσπεράσει απαρατήρητα! Ο Λύκος τουλάχιστον, δεν το προσπερνούσε σε καμία περίπτωση! ...

Το βράδυ πέρασε δύσκολα για το Λύκο. Περίμενε μ' ανυπομονησία κι ιδιαίτερη ανησυχία το επόμενο απόγευμα. Κι ένοιωσε τόσο μεγάλη ανακούφιση όταν είδε το Δ και τη Ρ στη δουλειά! Δυστυχώς ίσως, τους αγαπούσε τόσο πολύ όταν ήταν και οι δυο μαζί, στην ίδια γραμμή και στην ίδια πορεία! Δεν ξεχνούσε ποτέ ο Λύκος τη μοναδική στιγμή που η δική του Ρ, εκείνη η ανύπαρκτη πνευματική του πεμπτουσία, το γυναικείο ίνδαλμά του και η συναισθηματική του κορωνίδα, είχε σμίξει κι είχε γίνει ένα με την πραγματική Ρ, αυτή με την ταπεινή σάρκα και τα οστά, τη γυναίκα του φίλου του τού Δ. Κι ήτανε τότε ακριβώς, που στο λαμπερό φως εκείνης της ηλιόλουστης ημέρας, οι τρεις τους κουβεντιάζανε με ιδιαίτερη ευθυμία και αμφοτέρα πειράγματα στο Δημοτικό και ξαφνικά, η Ρ έσκυψε και φίλησε το Δ με τόση ειλικρίνεια!!! ... Τι μοναδική και ευλαβική χειρονομία θεέ μου! ... Από κείνες τις ελάχιστες, που χαίρεσαι κι ευγνωμονείς για την τύχη σου να γεννηθείς άνθρωπος και να τις ζήσεις!!! ... Μία όμως και μοναδική στιγμή, σ' όλο εκείνο το

διάστημα που τους γνώριζε. Δεν πειράζει. Έστω κι αυτή η μία, ήτανε τουλάχιστον για το Λύκο, τόσο αξιόλογη! ...

Θέλησε να πιστέψει ο Λύκος, ότι ο Δ, δεν είχε συμμεριστεί τις υποψίες του για τα παιχνίδια της Ρ κι αυτό, του φάνηκε μάλλον καλό. Ξεκάθαρος σκοπός του Λύκου, δεν ήταν φυσικά η οποιαδήποτε πρόκληση προβλημάτων στη σχέση τους, αλλά η κάθαρση από τα ενδεχόμενα σκουπίδια ανάμεσά τους και η κάθε δυνατή συμβολή του, στη σύσφιξη της σχέσης τους. Και πάντα με καθοριστικό ορίζοντα, το συμφέρον της κόρης τους της Σ. *Ενός παιδιού, που όπως όλα τα παιδιά του κόσμου, δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν έχουν ποτέ τη δυνατότητα να επιλέξουν τους γονείς τους. Εκείνους τους καλύτερους, που δε θα τα κάνουν ποτέ να νοιώσουν ντροπή γι' αυτούς!* Ο χαρακτήρας της παρέμβασής του, δεν είχε παρά παιδευτική προδιάθεση. Βεβαίως ο τρόπος και η μέθοδος ενός ζώου σαν αυτόν, επιδέχεται μυριάδων αμφισβητήσεων για την ποιότητα και την αποτελεσματικότητά τους. Αλλά ένας Λύκος, δεν είναι φύση αδύνατον να φερθεί διαφορετικά από έναν λύκο; ...

Συνεπώς, αυτή ήταν ίσως κι η καταλληλότερη στιγμή, να λάβει γνώση ο Δ και τα υπόλοιπα ... παραμύθια! Αφού ήταν σίγουρος όπως έδειχνε για την εντιμότητα της Ρ, ήταν προφανές πλέον, ότι θα μπορούσε πιο ψύχραιμα και πιο λογικά ν' αντιμετωπίσει τις όποιες ... καχυποψίες του Λύκου κι αυτό, φάνταζε εξαιρετικά χρήσιμο και ωφέλιμο για τη σχέση του με τη Ρ. Αλλά και για τη δικιά τους τη φιλία. Αφού ο Δ που ήξερε πάρα πολύ καλύτερα τη Ρ (... όπως όμως ήξερε κι η Ρ το Δ ...), φάνηκε να μην επηρεάστηκε καθόλου από τις καχυποψίες του Λύκου, ήταν φανερό πως ο Λύκος, είχε κάνει μιαν ακόμα μεγαλειώδη κι εγκληματική ίσως για τον ίδιο, **μ...** στη ζωή του, πιστεύοντας πως η Ρ δεν ήταν εντάξει απέναντι στο Δ. Κι εγκληματική, γιατί απλούστατα με τις καχυποψίες του αυτές, το μόνο που είχε καταφέρει, ήταν ν' απομακρυνθεί, ν' απομονωθεί, και να περιθωριοποιηθεί παντελώς απ' όλα τα άτομα και τους μοναδικούς φίλους που είχε εκτός του Δ, τον Τ, τη Θ, τον

Φ και κυρίως τη Ρ! Αυτή που τόσο πολύ είχε αγαπήσει, συνηθίσει και που η απουσία της πια, λειτουργούσε πάρα πολύ δραματικά και αυτοκαταστροφικά πάνω του! ...

Κι έτσι αποφάσισε να του δώσει το CD με τα «παραμύθια για μεγάλους» και τα μηνύματα που είχε ανταλλάξει με τη Ρ. Βεβαίως τα περισσότερα απ' αυτά, ειδικά του Λύκου, ήταν ιδιαιτέρως καυστικά, βάρβαρα και ίσως απαράδεκτα. Αυτό όμως, ήταν αναπόφευκτο αποτέλεσμα του θυμού και της οργής, που του προκαλούσαν οι υποψίες του. Εξάλλου, μόνο όταν ήταν σε κατάσταση εκτός εαυτού, επικοινωνούσε με τη Ρ χρησιμοποιώντας μηνύματα, επειδή από το θυμό του, δεν ήθελε ούτε καν να την ακούει.

Βεβαίως γνώριζε ότι μ' αυτό, ενδεχομένως να ρισκάρει αφήφιστα όλη την πλευρά του καλού ανθρώπου που διέθετε. Μια πλευρά που με απίστευτες θυσίες, κόπους, βάσανα, στερήσεις, πόνο και μαρτύρια είχε καλλιεργήσει και δημιουργήσει στη διάρκεια της ζωής του. Κι όσοι τον γνώριζαν καλά, του το αναγνωρίζανε! Αν όμως ήταν για καλό τους, χαλάλι! ...

Και του το 'δωσε όχι μόνο για να λυτρωθεί από τις ενοχές απέναντί του, αλλά και σαν μιαν απέραντη ΣΥΓΝΩΜΗ, ευχόμενος από τα βάθη της ψυχής για πρώτη φορά στη ζωή του, να είχε κάνει ένα

... τόσο τερατώδες λάθος, σαν κι αυτόν τον ίδιο! ...

09.51' μ.μ.

Δευτέρα 5 Σεπτεμβρίου 2011 / 05.52' μ.μ.

«P»

Ανεμοστράτισμα

Σκορπώ στ' ανέμου τους σφυγμούς,
σαν γεωργός στο χώμα,
δυο χούφτες ερωστεναγμούς,
που τυραγνούν το σώμα.

Γλυκό μ' ανεμοστράτισμα,
πήγαινε στην καλή μου,
με τ' απαλό σου λάκτισμα,
στοργή απ' την ψυχή μου.

Σκύψε κρυφά κι ακούμπησε,
το «σ' αγαπώ» στο στήθος
κι άμα δακρύσει σκούπισε,
το πάθος και το μίσος.

Άνεμε σε παρακαλώ,
πες της πως τη θυμάμαι,
μα μην της πεις πως λαχταρώ,
μαζί της να κοιμάμαι! ...

07.29' μ.μ.

... Δεν το πιστεύω ότι έγραψα και κάτι μ' αγάπη για σένα!!! ...

... Ποιος Δαίμονας θα μου πει ΓΙΑΤΙ;;; ...

... ΓΙΑΤΙ που να με πάρει και να με σηκώσει!!!; ...

... ΓΙΑΤΙ ...

... ;;; ...

...

!

«P»

Φοβάμαι πρέπει,

πριν μεθυσμένος τροβαδούρος ο Ήλιος σήμερα μια ζωγραφιά ανατείλει
στο λευκό σεντόνι της Ήβης, γονυπετής να ομολογήσω την αλήθεια! ...

Κοιλίας οι χορδές,
δεν ξεπηδά στον τράχηλο ο ήχος γδούπος σκληρός σ' αμπάρι караβιού
ξεσκίζει τα τύμπανα η ηχώ, στριφογυρίζει πληγωμένο το πουλί του.

Αίμα και σπέρμα,
σε χώμα γόνιμο βλαστός να ξεπηδήσει στα τρυφερά φυλλώματα χλωρά
φως και νερό αλήθεια ψέμα, μια θέση πάν' από τον κόσμο αποζητούν.

Ευθύνη κι έλεος,
ανήθικα στα σκοτεινά λημέρια του ΕΓΩ βαριά συνθλίβονται βουβώνες
κραυγές κι αλαλαγμοί σιωπής, στο δυσκοπότερο σκυμμένος ο παπάς.

Μαύρα ντυμένος,
στο βούρκο της ζωής λάσπη το θέλω βρώμικη συνήθεια γοερή το κλάμα
λίμνη του πρέπει δακρυσμένη, τσαλαβουτά στις καλαμιές ο κύκνος.

Πριν ένα χρόνο,
προσευχή το άγγιγμα λάδι απαλό στα δαιδαλώδη ερείπια του νου η ΕΣΥ
αν σκόνταφτες στην παραζάλη, θα σε κρατούσε με στοργή και χάδι.

Σήμερα Έρεβος,
σε κατασκότεινη γωνιά λουσμένος ΕΡΩΤΑΣ στο φως τ' αληθινό λευκό
ζετσίπωτα μπροστάρης να κραδαίνει, ρομφαία του θανάτου μαγική.

Αν έσκυβες στο στόμα,
τα χείλη θ' άνοιγαν κερκόπορτες κλειστές στην Πόλη κάστρα θα πέφταν
συντριβή γλώσσα στη γλώσσα, κατεβασιά χειμάρρου στο Λουτρό.

Αν τύλιγες τα χέρια,
χέρια λαιμό θα σφίγγανε τη μέση το 'να στο στήθος τ' άλλο στο γλουτό
με πάθος θα σκορπίζαν ηδονή, ανάσα αηδονιού τα αναφιλητά σου.

Αν έσπρωχνες βαθιά,
στο στήθος θα χανόταν η ματιά στο στόμα ρώγες σταφυλιού λιωμένες
μεθύσι μου πρωτόγονη γιορτή, στα πόδια σου θα έσβηνε η σιωπή.

Αν χούφτωνες ζεστά,
κάστανα στη φωτιά κι ολόκληρος στο στόμα σου χωμένος με λαχτάρα
πνιγμένος στην υγρή φωλιά, θα 'σκιζε με πάθος και ορμή το χώμα.

Σήμερα τώρα αύριο,
δικός σου πια ο νους το σώμα ολοκληρωτικά δοσμένος παρά δεν έχεις
έλα να πεις και θα συρθεί,

... υποταγμένος στην ΟΥΡΑΝΙΑ προσδοκία!!! ...

«P»

Σέρνετ' ο χρόνος,

αργά μοιραία και στο κακό το διαβατάριο φευγάτο σάλεμα του νου
φιγούρες και σαπρόφυτα, Φράγκοι στη Θεσσαλία μελλοθάνατοι.

Αρκεί η στιγμή,
εκείνη που αντάμα θα ρίξει μέσα στη φωτιά αγίους για προσάναμμα
βλαμμένο και ανεύθυνη, μια μάνα τάχα που δεν ξέρει σεβασμό.

Εγωισμός μπορεί,
από αγάπη μίσος αθεράπευτο που μοιάζει κι όμως λαμπάδα αναμμένη
έρωτας είναι ζωντανός, αυτός ο πόνος το θεριό το μέγα το καλό! ...

Σκιρτάει μπροστά της,
παίρνει απ' την ανάσα της ζωή δίνει ζωή λευκώματα κάνει τα όνειρα
να γέρνουν στ' άπειρο, εκεί που τίποτα και όλα σμίγουν σ' ένα.

Λαχτάρα το φιλί,
λαχτάρα το κορμί να τρίζει πάνω στις ράγες της βουβής της ζεμπεκιάς
σαν τον αετό στο ρεύμα, μόνοι τους κάπου να χαρούν το τώρα.

Κρατάς ακόμα,
μα πόσο τάχα ν' αντέξεις στο σκοινί του ακροβάτη ισορροπία άγρια
μ' όλο το βάρος της ψυχής, τρέμουν τα γόνατα στον ίσιο δρόμο.

Παίζεις κρυφτό,
σαν το μικρό παιδί αρνιέσαι να δεις τα φανερά εκείνα τ' άσχημα σιμά
που δεν αρέσουν ξέρεις, αμάρτημα το λένε οι γραφές οι κούφιες.

Χάνεσαι με ντροπή,
αλλάζεις δρόμο πιάτσα χώρο κενό για να μην κάνεις το κακό σ' εκείνη
άγια που θα 'θελες να είναι, μα βούρκος και βρομόνερα παντού.

Χυδαία αντανάκλαση,
εκείνου του απρόσμενου οχετού που ξερατά οδεύει από το τότε άλλοτε
ευχές που σκορπιστήκανε, στην άβυσσο απειλή κροτάλισμα οχιάς.

Στρίβεις στα Κύματα,
γιατί το ξέρεις πως τα σύννεφα θα κατεβάσουν κεραυνούς καταστροφή
θα σφάξουν Φράγκους σαν αρνιά, σφαλιάρες ανελέητες και πίκρα.

Κι όλα γιατί,
πως μπόρεσε να κόψει ανεύθυνα κλωστή μετάξι σ' αργαλειό ονείρων
πέπλο του μυστηρίου πάθους, έξοδο απ' το μαύρο βάθος πηγαδιού.

Ελπίδα μόνη πια,
παρακαλώ σε στεναγμέ κράτα δεμένα χέρια φρόνηση δώσε της σοφή
στροφή πριν απ' το χείλος,

... δε φταίει σε τίποτα ο Δ το παιδί!!! ...

«Ρ»

«ΘΕΛΩ»

Θέλω απ' τη χούφτα σου να πιω,
ροδόνερο και γάλα
κι όταν μεθύσω να σου πω,
για όνειρα μεγάλα.

Θέλω ταξίδια με το νου,
στα χάρδια του κορμιού σου
και με τα βράχια του βουνού,
να πλάσω τη μορφή σου.

Θέλω μες την αγκάλη σου,
να σβήνω τους καημούς μου,
να σεργιανώ στα κάλλη σου,
λαχτάρα και θυμούς μου.

Θέλω στα χίλια πέρατα,
ν' απλώσω την αγάπη,
να σκορπιστούν τα τέρατα
και όλα μου τα λάθη.

Θέλω στα βάθη της καρδιάς,
στολίδι μου να γίνεις
και σαν εικόνα Παναγιάς,
κουράγιο να μου δίνεις!

Θέλω μια μέρα να μου πεις
αν μ' έχεις νοιώσει λίγο,
όταν στο βρόχο της σιωπής,
προσεύχομαι ... **να φύγω!** ...

06.07' μ.μ.

« ΓΑΪΔΟΥΡΑΓΚΑΘΟ »

Μια φορά κι έναν καιρό, κατακαλόκαιρο στη μέση ενός ξεραμένου κάμπου, ένα γαϊδουράγκαθο, προσπαθούσε ν' αντλήσει τα τελευταία ίχνη υγρασίας απ' το ξερό χώμα, γνωρίζοντας τη ματαιότητα της προσπάθειάς του και πως σε λίγες μέρες, θα ξεραινόταν κάτω απ' τον καυτό ήλιο. Το πήρε το παράπονο κι άρχισε να κλαίει.

- Γιατί κλαις, το ρώτησε το σπουργίτι.

- Διψάω κι αν δεν ποτιστώ, σε λίγες μέρες θα ξεραθώ, θα πεθάνω αργά και φριχτά ...

Το άκουσε το σπουργίτι, το λυπήθηκε αλλά δεν είχε ιδέα πως θα μπορούσε να το ποτίσει. Κι όπως πετούσε πάνω κάτω προσπαθώντας να βρει μια λύση, βλέπει το σοφό και τον καλύτερο άνθρωπο της περιοχής να πλησιάζει.

- Σώθηκες λέει με χαρά το σπουργίτι, έρχεται ο σοφός! Είναι τόσο φιλεύσπλαχνος, που μόλις του το ζητήσεις, σίγουρα θα σου ρίξει λίγο απ' το νερό του!

- Μα πώς να του το ζητήσω, δε μπορώ να μιλήσω σαν αυτόν, στη δικιά του γλώσσα;

- Ωχ, αυτό είν' αλήθεια αλλά, αλλά ... Μα είναι σοφός! Μόλις σε δει, θα καταλάβει την ανάγκη σου!

Κι εκείνη τη στιγμή, να 'σου και φτάνει μπροστά τους ο σοφός. Παρατηρεί το σπουργίτι που πετάει ανήσυχα και περίεργα γύρω απ' το γαϊδουράγκαθο και προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει. Περιεργάζεται ώρα το πουλί και το μισοξεραμένο φυτό, που κουνιέται ενώ επικρατεί απόλυτη άπνοια, δε μπορεί να εξηγήσει τη συμπεριφορά τους κι όπως είχε σκάσει κάτω απ' τον καυτό ήλιο, πιάνει το φλασκί με το νερό του.

- Να, βλέπεις! Τι σου έλεγα; Θα σε ποτίσει!»!

- Δόξα σοι ο Θεός ψελλίζει το γαϊδουράγκαθο. Κατάλαβε την παράκληση από την κίνησή μου!

Κι εκείνος, σηκώνει το φλασκί, πίνει κάμποσες γουλιές και ρίχνει ένα γρήγορο βλέμμα στον καυτό ήλιο.

- Χμμμ, κατακαλόκαιρο λέει.

Κλείνει το φλασκί, το κρεμάει στον ώμο και συνεχίζει σιωπηλός το δρόμο του. Έμειναν άναυδα το σπουργίτι και το γαϊδουράγκαθο. Θύμωσε το πουλί κι άρχισε να τσιρίζει.

- Σοφός είν' αυτός!; ...

Κάποια στιγμή, συνήλθε το φυτό, κοίταξε το πουλί και του λέει.

- Μα πως θα μπορούσε να μας καταλάβει ο σοφός, αφού δεν του μιλήσαμε στη δικιά του γλώσσα; ...

Και σε λίγες μέρες ...

10.55' μ.μ.

Δευτέρα 26 Δεκεμβρίου 2011 / 05.00' π.μ.

«Σ»

« ΦΤΩΧΗ ΛΑΜΠΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ »

... ..

- Μα τι γυρεύεις στους κόρφους κι ανάμεσα στα σκέλια των γυναικών;! ...

- ... Χμμμ, ... την πιο φτωχή μα πιο λαμπρή για μένα αλήθεια!!! ... Γιατί ο φτωχός, τις άλλες δεν καταλαβαίνω!!!

... ..

05.20' π.μ.

... ..

- Κάποιοι ερωτεύονται για να πηδήξουν ... ως τον ουρανό!!! ...

- Εγώ πηδάω ... για να προφτάσω τον ουρανό!!! ...

... ..

Τρίτη 10 Ιανουαρίου 2012 / 08.16' μ.μ.

«P»

« ΗΘΙΚΑ »

Που να 'βρω Θεέ μου να φιλήσω ένα στόμα,
που να μη χύνει μέσα όποιος προφτάσει ...
Άγιο κορμί στην αγκαλιά μου να φωλιάσω,
αβέβηλο από ελεεινούς και καθυστερημένα ...
Μια καθαρή ψυχή να κρατηθούμε χέρι χέρι
κι ανάλαφρα να φτάσουμε μπροστά Σου;! ...
... Ποια αξίζει ν' αγαπήσω έτσι, Ξέρεις; ...
... Πες μου ...
13-1-2012 / 08.00' μ.μ.

... Ακόμα κι αυτά, ήταν τόσο απλά!!! ...

Είχε χαράξει πια. Άλλο ένα ξενύχτι βυθισμένος στις σκέψεις, τους φόβους και τα ερωτηματικά. Θα το 'κανε σωστά, ή μήπως κάτι του 'χε ξεφύγει πάλι; Γιατί προαισθανόταν κάποιον ακαθόριστο φόβο, κάτι θολό; ...

Σηκώθηκε κι ετοιμάστηκε. Μα ένας πολεμιστής σαν το Λύκο, δε μπορούσε να πάει σε πόλεμο χωρίς ευχή! ΕΚΕΙΝΗ όμως, δεν ήταν πια κοντά του να του ευχηθεί, να του συμπαρασταθεί, να του δώσει λίγο κουράγιο που το χρειαζόταν τόσο πολύ! ... Το μόνο άτομο που του 'χε απομείνει πια, ήταν η φίλη του η περιπτερού. Η βλάχα του όπως την έλεγε, η Τάνια. ... Αυτή, ήταν εκεί! ... Την πέτυχε την ώρα που πότιζε τα λουλουδία. Τον φίλησε και του 'δωσε πραγματικά την ευχή της. Τη φώλιασε στην τσέπη πάν' από την καρδιά του και ξαναπήρε την Ιωλκού, για να ξαναρχίσει τον πόλεμο με τους ... μπάτσους. Τη μητέρα των μαχών του, όπως συνήθιζε να λέει. Ν' αποκαταστήσει την απαρχή, της προσωπικής του καταστροφής. Για να μπορέσει, να ξαναβάλει και πάλι μπροστά τη ζωή του!

...

Η εισαγγελέας υπηρεσίας όμως, θα βρισκόταν στο γραφείο της μετά από καμιά ώρα. Αποφάσισε να πάει στο σπίτι του μέχρι τότε και βγήκε απ' το κτίριο. Απέναντι στην Πλατεία στην πιάτσα, κάτι κόκκινο άρπαξε φευγαλέα τη ματιά του. Ένα κόκκινο μπουφάν.

- Δε μπορεί, δε μπορεί να είναι αυτή! Ας μην είναι θεέ μου, δεν αντέχω άλλο! Κι όμως, πόσο πολύ μου λείπει, πόσο λαχταρώ να τη δω!!! ... Αυτή είναι; ... Ωχ! ΑΥΤΗ!!! ...

Μ' ένα κόκκινο μπουφάν κι ένα άσπρο παντελόνι, προβληματισμένη με κάτι στ' αυτοκίνητο, γιατί έκλεινε το καπό του. Αυτός ο προβληματισμός της όμως, την είχε απογυμνώσει απ' τη συνηθισμένη γελοία και βλακώδη άνετη υπεροψία που είχε το συνηθισμένο της υφάκι, καθώς και την αχαλίνωτη προστυχιά του. Μια ξεφτιλισμένη μαγκιά, κυριολεκτικά του κώλου, που το μόνο που πρόδιδε, ήταν το δραματικά χαμηλό μορφωτικό και πνευματικό της επίπεδο! Κι έτσι γυμνή, ήταν ωωω θεέ μου, όπως τότε! Τότε κι εκεί ακριβώς, που την είχε πρωτοερωτευθεί!!! ... Ένας γλυκός, ένας απίστευτα χαριτωμένος και τρυφερός άγγελος! Ένα ευαίσθητο ωοκέλυφθο πλάσμα, που τον έκανε και πάλι να σπαρταρήσει από λαχτάρα, από πόθο ευγενικό, ιδανικό κι ηδονικό όπως τότε! Έτσι ακριβώς όπως θα ήθελε να ήταν, μα δεν ήταν ...!!! ... Θέλησε να ορμήξει κοντά της, να την αρπάξει απαλά και να την κουρνιαώσει στην αγκαλιά του! ... Και να την κρατήσει εκεί για πάντα, φυλαχτό, να τη φυλάει! ... Μη την αγγίξει βρώμικα, άγαρμπα κανείς! Ούτε' ο άνεμος, μη του την σπάσουν! Πόσο την αγαπούσε τάχα! ... Κι αυτή, ούτε καν είχε καταφέρει ποτέ της να υποψιαστεί το πόσο, γιατί το ότι την αγαπούσε, το ήξερε κι ήτανε σίγουρη γι' αυτό πάντα! ...

... ..

Μα μόλις γύρισε και τον κοίταξε, για μια στιγμή, ξαναθυμήθηκε το διανοητικώς «ανάπηρο», ν' απλώνει τα βρομόχερά του πάνω της, ν' αρπάζει και να σπρώχνει με βία το κεφάλι της, για να καταπιεί τον ... τεράστιο π... του κι αυτή, να χαχανίζει σαν ξιπασμένη κοκότα από ηδονή! Τη «φραγκοσουκιά», αυτή την κατάπτυστη, σιχαμερή ελεεινή βδέλλα, που απ' το κορμί της ξερνιούνται σάπια πράσινα σάλια που βρωμοκοπάνε ανηθικότητα, να τη γλείφει και να σέρνεται χυδαία πάνω στο κορμί της. Την τσατσά της, που βάζει ακόμα πλάτη στην προστυχιά της, τον Σ, τον Θ κι όλους τους άλλους. Μα πως διάολο σε μια στιγμή, μα σε

μία και μόνη στιγμή, αυτός ο μοναδικός του άγγελος, αυτός ο απερίγραπτος κι ανεπανάληπτος έρωτας, η μούσα του κι η ευτυχία του, μετατρεπόταν τόσο αυτόματα σε μια «καραπουτανάρα του κερατά»; ... Γιατί τόση φρίκη, τέτοια κόλαση;! ...

Λοξοδρόμησε κατατρομαγμένη η λαχτάρα του κι έτρεξε να κρυφτεί ανάμεσα στα πλατάνια, στο Μέγα Ρέμα. Δίκοπη μαχαιριά η ματιά της, έσκισε τη δικιά του και την καρδιά του. Μάτωσε πάλι, λύγισε μεμιάς. Ντράπηκε για την απερίγραπτη ασημαντότητα και την απόλυτη ανεπάρκειά του, να τον συμπαθήσει έστω μια στάλα. Απελπίστηκε απ' την κατάντια του, οργίστηκε από την παιδαριώδη ανικανότητά του ν' αποδεχτεί την έλλειψή της, σιχάθηκε τον εαυτό του κι εκείνη, έφτυσε και φορτωμένος τη δυστυχία του, έφτασε στο σπίτι. Χτυπήθηκε, αυτομαστιγώθηκε, κουρελιάστηκε, την αγαπούσε ακόμα!!! ... Δυόμισι σχεδόν μήνες που 'χε βγει στην ανεργία για να την ξεχάσει, μακριά της κι είχανε πάει εντελώς χαμένοι! ...

Πέρασε κανένα μισάωρο και ξεκίνησε πάλι για την εισαγγελία. Μα ήταν ακόμη στην Πλατεία! Με καρφωμένο το βλέμμα της στον καθρέφτη του αυτοκινήτου, για να μην τον ξανακοιτάξει; Μα πότε τον είχε αντιληφθεί πως πλησίαζε; Αλλού κοίταζε ... Και τι σημασία είχε, αφού κι αν τον είχε αντιληφθεί, σίγουρα δεν θα 'θελε να στρέψει το βλέμμα της πάνω του; Έσφιξε την καρδιά του, πέρασε πίσω από τ' αυτοκίνητό της με στραμμένο το πρόσωπό του προς την αντίθετη πλευρά, προς το δρόμο, τον διέσχισε και χώθηκε πικραμένος και τσαλακωμένος στο προαύλιο των δικαστηρίων. Πόσο ήθελε να μπορούσε να την αγκαλιάσει, να τη φιλήσει και να της ευχηθεί « ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΛΑ, ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ », πόσο!!!;; ... Να γυρίσει και να της πει έστω με τα μάτια του, όπως άλλοτε:

- Ρ, σ' αγαπώ πάρα πολύ!!! ...

Μα όλα είχαν τελειώσει πια, τόσο δραματικά κι οριστικά ...

- Κι όμως, κοίτα να δεις! Τώρα που τη χρειαζόμουνα όσο τίποτε άλλο στον κόσμο, ήταν εδώ! ... Ακριβώς εδώ! ... Έστω κι από σύμπτωση! ... Πως διάολο έγινε πάλι αυτό;; ... Όπως γινόταν πάντα μεταξύ μας! ... Ήθελα απεγνωσμένα την ευχή της. Μ' αυτή, σίγουρα θα κέρδιζα ... Λες να το κατάλαβε, να το ένοιωσε όπως τότε; ... Πως; ... Μου την έδωσε άραγε; ... Μα τη λέω ο τρελός, ο γελοίος, ο αμετανόητα ρομαντικός!; Αυτή με σιχαίνεται όλως διόλου και πάρα πολύ καλά κάνει!; ... Ωωω δυστυχία μου, είμαι για κλάματα! ... Την αγαπάω ακόμα γαμ... !!! ...

Κατέθεσε τη μήνυση και λούφαξε στο κελί του. Δε μπορούσε να ηρεμήσει, αδύνατο να τη βγάλει απ' το μυαλό. Έκλεγε και ξανάκλαιγε ασταμάτητα, χτυπιόταν, έσφιγγε τα δόντια του πότε από οργή, πότε από αγανάκτηση ... Πονούσε και κατασπάραζε ανελέητα τα σωθικά του ...

- Γιατί; ... Γιατί; ... Γιατί; ...

Ήθελε να κοιμηθεί, μα δεν κλείνανε τα βλέφαρα, μονάχα βούρκωναν σπαραχτικά ... Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, επιτέλους έκλεισαν κι ήτανε λέει σε μια μάζωξη, σε μια γιορτή σε κάποιο σπίτι του. Κόσμος πολύς και συνωστισμένος στα δωμάτια, στις σκάλες, στην αυλή, στον κήπο, παντού! Κι αυτός ξωπίσω της, σύντροφος αληθινός κι είχε το νου της. Αυτή μπροστά, μ' ένα υπέροχο ευλογημένο χαμόγελο, ν' ανακατεύεται χαρούμενη όλο ζωντάνια στο πλήθος και συνεχώς να γυρίζει πίσω της, σα να 'θελε να σιγουρευτεί πως την ακολουθεί και του χαμογελούσε μ' ικανοποίηση που το 'κανε! Μα κάπου την έχασε. Κάποιοι γνωστοί της, την είχαν παρασύρει ύπουλα προς το μέρος τους κι είχε χαθεί μαζί τους. Άρχισε να την ψάχνει σ' όλο το σπίτι, πάνω, κάτω, παντού. Πουθενά! Ούτε στο τελευταίο δωμάτιο του ορόφου! Βγήκε στο μπαλκόνι και κοίταξε μ' ανησυχία κι αγωνία στον κήπο. Πουθενά! Στ' αριστερά του μπαλκονιού, ρέμβαζε μια γυναίκα και τη ρωτά με πόνο:

- Πες μου σε παρακαλώ, που είναι; Την αγαπάω!!! ...

Άνοιξαν τα μάτια και το ρολόι στο κομοδίνο έδειχνε μόλις 01.30' π.μ. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει. Ούτε στον ύπνο του δε μπορούσε να ησυχάσει! Βούρκωσε, ξεροκατάπιε τη φρίκη του, στριφογύρισε ξανά και ξανά, μάταια ... Είχε πάει 03.30' π.μ. Άντε πάλι τα ίδια. Σηκώθηκε, ζαλώθηκε τη δυστυχία του και πέρασε να πάρει μιαν ανάσα από την Τάνια. Αυτή, μόλις είδε τα χάλια του, κατάλαβε.

- ... Ωωωχ, πάλι;;; ...

- Πάλι ...

- ... Και ... πως είσαι;;; ...

- Πονάω κι όποτε πονάω έτσι, κάτι κάνει! ... Πάω ...

- Και που θα πας τώρα μ' αυτό το ψοφόκρυο;;; ... Θ' αρρωστήσεις! ...

- Στο κορδόνι ...

- ... Μα τι να κάνεις τέτοια ώρα εκεί, θα ξεπαγιάσεις;;; ...

- Να χαροπαλέψω ...

Και πήγε στο κορδόνι. Τέσσερις πέντε φορές πάνω κάτω. Εκεί στη βουβαμάρα της νύχτας, στο δυνατό παγωμένο βοριαδάκι, που ξύριζε σα σουγιάς τ' αυτιά του, στο ζωηρό παφλασμό του κύματος και στην αγκαλιά της θάλασσας, που κρατούσε με συμπόνια τα μυστικά του, *μονάχος όπως πάντα!* Εκεί, στράγγιξε τα μάτια του, έσκουξε τα θηριώδη ουρλιαχτά κι άδειασε τα σωθικά του! ... Μόνο κάτι σκιαγμένοι γλάροι από τον άνεμο και τις κραυγές του, που κείνη την ώρα έτυχε να περάσουν από πάνω, τ' αποκριθήκαν ... Η Τάνια που 'χε τρομάξει από τα χάλια του, κάθε λίγο του τηλεφωνούσε να τον ακούει και να ησυχάζει ...

Είχε πάει 05.30' π.μ. κι έπρεπε να γυρίσει. Ήταν καιρός που απέφευγε να κυκλοφορεί όταν δούλευε, για να μην την πετυχαίνει κι αναστατώνεται. Κι εκείνη ειδικά τη βραδιά, γιατί διαισθανόταν τόσο έντονα ότι ... κάτι έκανε;;; ...

Πέρασε από την Τάνια να την ησυχάσει και ξαναλούφαξε στο κελί του. Που να ηρεμήσει. Έβαλε το σταθμό που ακούγανε άλλοτε οι δυο τους, μα σε κάθε τραγούδι και προπαντός, σε κάποια ανάλαφρα που παραπέμπανε σε νυχτερινή διασκέδαση, σ' ανάλογα μαγαζιά και ειδικότερα, σε κάποια με ρυθμό τσιφτετελιού, τη φανταζόταν να φλερτάρει και κυριολεκτικά, μέσα από πανέρια γαρυφάλλων της σέσουλας, ιπτάμενες χαρτοπετσέτες, φιλήδονες ιαχές «μωρό μου» και «δώστα όλα μανάρι μου» απ' το διανοητικώς «ανάπηρο», γλωσσοκαμώματα φτηνιάρικου καμακιού και γύφτικα λικνίσματά του, να του παραδίνεται ηδονικά με το χορό της σα μιαν άλλη Σαλώμη! Και το «ανάπηρο», να φουσκώνει σα γαλοπούλα από την περηφάνια για την κατάκτησή της! Μα το πιο φρικιαστικό ακόμα για το Λύκο, ήταν πως διαπίστωνε μέσ' απ' αυτή τη φαντασίωση ίδιοις όμασι, πόσο στ' αλήθεια ταίριαζε κι ο πραγματικός της χαρακτήρας με το πραγματικό «ανάπηρο»!!! ... Ήταν κυριολεκτικά, ένα ... τέλειο ζευγάρι! Πραγματικά φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο! ... Μαζί του, έμοιαζε αυτό ακριβώς που ήθελε να νοιώθει για τον εαυτό της. Ότι ήταν ακόμα νέα, φρέσκια, ζωηρή και ζωντανή, βλάκας όπως το «ανάπηρο»! Γεμάτη από ζωή αλλά κι από ξέχειλη γοητεία, σαγήνη, λαγνεία κι ηδονή! ... Ότι δεν είχε ακόμα ξεφλήσει!!! ... Η χρήση του «αναπήρου» για την ικανοποίησή της, κάτι σα δονητής, το αποδείκνυε!!! ...

Ενώ με το Λύκο, δεν ταίριαζε σε τίποτα απολύτως! Μαζί του, έμοιαζαν κάτι σαν δάσκαλος με μαθήτρια! Σαν κόρη με πατέρα! Άντε σαν ένας ... μπάρμπας με την ανεψιά του! Ότι πιο αποκρουστικό κι αηδιαστικό για κείνη! ... Όπως ακριβώς, ένοιωθε και «μ'

εκείνον που κοιμόταν»! ... Γι' αυτό εξάλλου και τον έβαζε νωρίς για ύπνο μεσημέρι βράδυ κι έτρεχε με πραγματική λαχτάρα, για ν' απολαύσει την ώρα που εκείνος κοιμόταν, όσο προλάβαινε το ... γλέντι και τον έρωτά της, με το «ανάπηρο» και τους άλλους ...

Δεν άντεξε κι άλλαξε σταθμό. Πήγε στο τρίτο πρόγραμμα, μήπως κι απαλασσόταν απ' τις φρικτές, φανταστικές χορευτικές τους περιπτώσεις. Εκείνη την ώρα, έπαιζε μια υπέροχη μελωδία πιάνου! Έκλεισε τα μάτια του για να μπορέσει να συγκεντρωθεί σ' αυτή, μα μάταια. Η μελωδία, ταίριαζε τόσο πολύ στην εικόνα που ήθελε να έχει για κείνη! Τη φαντάστηκε όμορφη, πεντακάθαρη όσο δεν ήτανε ποτέ της, όπως και κάθε άλλος καπνιστής! Αψεγάδιαστη στην ψυχή της, να λάμπει στο φεγγαρόφωτο της πανσελήνου και με τα μαλλιά της, ν' ανεμίζουν ανάλαφρα στη ζεστή ανοιξιάτικη αύρα. Την ιππευτική στολή της σιδερωμένη άψογα και καβάλα σ' ένα υπέροχο μαύρο άλογο, να τρέχει στο ρυθμό της μουσικής μέχρι τα χείλη του γκρεμού, απ' όπου μπορούσες ν' αγναντέψεις και ν' απολαύσεις σ' όλο της το μεγαλείο, την απεραντοσύνη του Ωκεανού! ... Από κάτω ο ήχος της θάλασσας συμπλήρωνε μοναδικά τη μελωδία. Εκεί στα χείλη του, σταματούσε, γύριζε το κεφάλι προς το Λύκο που την καμάρωνε με μακαριότητα και του χάριζε, το ωραιότερο χαμόγελο της ικανοποίησής της! Έστριβε και κατηφόριζε τη ρεματιά κι ερχόταν μπροστά του.

- Σ' ευχαριστώ πολύ! ...

Τραβούσε το χαλινάρι κι έστριβε αριστερά, χάνονταν μέσα στο δάσος και σε λίγο, ξεπρόβαλλε απέναντι στην κορυφογραμμή του λόφου μπροστά απ' την πανσέληνο. Σταματούσε μερικά λεπτά να τη χορτάσει ο Λύκος, τον κοίταζε στα μάτια και πάντα του χαμογελούσε ευτυχισμένη! Σήκωνε το άλογο στα πισινά του πόδια κι ορμώντας έρχονταν μπροστά του κι άντε πάλι απ' την αρχή! ...

Έκλαψε ώρες, κοτζάμ άντρας, μα σα μικρό παιδί. Με αχαρακτήριστο περιγέλαστο, αηδιαστικό και αχαλίνωτο ρομαντισμό, σπαραξικάρδιους λυγμούς κι αφάνταστη πίκρα για το κατάντημά του. Ένοιωθε εντελώς γελοίο τον εαυτό του, που δε μπορούσε να ελέγξει ψύχραιμα και λογικά την κατάσταση! Είχε ξεφύγει τελείως! Πέραν κάθε ελέγχου κι επιτέλους κάποια στιγμή, τα μάτια του κλείσανε για καμιά ώρα. Ξύπνησε κατά τις 08.00' π.μ. και ξανάβαλε το τρίτο. Το κανάλι βρισκονταν σε απεργιακή κινητοποίηση και μετέδιδε κατά σύμπτωση εκείνη τη στιγμή, πάλι την ίδια μελωδία με το πιάνο! Ξανά η ίδια φαντασίωση, αλλά κι εκείνη η γλύκα των συναισθημάτων της, ανακατεμένη με την κολασμένη φτηνιάρικη πραγματικότητά της! ...

Μα μόλις τέλειωσε η μελωδία, κάτι απροσδιόριστο κινητοποίησε τη σκέψη του, προς μια διαφορετική κατεύθυνση. Κάτι από την Πολιτεία του Πλάτωνα του φάνηκε, μα δεν ήταν σίγουρος. Κάτι από τη συζήτηση περί δικαίου. Χωρίς να το καταλάβει, είχε ανακατευτεί στο μυαλό του μ' όλα τα προηγούμενα, το ερώτημα της σχέσης μεταξύ μοιχείας κι εξουσίας. Και δεν ήταν ένα απλό ανακάτεμα, αλλά μια πρωτόγνωρη προσέγγιση σε γεγονότα και καταστάσεις, που κατά κάποιο τρόπο, αναθεωρούσε πάμπολλες παρεξηγημένες από την πλευρά του συμπεριφορές αλλωνών, του περασμένου χρόνου!

Διαπίστωσε ότι τελικά, μια περιπεπλεγμένη ερωτική συντροφιά που παρακολουθούσε και την είχε παρεξηγήσει ανεπανόρθωτα, μάλλον δεν ήταν και τόσο αδικαιολόγητη και ίσως, ούτε καν κατακριτέα τελικά! Με λίγη περισσότερη προσοχή, διέκρινε πως η όλη συμπεριφορά των περιπεπλεγμένων, δεν ήταν παρά ένα βασικό φυσιολογικό παιχνίδι εξουσίας, που είχε να κάνει, με τα περιθώρια της ελευθεριότητάς τους, τα οποία προσδιόριζαν και αυτοπροσδιορίζονταν, με την αντίληψη του καθενός τους, περί της έννοιας της ηθικής.

Σκέφτηκε λοιπόν, πως κάθε κοινή φυσιολογική γυναίκα, χωρίς ιδιαίτερες έως και ανύπαρκτες σχεδόν πνευματικές ανησυχίες και με μοναδικό σκοπό της ζωής της, απλά «να

περνάει καλά με τους φίλους της» (αδιάφορο με το σύζυγό της), δεν είναι παρά ένα πραγματικό, γνήσιο θηλυκό, που ορμώμενο από τα βασικά φυσιολογικά ένστικτα της αυτοσυντήρησης και της διαιώνισης, συνήθως αποκτά αναπόφευκτα μιαν ιδιαίτερη, ελευθέρια φαινομενική συμπεριφορά. Εάν μάλιστα, είναι και παντρεμένη με κάποιον που γνωρίζεται από πολλή μικρή, έχουν δε και κάποια περασμένη ηλικία, εξυπακούεται, πως ότι έχουν να δώσουν και να πάρουν ο ένας απ' τον άλλο, μάλλον μετά από πολλά χρόνια συμβίωσης και μάλιστα, εξαιρετικά πλούσιας σε εμπειρίες και καταστάσεις και φυσικά όχι μόνο ερωτικής, κάποια στιγμή θα εξαντληθούν! Πιθανόν, να φτάσουν ακόμα και στο σημείο, να μην αγγίζει καν ο ένας τον άλλο πια, παρά μονάχα σε ... απολύτως αναγκαία περίπτωση και πάντα, κάτω απ' τη συμβατικότητα της μίζερης διεκπεραίωσης, της αβάσταχτης συνήθειας, ή και της συζυγικής υποχρέωσης! Υποχρέωση, που ίσως και να επιβάλλεται ενίοτε, αποκλειστικώς και μόνο από την ύπαρξη παιδιών, παρά από την ερωτική επιθυμία του ενός για τον άλλο.

Μια τέτοια κατάσταση όμως, ποιος θα μπορούσε ν' αρνηθεί, πως δημιουργεί αυτόματα και το ηθικό, ή νόμιμο δικαίωμα της αντιστροφής της, για έναν ζωντανό άνθρωπο κι έστω, για μια τέτοια γυναίκα συγκεκριμένα; ... Ποιος θα μπορούσε να της αρνηθεί, το δικαίωμα της μοιχείας; ... Κάθε δικαίωμα όμως, παρέχει αυτονόητα στον δικαιούχο, τη νομιμοποίηση της ασκήσεως, της απαραίτητης εξουσίας για την απόκτησή του! Καθετί όμως νόμιμο, είναι και ηθικό; Ή καθετί ηθικό, είναι και νόμιμο; ...

Συνεπακόλουθα, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, πέραν των αντικειμενικών στοιχείων που σχετίζονται με τη διατροφή, σχετίζεται αδιάκοπα κι απαραίτητα, εξίσου κι από τα στοιχεία της καλής ψυχικής διάθεσης. Επομένως, επιβάλλει δικαιωματικά και την επιθυμία όσων την εξασφαλίζουν.

Αν περιοριστεί λοιπόν κανείς κι εξετάσει για παράδειγμα, αποκλειστικώς την ερωτική συμπεριφορά μιας τέτοιας συγκεκριμένης γυναίκας, δεν θα της αναγνωρίσει το φυσιολογικό (κι όχι το κοινωνικό, που έχει σχέση με το μορφωτικό επίπεδο) δικαίωμα στη ζωή, στον έρωτα και στο πάθος; Αν ο σύζυγός της δε, αδιαφορεί παντελώς, ή είναι με οποιονδήποτε τρόπο ανίκανος να της το ικανοποιήσει, τότε αυτή, δεν έχει αναπόφευκτα και το δικαίωμα της μοιχείας; Το δικαίωμα δηλαδή για ζωή, να το αναζητήσει έστω και για λίγο, από κάποιον άλλο; Πρόσκαιρα, χωρίς να διαλύσει το γάμο της που πιθανότατα, μπορεί και πάντοτε κατά τ' άλλα να ... τιμά! (;) ... Εξάλλου ο γάμος, ήταν ανέκαθεν το καλύτερο δόλωμα, για τα φρέσκα κι ανόητα κρέατα!

Και τότε αυτός ο άλλος, τι θα 'ναι; Δε θα 'ναι ο πιο νέος, ο πιο όμορφος, το πιο φρέσκο κρέας με τον μεγαλύτερο π..., ή και ντελικάτος του περιβάλλοντός της; Απλά έστω ομορφότερος, από τον σχεδόν συνομήλικό σύζυγο, ή πάρα πολλούς άλλους της ηλικίας του; Πιο έξυπνος φυσικά, ουδέποτε θα ενδιαφερθεί να είναι, αφού η εξυπνάδα, δεν έχει θέση ανάμεσα στα πόδια μιας γυναίκας. Δεν προκαλεί κανένα απολύτως ρίγος, στο απύθμενο βάθος τους! ... Είναι παντελώς περιττή έως και απευκταία εξάλλου, καθόσον ένας έξυπνος και αξιοπρεπής άντρας, του ιδίου τουλάχιστον περιβάλλοντος, ουδέποτε θα της έκανε τέτοια εξυπηρέτηση! Ένας τέτοιος άντρας για μια τέτοια γυναίκα, αφού ουσιαστικά θα την απέρριπτε για ηθικούς έστω λόγους, ψιλά γράμματα γι' αυτήν, δεν θα ήταν παρά απλά, ένας κοινός μαλ...!!! ... Μαλ..., γιατί δεν θ' άρπαζε χωρίς δεύτερη σκέψη, εκείνο που από μόνο του προσφερόταν! ...

Ναι λοιπόν κατέληξε. Η μοιχεία, είναι ένα απολύτως φυσιολογικό και συνεπώς, σεβαστότατο δικαίωμα. Εξάλλου η άσκησή της νομικά, δεν είναι ούτε κατ' ελάχιστο αξιόποινη. Ηθικά όμως;;; ... Και πότε την ασκεί κανείς; Όταν έχει τη δυνατότητα να το κάνει, άρα όταν έχει την απαραίτητη εξουσία. Σ' ένα γάμο όμως, υπάρχει κι ένας σύζυγος. Κι είναι αυτονόητο, πως μεταξύ δύο ατόμων, η εξουσία ως απαραίτητη προϋπόθεση για την

εύρυθμη λειτουργία της οικογένειάς τους, καθορίζεται από κάποιους συγκεκριμένους παράγοντες. Ποιοι θα μπορούσαν να είναι αυτοί;

Προφανώς η σωματική δύναμη, δεν είναι δυνατόν να μη ληφθεί υπόψη. Ο πιο δυνατός, συνήθως απλά εξουσιάζει με την επιβολή της δύναμής του, χωρίς περιττές σκέψεις για την ηθικότητα των πράξεών του. Η δύναμή του, είναι από μόνη της ένα δεδομένο δικαίωμα. Επομένως σαν κάθε δικαίωμα, όπως είχε σκεφθεί άλλωστε ο Λύκος και λίγο νωρίτερα, είναι απολύτως ηθικό. Άρα και η επιβολή της, είναι απολύτως ηθική! Όταν ο δυνατότερος, μπορεί να πάρει κάτι απ' τον πιο αδύναμο, είναι απολύτως ηθικότατο να το πάρει. Όμως κι ο αδύναμος δικαιούται να κατέχει! Αφού όμως δε μπορεί να ξεπεράσει τη δύναμη του δυνατότερου, τι του μένει να κάνει; Να ενώσει τη δική του με κάποιων άλλων, ώστε από κοινού πια, να διεκδικήσουν από τον δυνατότερο τα ηθικά δικαιώματά τους.

Ως προς τη μοιχεία λοιπόν; Εκείνος που μπορεί να μοιχεύσει, χωρίς να διακινδυνεύει για οποιονδήποτε λόγο να χάσει το σύντροφό του, απλά το κάνει απροκάλυπτα και αδιαφορεί παντελώς για την επίδρασή της στον ψυχικό κόσμο του συντρόφου του, καθόσον είναι παντελώς αδύνατο γι' αυτόν, να υποψιαστεί έστω, ότι μπορεί καν να τον επιδράσει!!! ... Ασκήει απλώς το ηθικότατο δικαίωμά του και μάλιστα, αν επιπληχθεί από το σύντροφό του γι' αυτό, σίγουρος πως δε θα το κάνει, ή πως αν το κάνει, όχι μόνο δεν υπάρχει περίπτωση να χωρίσουν, αλλά ενδεχομένως να τ' απολαύσουν κυριολεκτικά κι οι δυο τους, του απαντά «κάν' το κι εσύ»! Εκείνος όμως που φοβάται να χάσει το σύντροφό του, αλλά επιθυμεί να μοιχεύσει, δε μπορεί παρά να το κάνει κρυφά. Και για να τα καταφέρει, χρειάζεται συμμάχους. Και ποιοι άλλοι θα μπορούσαν να ήταν σύμμαχοί του, από εκείνους τους αδύναμους σαν αυτόν, *τους φίλους του*, που θα του αναγνώριζαν τη μοιχεία ως δικαίωμα, άρα και ως ηθικότατη πράξη, στην οποία και θα του συμπαραστεκότανε, με ... όλες τους τις δυνάμεις, ή ένας δυνατότερος εραστής απ' τον σύντροφο, ο οποίος θα εγγυόταν την ηθικότητα του δικαιώματος του αδυνάμου, να μοιχεύσει! ...

Εκτός της σωματικής δύναμης όμως, ένας δραματικά σημαντικός παράγοντας εξουσίας, είναι κι η οικονομική επιφάνεια του καθενός, τα περιουσιακά τους στοιχεία, η διαπλοκή τους αλλά και κυρίως, η δυνατότητα της αξιόλογης διαχείρισής τους. Γιατί συμβαίνει πολλές φορές ο ένας απ' τους δύο, να διαθέτει μεν τα περιουσιακά και οικονομικά στοιχεία, αλλά να είναι ανίκανος να τα διαχειριστεί, οπότε η πραγματική εξουσία περνάει στον άλλο, που είναι ικανότερος για τη διαχείρισή τους.

Και τι σχέση μπορεί να έχει αυτό με τη μοιχεία, αναρωτήθηκε ο Λύκος. Δεν έβρισκε καμία προφανή. Βέβαια η άσκηση οικονομικής εξουσίας, σαφώς ηθικότατο δικαίωμα, καλλιεργεί την αίσθηση και τη συνείδηση της ανταλλαγής. Σου δίνω κάτι, για να μου δώσεις κάτι άλλο. Στη μοιχεία όμως; ... Στη μοιχεία; ... Μα εκεί κι αν δεν υπάρχει ανταλλαγή!!! ... Πόσα θέλεις; Τόσα. Πάμε! ... Θέλεις δουλειά; Πάμε. Θέλεις να κρατήσω τον άντρα σου στη δουλειά; Πάμε. Θέλεις να δουλεύεις τις ώρες που σ' εξυπηρετούν να βλέπεις τον εραστή σου; Πάμε και μαζί τότε. Θέλεις να δουλεύεις όταν ο άντρας σου κοιμάται; Πάμε κι άσ' τον να κοιμάται. Θέλεις να δουλεύεις περισσότερες ή λιγότερες ώρες; Πάμε. Θέλεις περισσότερο τη νύχτα; Πάμε. Θέλεις και τις δικές μου; Πάμε. Τι άλλο θέλεις; Πάμε. Ούτως ή άλλως, όλα είναι ηθικά!

Και ξαφνικά, θυμήθηκε! Γυρίσαν τ' άντερά του απ' την αηδία, ντύθηκε και ξεχύθηκε στο δρόμο. Στο κορδόνι, εκεί που όπως πάντα μοναχός του, μπορεί μ' αξιοπρέπεια ακόμα, ν' αγαπάει τη δικιά του ΕΚΕΙΝΗ, ότι πραγματικά αξίζει κι όταν μπορεί, να σκοτώνει καθετί που του βρωμίζει την ψυχή του.

Εκεί, που μπορεί ακόμα ηθικά, να ... χαροπαλεύει!

Τετάρτη 11 Ιανουαρίου 2012 / 04.55' μ.μ.

«Ρ»

« ΔΙΑΟΛΕ »

... Και θυμήθηκε, κείνο το ανησυχητικό συναίσθημα που είχε νοιώσει την πρώτη φορά που είχε πάει σπίτι τους!

Παρασκευή 2 Μαρτίου 2012, πρωί κατά τις 08.45' π.μ., μετά την εθιμοτυπική επίσκεψη από την ... παππαΓάνια, ο Λύκος πήρε τάχα το δρόμο για τη Γορίτσα, για έναν πρωινό περίπατο είπε μέσα του, αλλά ήξερε πως στην πραγματικότητα, ήθελε να περάσει από το σπίτι της Ρ. Εκείνο το τρομακτικό του ένστικτο, που τελευταία είχε αρχίσει να τρομάζει κι αυτόν τον ίδιο για την ευστοχία του, του προμηνούσε πως εκεί, κάτι ιδιαίτερο θα παρατηρούσε κείνη την ημέρα.

Μοναδικός κυνηγός, έδινε πάντα ξεχωριστή σημασία και ιδιαίτερη προσοχή στις λεπτομέρειες και προπαντός, σ' εκείνες τις ανεπαίσθητες, εκείνες που κανένας άλλος δεν παρατηρούσε! Λύκος! ... Πέρασε πρώτα από τα Κύματα. Χμμμ, ο Φ προτελευταίος στην πιάτσα, αλλά το πίσω μέρος του αυτοκινήτου του, ελαφρώς πιο έξω από την ευθεία της ράμπας, σα να είχε μπει κάπως ατημέλητα, κάπως προσωρινά. Προσωρινά; Γιατί; Βλακείες, απλώς όπως έστριψε αριστερά κατεβαίνοντας τη Φιλελλήνων για να μπει στην πιάτσα, ο χώρος δεν ήταν αρκετός για να ευθυγραμμισθεί. Ναι αλλά πριν λίγο όταν ήταν στην παππαΓάνια, τον είχε δει να κατεβαίνει την Ιωλκού και προφανώς, θα έπρεπε να είχε πάρει την Ιάσονος και να είχε μπει στην πιάτσα, στρίβοντας δεξιά, οπότε το πίσω μέρος του αυτοκινήτου, θα έπρεπε να είναι πιο εσωτερικά της ράμπας κι όχι πιο έξω! Χμμμ ... Κι αυτό το ένστικτό του;;; ... Αγριοκοίταζε προς τους καθρέφτες του αυτοκινήτου κι ένοιωσε τον Φ χωρίς να τον βλέπει καλά, να τον αντιλαμβάνεται και να μαζεύεται κάπως περίεργα, ένοχα, μ' έναν ακαθόριστο φόβο, όπως ο αρουραίος στη θέα του λύκου ... Ιδέα του;;; Φυσικά, τι άλλο; Ίσως ... Κι όμως το ένστικτό του έβραζε ... Ίσως η ζήλεια;;; ... Μπορεί ...

Ανέβηκε τη Φιλελλήνων, Πολυμέρη, Δεληγιώργη και στην Κωνσταντά δεξιά, προς τη Γορίτσα. 09.10' π.μ. το αυτοκίνητό της αγαπημένης του Ρ και του Δ, ήταν έξω από τη μονοκατοικία τους, αριστερά στην Κωνσταντά λίγο πριν τη Φιλ. Ιωάννου, παρκαρισμένο κανονικά. Οσμίστηκε τον αέρα, ένοιωσε τη μυρωδιά της, την αίσθησή της. Όλα φαινόταν εντάξει κι όμως, κάτι δεν πήγαινε καλά! Κοντοστάθηκε, έριξε μερικές πιο προσεχτικές ματιές τριγύρω, μα όλα φαινόταν στη θέση τους. Κι όμως ... Προσπέρασε, ξανακοίταξε πίσω, συνέχισε μερικά βήματα και πάλι ξανακοίταξε πίσω. Δε μπορούσε να ξεκολλήσει με τίποτα. Μα γιατί διάολε;;; ...

Αποφάσισε να περιμένει μέχρι τις 09.30' - 09.40' π.μ., που η Ρ κανονικά θα έπρεπε να βγει, για να πάει στο ... γυμναστήριο, μαζί με τη Μαρία και τα υπόλοιπα κορίτσια που θα μάζευε στο δρόμο της, όπως ακριβώς την είχε παρακολουθήσει να κάνει και κάμποσες μέρες πριν. Περίεργο όμως, γιατί κάποιες μέρες ξεκινούσε περίπου στις 09.30' κι άλλες στις 10.00'; Τι σόι γυμναστήριο ήταν αυτό, που προσάρμοζε το ωράριό του στις επιθυμίες των γυμναζομένων, αντί να προσαρμόζονται αυτές στο ωράριό του; ... Ποιος ξέρει! ...

Είχε πάει 09.50' κι η Ρ δεν είχε βγει. Μάλλον δε θα πάει σήμερα σκέφτηκε κι αποφάσισε να ξεκινήσει για τη Γορίτσα. Εξάλλου η γειτονιά που 'χε ξυπνήσει πια για τα καλά, τον είχε πάρει είδηση πως κάτι παρακολουθούσε και μάλλον, καλύτερα να έφευγε. Κι όμως το ένστικτό του ... Περπάτησε καμιά δεκαπενταριά μέτρα και γύρισε να ξανακοιτάξει. Τα μάτια του γούρλωσαν από έκπληξη! Ο Φ παρκάρηζε έξω από το σπίτι της! Ο Φ; Γιατί;

Αφού το αυτοκίνητό τους ήταν εκεί, τι δουλειά είχε ο Φ τέτοια ώρα εκεί;;; ... Θα την πήγαινε αυτός στο γυμναστήριο; Και να. Ανοίγει η πόρτα, βγαίνει η Ρ, καλημερίζονται, της προσφέρει και κάτι απ' αυτό που έτρωγε κι ο ίδιος και την περιμένει. Όντως φορούσε τις λευκές φόρμες της κι από πάνω, το κόκκινο μπουφάν της. Κατέβηκε στο δρόμο και μπήκε στο ταξί του.

Το ένστικτό του είχε χτυπήσει συναγερμό κι η ζήλεια του Λύκου αυτή τη φορά, κατά περίεργο τρόπο δεν λειτουργούσε. Μιαν ακαθόριστη ανησυχία κι επικινδυνότητα για τη Ρ αισθανόταν, πως ήταν σε λάθος δρόμο ... Βάδισε γρήγορα και τους πρόλαβε πριν στρίψουν αριστερά στη Φιλ. Ιωάννου, μπαίνοντας μπροστά τους για να τον δούνε. Σοκαρίστηκαν απ' την παρουσία του, αλλά προσπάθησαν έντεχνα και συγκράτησαν την έκπληξή τους, παριστάνοντας τάχα τους αδιάφορους, αντίθετα απ' ότι θα 'καναν άλλοι φυσιολογικοί άνθρωποι στη θέση τους, που κάπως θ' αντιδρούσαν ή τουλάχιστον, θα έδειχναν έντονα την περιέργεια ή και την απολύτως φυσιολογική δυσαρέσκειά τους, εάν αντιλαμβάνονταν ότι κάποιος τους παρακολουθεί! Και το άλλο; Γιατί δεν κατέβηκαν την Κανάρη για να πάνε να πάρουν τη Μαρία; Γυμναστήριο θα την πήγαινε ή για γ... ;;; !!! ... Δεν είχε παρά να το διαπιστώσει.

Κατευθύνθηκε στην Πολυμέρη και πήρε αμέσως το 1 λεωφορείο της αστικής συγκοινωνίας, για τη Ν. Ιωνία. Κατέβηκε στο περίπτερο της Βαμβακουργιάς και τράβηξε την Περίνθου. Κάποτε είχε πάει τα κορίτσια εκεί, αλλά δεν ήταν απολύτως σίγουρος. Με Μικράς Ασίας να, να εκείνο το σπίτι στη γωνία με το χαρακτηριστικό ας πούμε θαλασσί χρώμα. Α να και στη δεξιά γωνία κατεβαίνοντας, η τεράστια πυλωτή. Που ακριβώς όμως είχαν μπει τότε τα κορίτσια, δεν είχε προλάβει να δει φεύγοντας. Μάλλον ακριβώς δίπλα από την τεράστια πυλωτή, στο κίτρινο σπίτι. Μα διάολε, αυτό ήταν κανονική κατοικία, απλά διαμερίσματα και σε κανέναν απ' τους ορόφους του, δε μπορούσε ή τουλάχιστον δε φαινόταν να λειτουργεί οποιουδήποτε τύπου γυμναστήριο, ή σχολή χορού! Δε μπορεί να ήταν εκεί ...

Κατέβηκε πιο κάτω τη Μικράς Ασίας, την ξαναπήρε σχεδόν μέχρι πάνω, αλλά μόνο εκεί στο κίτρινο σπίτι, μόνο εκεί θα μπορούσε να ήταν. Ακριβώς απέναντι, στεκόταν ένας νεαρός, που περίμενε να ζεσταθεί το μηχανάκι του και τον ρώτησε. Δεν είχε ιδέα και μάλλον ξαφνιάστηκε, έστω και με το ενδεχόμενο να υπήρχε κάποιου τύπου γυμναστήριο ή σχολής τέλος πάντων χορού στη γειτονιά του, που δεν ήξερε! Περίεργο ... Το ίδιο και μερικοί ακόμη της γειτονιάς, αλλά και στο ψιλικατζίδικο της πλατείας πιο πέρα, δεν είχαν ιδέα! Πολύ περίεργο ... Κι όμως, εκεί έπρεπε να 'ναι ... Άρχισε να κόβει βόλτες στη γωνία και κάποια στιγμή, μια κοπέλα μ' ένα σακ βουαγιάζ που κάπως του θύμιζε τη Μαρία, τον κοίταξε μάλλον περίεργα και μπήκε στο κίτρινο σπίτι. Λες να 'ταν η Μαρία αναρωτήθηκε!; ... Ίσως ...

Δε μπορούσε όμως και να συνεχίσει άλλο τις βόλτες του στη γωνία, γιατί η γειτονιά τον είχε παρατηρήσει. Πήγε στην πλατεία κι έκανε πως περίμενε το λεωφορείο στη στάση. Όπως και να 'χε, όποιος θα πήγαινε να πάρει τη Ρ από κει, δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση, ν' αποφύγει την Περίνθου και να μην τον δει. Δεν είχε παρά να περιμένει. Όπως του είχε πει η ίδια η Ρ, κανονικά εκεί πήγαιναν από τις 09.30' ως τις 11.30' π.μ. κι όταν αυτή έφευγε απ' το σπίτι της κατά τις 10.00', απλώς ήταν καθυστερημένη. Ρ όμως ήταν αυτή και δεν της είχε πια, καμία εμπιστοσύνη! Έστω μέχρι τις 12.30', θα την περίμενε. Κι άρχισε να πηγαиноέρχεται στην πλατεία και που και που ως τη γωνία.

11.45' πάνω κάτω, πέρασε τυχαία (;) από το σημείο και ο Κώστας του Α 11, με κάποιον νεαρό μέσα στο αυτοκίνητό του. Μόλις είδε το Λύκο, ανοίγει το παράθυρο και του λέει:

- Έπιασες δουλειά;
- Όχι άνεργος είμαι ακόμα, δεν βρίσκω αυτοκίνητο. Ξέρεις κανένα;
- Την άλλη δουλειά εννοώ! ...
- Άααα, χα χα χα!
- Τι κάνεις εδώ πέρα, εδώ μένεις;
- Όχι, κάτι ... παρατηρώ! ... Απ' την άλλη δουλειά! ... Χα χα χα! ...

Κατά τις 12.10', όπως ακριβώς το περίμενε, απ' τη Μικράς Ασίας, ξεπροβάλλει και στρίβει δεξιά την Περίνου προς τον Άγιο Σπυρίδωνα, το ταξί του Φ και μαζί του, είναι μόνο η Ρ, χωρίς τα υπόλοιπα κορίτσια όπως κανονικά θα 'πρεπε! Περνώντας από μπροστά του, η Ρ ψελλίζει στον Φ «δεν το πιστεύω!» ... Μόνο που ούτε κι ο Λύκος ήθελε να το πιστέψει! ...

Σχεδόν αμέσως, έφτασε και το λεωφορείο. Ανέβηκε ο Λύκος, με σκοπό να επιστρέψει στο σπίτι του. Το ένστικτό του όμως, ακόμα σε κόκκινο συναγερμό! Και χωρίς να το καταλάβει γιατί, αντί να κατέβει στη στάση για το σπίτι του, προσπέρασε και κατέβηκε στην Πολυμέρη – Νικοτσάρα. Κάτι τον έσπρωχνε και πάλι προς το σπίτι της Ρ. Ανέβηκε την Κανάρη και στη γωνία με Κωνσταντά, μένει εμβρόντητος! Η Ρ πάνω στο μπαλκονάκι του σπιτιού της κι ο Φ, μαζί με τη Γεωργία του Α 17 στο δρόμο να κουβεντιάζουν! Το αυτοκίνητο της Ρ, αυτή τη φορά έλειπε. Άρα στο σπίτι, δεν ήταν ούτε ο Δ, ούτε η μάνα της η οποία, μετά από τόση κουβέντα που είχαν μεταξύ τους, δεν υπήρχε περίπτωση να μη βγει να χαιρετήσει τουλάχιστον τον Φ, που γνώριζε καλά και μάλλον συμπαθούσε! Δηλαδή ήταν μόνη της κι αν δεν είχαν βρει τυχαία τη Γεωργία, θα είχαν μπει μέσα να γ...!!! ;;; ...

Δε δίστασε ο Λύκος και ξεπρόβαλλε από τη γωνία, έσκυψε τάχα αδιάφορα το κεφάλι και πέρασε από μπροστά τους. Η Ρ κι ο Φ και πάλι έκπληκτοι απ' την παρακολούθηση, αντί ν' αντιδράσουν κάπως φυσιολογικά, κατάφεραν και πάλι να προσποιηθούν την έντεχνη αδιαφορία τους. Απ' ότι ένοιωσε όμως γιατί δεν την κοίταξε, η Γεωργία μάλλον αντέδρασε φυσιολογικά, γιατί του φάνηκε πως κάτι σχολίασε για το απρόσμενο πέρασμά του, σχόλιο που αμέσως οι άλλοι δυο, παραδόξως ... το προσπέρασαν! Έστριψε δεξιά τη Φιλ. Ιωάννου και στάθηκε σ' ένα σημείο, όπου ήταν ορατός μονάχα από τη Ρ και γύρισε καρφώνοντας αυστηρά το βλέμμα του στο δικό της. Του 'ριξε μερικές προσεχτικές από τους άλλους ματιές και τάχα, αφοσιώθηκε και πάλι στην κουβέντα τους.

Ο Λύκος έκανε βόλτα το τετράγωνο και ξαναβγήκε στη γωνία Κανάρη – Κωνσταντά. Ήταν περίεργος να δει, πότε και πως θα τελειώναν και μάλιστα, γνωρίζοντας πως ήταν ακόμα εκεί! Κάποια στιγμή, πέρασε με επιβάτες κι ο Στέλιος του Α 148, που μάλλον τον είδε κρυμμένο πίσω απ' τ' αυτοκίνητα να τους παρακολουθεί. Κατά τις 12.40', η Γεωργία αποχώρησε αλλά οι δυο τους, έχοντας εξαιρετικά διακριτικά το νου τους στο Λύκο, συνέχισαν την κουβέντα τους τάχα αδιάφορα, μέχρι τις 13.00' και, οπότε ο Φ αποχώρησε δυσανασχετώντας απ' την απροσδόκητη εμφάνιση του Λύκου και ολοφάνερα χωρίς να το θέλει!!! ;;; ... Δεν τόλμησε όμως να κατέβει την Κανάρη, κοιτάζοντας από πάνω από τη Ρ. Φεραίου, πως ο Λύκος του την είχε στημένη! Χμμμ ...

Μα τι διάολο απόρησε ο Λύκος, μετά από δυο ώρες χορό υποτίθεται, το πρώτο που θα 'πρεπε να φροντίσει η Ρ, δε θα 'ταν να κάνει ένα ντουζ; Και γιατί αλήθεια, δε φαινόταν καθόλου κουρασμένη; Καθόλου έστω ελάχιστα ατημέλητη, μετά τον δίωρο χορό; Για χορό είχε πάει, ή για οτιδήποτε άλλο;;; ... Κι ο Φ πάλι, Γιατί δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον να πάει στη δουλειά του, απ' την οποία είχε καθυστερήσει σχεδόν δραματικά, αφού και πολύ αργά είχε βγει, λίγο πριν πάει να πάρει τη Ρ και είχε ήδη μιάμιση τουλάχιστον ώρα καθυστέρησης μαζί της; Και γιατί δεν πήγαινε στη δουλειά του κι ότι είχαν να πουν, να το

λέγαν τηλεφωνικά, όπως κάναν άλλωστε καθημερινά και μάλιστα, ώρες ατελείωτες; Κάτι δεν πήγαινε καλά ...

Αποφάσισε να φύγει, είχε δει άλλωστε υπέρ αρκετά!!! Ο Δ κι η μάνα της λείπανε απ' το σπίτι, το παιδί στο σχολείο κι ο Φ, ... ολοφάνερα διαθέσιμος για όλα!!! ... Μετά την Περραιβού, δέχεται μια κλήση στο κινητό του, με απόκρυψη αριθμού και μόλις απαντάει, του το κλείνουν! Δεν ένοιωσε την παραμικρή αμφιβολία, για το ότι ήταν της Ρ. Σίγουρα είχε πάρει στο σταθερό, για να δει αν ο Λύκος είχε φτάσει στο σπίτι του! Γιατί; Για να επιστρέψει ανενόχλητα ο Φ στο δικό της και να γ...;;; ... Δεν ήξερε όμως, πως ο Λύκος είχε κάνει άμεση εκτροπή του σταθερού στο κινητό του!

Κάνει μεταβολή κι επιστρέφει στο σπίτι της. Βγάζει απ' το τσεπάκι του το φακελάκι που κουβαλούσε μερικές μέρες για να της το δώσει, με τα ποιήματα:

«ΗΤΤΑ»

Και να μωρέ,
που ηττήθηκα χωρίς τον παραμικρό της οίκτο χωρίς έλεος
απόσταγμα η αγάπη μου χολή, διψούσα δόλιος και την ήπια.
Κορακιασμένος,
χρόνια πεζός κι ελεεινός στην ξεραμένη Γη κι αποσταμένος
βαριές πίκρες ασήκωτες, απόκαμαν οι ώμοι και τα μπράτσα.
Αγκομαχώντας,
με κόπο καταφέρνω ν' ακουμπήσω με την πλάτη στις ελιές
το κούτσουρο νεκρό, στη ρίζα ξεχασμένο το «ποτήριόν Του».
Μετά την προσευχή,
γι' αγάπη κι έρωτα κι Εκείνος άτεχνος κι ας ήταν βασιλιάς
έτσι τον θέλησαν κατόπιν, όχι άνδρα που δίψαγε τη φύση.
Σε καθαρτήριο,
ανήγαγε το πνεύμα λέει συμφορά που το κορμί δε νοιώθει
τι φοβερή φιλοσοφία, να 'ναι η φλόγα του χυδαία αμαρτία!;
Γιατί μωρέ,
που τάχα βασανίζεται ο νους που φυλακίζεται η ψυχή αγνά
στα σπάργανα της σάρκας, ένα δεν είναι όλ' αυτά το ΕΓΩ;! ...
Απελθέτω απ' εμού,
όχι που να με πάρει θέλω τη δύναμη να βρω δώσ' τη μου
τόρα που μπορώ όχι αύριο, τώρα ποθώ να την ερωτευθώ.
Την αγκαλιά της,
ναι αυτή λαχτάρισα γιατί δε με καταλαβαίνεις πες γιατί
δεν είμαι απ' τα χέρια σου, φτιαγμένος απ' το ΩΝ κι ΕΓΩ;
Δε με πονάς,
κοίταξε πως πρηστήκανε οι φλέβες στους βουβώνες αίματα
δάκρυα και γλύκα ένα, δεν είναι τάχα ευλογία σου κι αυτή;
Πες μου Πατέρα,
γιατί εγώ δεν πρέπει να γευτώ αυτή τη χάρη γιατί αλήθεια
η στέρηση να είναι ηθική, γιατί δεν είναι τέτοια η αφθονία;
Δε με λυπάσαι,
ούτε Θεός ολόκληρος ούτ' άνθρωπος μισός πώς να πορέψω
δώσ' μου κουράγιο κίότεψα, Ουράνια σ' αγαπώ πάρα πολύ!
Δεν της αξίζει ε;
Το ξέρουμε κι οι δυο πως τούτης δεν της ταίριαζε η αγάπη
σ' άλλη που θα 'ρθει ιερή, απλή δίχως ντροπή κι ασχήμια!

... Τώρα θα πω ...

... Μ' αγαπάς, σ' αγαπώ ...
... Το ξέρεις, μου ανήκεις ...
... ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ...
... !!! ...

06.55' μ.μ. 70

«ΚΡΙΜΑ»

Τι κρίμ' αλήθεια,
που το γάργαρο νερό του λόγου στο χείμαρρο της αγάπης
τον ήχο του καταρράκτη Ράνια, τα 'πνίξεις πια για πάντα.
Κοιτάζω πίσω μου,
στη στεγνωμένη λάσπη οι βδέλλες εκείνες που ρουφήζανε
που σκυλοβρώμισαν το ρέμα, σέρνοντ' ακόμα πάνω σου.
Και χαχανίζεις συ,
ηχώ απ' της Τρούμπας σου αναμνήσεις βελάσματα χυδαία
«κοίτα πόσο μεγάλος είναι, να γλείψ' τον καλά που ξέρεις!
Αχ αυτά τα χείλη,
κατάπτε ότι έχει απομείνει στη Γέφυρα και στον Τρύφωνα
στην Ευρυδάμαντος μωρό μου, χούφτωσε τη μιζέρια σου»!
«Πόσο μεγάλος ...,
νέος σαν το σφαχτάρι στο τσιγκέλι κρέας ωμό όπως εγώ
γι' αυτό μ' αρέσεις ζώο, ανίκανο να καταλάβεις βλάκας»!

Πως τέτοια κτήνη,
πως ζουν ανάμεσα σ' ανθρώπους ευλογημένα και καλά
χωρίς αιδούς μειδίαμα, σάπιες ανερυθρίαστες φιγούρες;

Μα κι απ' την άλλη,
πώς να μη δει κανένας έτσι απλά τον έρωτα στα μάτια
κείνο το ρίγος της καρδιάς, τι και που οι δυο τους ζώα;
Σκιρτούν οι σάρκες,
στη θύμηση και στ' άγγιγμα στο σφιχταγκάλιασμά τους
κάτω απ' τις μύτες όλων τους, «εκείνων που κοιμούνται»!
Στ' απόκρυφά τους,
όταν πασχίζουν να κρυφτούν με όλη τους την τέχνη να
σαν δυο παιδιά κι αγνούδωτα, στης γειτονιάς παιχνίδια.
Και στο τηλέφωνο,
που νούμερο δεν έχει αχρείαστο στη δύναμη της μνήμης
ασίγαστο στην πεθυμιά, καυτές οι ανάσες και τσαλίμια.
Μόνος σκοπός τους,
μια σμίξη ακόμα κι άλλη μια για τη γιορτή της φύσης
δε θέλει νου ούτ' ηθική, μονάχα η σάρκα να χορτάσει.

Μήπως στ' αλήθεια,
δίχως μανάδες και τα δυο χωρίς φροντίδα και παιδεία
δώρο τους έκαν' ο Θεός, ανταμοιβή ...

... αγνή την αμαρτία;

07.08' π.μ.

... Πριν χάσω οποιαδήποτε μάχη,
χαράζω στο νικητή,
μια βαθειά κι ανίατη πληγή,
για να μη με ξεχάσει ΠΟΤΕ ΤΟΥ!!! ...

απ' την υπό συγγραφή ποιητική του συλλογή «Στο Γλαροπάτι». Στο μπροστινό μέρος του φακέλου, είχε γράψει:

«... Μαζί σου υπήρξα και είμαι ακόμα ο νικητής. Γι' αυτό και πληγωμένος! ...

Για τη
ΡΑΝΙΑ»

Στο πίσω μέρος:

«(... Στο youtube, βρήκα ένα ινδιάνικο τραγούδι, που δεν ξέρω γιατί,
μου αρέσει πάρα πολύ!
Ο Loa Ki Lee)»

και από το μέσα μέρος του ανοίγματός του:

«... Αρκετά πειστικά, δεν σου το 'παιξα ερωτευμένος;
Καλός μπάτσος δεν είμαι;! ...».

Την αγαπούσε πάρα πολύ, αλλά ήθελε πια και να της φερθεί όπως του είχε φερθεί κι εκείνη, μήπως και συνειδητοποιούσε κάποτε τ' αδιόρθωτα λάθη της! Σιγά ... Ακούμπησε το φακελάκι στο τραπεζάκι του μπαλκονιού και χτύπησε την πόρτα της. Του άνοιξε και με το γελοίο ύφος της μωράς παρθένας που δεν της πήγαινε καθόλου, του λέει:

- Έλα, τι θέλεις;

- Εδώ τελειώνουμε ...

Έσκυψε, χάιδεψε τη Σίλα το σκυλάκι της που τριβόταν στα πόδια του και χωρίς καν να την κοιτάξει, της έδειξε το φακελάκι για να το πάρει, έκλεισε την καγκελόπορτα πίσω του κι έφυγε. Δεν το χωρούσε ο νους του, πως ο σπουδαιότερος έρωτας της ζωής του, είχε τελειώσει τόσο ... άκομπα και άδοξα!!! ...

Είχε θυμώσει όμως και πάρα πολύ! Το 'χε πάρει απόφαση. Την άλλη μέρα το πρωί, την ώρα που θα 'βγαινε για δουλειά, ο Φ θ' απολάμβανε όλο το μεγαλείο της οργής του!!! ... Πήγε στο σπίτι του, έφαγε και προσπάθησε να ξεκουραστεί για την επόμενη μέρα. Το απόγευμα, έκανε και κάμποση γυμναστική, για να τεντώσει τους μυς του. Μετά το ξύρισμα και το μπάνιο του, ξάπλωσε να κοιμηθεί μα που να κλείσει μάτι! Ήταν πια μεσάνυχτα και πάλι το ένστικτό του, τον σήκωσε από το κρεβάτι και τον οδήγησε στο σπίτι της. Γι' άλλη μια φορά, ήταν αλάνθαστο! ...

Σάββατο 3 Μαρτίου πια, 01.00' π.μ. και το ταξί της, ήταν παρκαρισμένο έξω από το σπίτι της, αλλά με αναμμένα τα ελεύθερα! Προφανώς, θα ξανάβγαινε για δουλειά. Το Ι.Χ. τους όμως δεν ήταν εκεί. Και πάλι ο κόκκινος συναγερμός στα όριά του και πάλι εκείνο το περίεργο προαίσθημα, πως κάτι ιδιαίτερο θα ξανάβλεπε! ...

Άρχισε να πάει πέρα δώθε και σε κανένα δεκάλεπτο, στρίβει αριστερά στην Κωνσταντά κατεβαίνοντας από την Κανάρη, ο Δ με το Ι.Χ. τους, την ώρα που ο Λύκος διέσχισε κάθετα την Κωνσταντά, λίγο πιο πέρα από τη Φιλ. Ιωάννου. Δε μπορεί να μην είχε αντιληφθεί το Λύκο! Κατεβαίνει όμως και μπαίνει στο σπίτι τους. Του κάνει εντύπωση του Λύκου, που ο Δ έκανε πως δεν τον είδε! Να μην τον είχε δει; Περίεργο ... Κάνει το γύρο του τετραγώνου και κρύβεται σχεδόν ατημέλητα, στη γωνία Κωνσταντά – Κανάρη. Ήθελε όταν θα ξανάβγαινε η Ρ για δουλειά, να τον αντιληφθεί και να καταλάβει, πως οποτεδήποτε κι οπουδήποτε ήθελε ο Λύκος, μπορούσε να βρεθεί μπροστά της ...

Κατά τις 01.20', βγήκε ο Δ από το σπίτι κι έκλεισε τα ελεύθερα από το ταξί της. Κάτι όμως στις κινήσεις του, πρόδιδε πως ο Δ ήτανε σίγουρος για την εκεί παρουσία του Λύκου! Μα τι διάολο συνέβαινε; Κατά τα φαινόμενα, προφανώς είχαν αποφασίσει από κοινού, πως η Ρ δεν θα ξανάβγαινε για δουλειά κι αυτό, τον ικανοποίησε πολύ το Λύκο, πιστεύοντας πως ήταν ένδειξη της επιθυμίας τους, να περάσουν μαζί το βράδυ στο σπίτι τους, σαν φυσιολογικό ζευγάρι. Έλα όμως που ο συναγερμός, δεν έλεγε με τίποτα να κοπάσει!!! ...

Μετ' από κανένα δεκάλεπτο, αποφάσισε να φύγει και ξεκίνησε, αλλά ρίχνοντας συνεχώς το βλέμμα πίσω του. Είχε φτάσει σχεδόν στην Περραιβού όταν ξαφνικά, βλέπει κάποιον ν' ανοίγει το πορτ μπαγκάζ του ταξί. Τρέχει και πάλι προς τα πίσω και προλαβαίνει να δει τη Ρ μ' ένα άσπρο παλτό, κανονικά φορεμένο σα να επρόκειτο να βγει για δουλειά, να έχει πάρει την τσάντα της από πίσω και να την έχει περάσει σταυρωτά στο λαιμό της. Ασυνήθιστο! Μέχρι να φτάσει ο Λύκος στην Κανάρη πίσω απ' τ' αυτοκίνητο που τάχα κρυβόταν, αυτή είχε μπει στο ταξί και το είχε βάλει μπροστά. Σίγουρα όμως, τον είχε δει από τους καθρέφτες της. Περίμενε μερικά λεπτά κι αφού δεν τον είδε να ξεμυτίζει από την Κανάρη, εντελώς απροσδόκητα, σβήνει τη μηχανή, κατεβαίνει από το ταξί, κοιτάζει με μια γρήγορη ματιά ακριβώς κατάματα προς το Λύκο, προφανώς τον βλέπει και μετά τάχα αδιάφορα, ξαναμπαίνει στο σπίτι της!!! ...

- Μα τι διάολο παιχνίδια είν' αυτά απόψε; Τι περίεργα μέσα έξω είναι αυτά; Αφού άναψε τη μηχανή, φανερά να ξαναβγεί για δουλειά, γιατί ξαναμπήκε στο σπίτι της; Γιατί ανησυχούνε τόσο από την παρουσία μου και συμπεριφέρονται τόσο ύποπτα κι οι δυο τους; Τι διάολο συμβαίνει απόψε;;; ... Βλακείες, ίσως να μην είχε βγάλει το Ζ της ταμειακής. Αλλά και γι' αυτό, γιατί ν' ανάψει τη μηχανή; ... Δεν πάνε στο διάολο, θα φύγω ...

Ξανατραβιέται μέχρι την Περραιβού και πάλι κοντοστεκέται. Κάποια στιγμή, διέρχεται τυχαία κι ο Τριαντάφυλλος με το περιπολικό. Παλιός ... γνώριμος της Ρ και πάντα πρόθυμος να τη βοηθήσει αν του το ζητούσε! ...

Είχε πια πάει 02.00' και, και δεν είχε αντιληφθεί κάτι άλλο. Αποφάσισε πως τελικά, είχαν αποφασίσει πως θα μέναν στο σπίτι τους και ξεκίνησε γι' άλλη μια φορά, να φύγει από κει. Δεν είχε φτάσει στη Νικοτσάρα, όταν ξαφνικά βλέπει πίσω του, βιαστικά να ξεκινάει το ταξί, να κατευθύνεται προς τον Άναυρο και να στρίβει προς το Νοσοκομείο! Δε μπορούσε να τα χωνέψει όλ' αυτά τ' αλλόκοτα της βραδιάς! Τρέχει προς τα πίσω και κατεβαίνει γρήγορα τη Βλαχάβα προς την Πολυμέρη για να την προλάβει, υποθέτοντας πως αν δεν πήγαινε στην πιάτσα του Νοσοκομείου, θα πήγαινε προς τα Κύματα όπου πολύ πιθανόν, να βρίσκονταν κι ο Φ. Δεν τη βλέπει στην Πολυμέρη και τραβά κατά το Νοσοκομείο. Δεν ήταν εκεί και φεύγει για τα Κύματα. Στη Νικοτσάρα στρίβει αριστερά και πιάνει από κάτω τη Δημητριάδος, που ήταν πιο σκοτεινά.

Λίγο πιο πέρα όμως, διασταυρώνεται με τον Αποστόλη του Α 201, που τον χαιρετάει κορνάροντας.

Περνάει από τα Κύματα και δεν τη βρίσκει ούτ' εκεί. Αρχίζει να περιπλανιέται στη Δημητριάδος και στην Ιάσονος, προσδοκώντας κάπου να την εντοπίσει. Κάποια στιγμή, τον βλέπει ο Μάστορας, αντιλαμβάνεται την έντασή του και συμβουλευτικά, τον παροτρύνει να πάει σπίτι του. Όντως, ένοιωσε κάποια αμηχανία από τη φιλική του συμβουλή κι έπιασε την Κ. Καρτάλη για το σπίτι. Στην Κωνσταντά όμως, χωρίς καν να το καταλάβει, στρίβει δεξιά και πάλι για το σπίτι της Ρ! Δε μπορούσε να το χωνέψει γιατί έκανε κάτι τέτοιο! Τι να δει άλλο στο σπίτι της; Είχε βγει για δουλειά και δεν θα επέστρεφε πριν τις 05.00' και μάλιστα, πριν βρεθεί και με τον έρωτά της τον Τ.

Περπατούσε συνοφρωμένος κι απορούσε με την τόση αδυναμία του να της αντισταθεί! Τόσο πολύ την αγαπούσε;;; ... Κατά τις 03.00', έφτασε στο σπίτι της και:

- Ω διάολε ..., ω καταραμένη διάολε!!! ... Τι γίνετ' εδώ πέρα;;; ...

Το ταξί ήταν και πάλι στη θέση του!!! ... ;;; ...

- Γιατί διάολε; Γιατί είν' εδώ;;; ... Τι βγήκε να κάνει;;; ... ΩΧ!!! ΔΙΑΟΛΕ, τι παιχνίδι είν' αυτό που μου κάνεις;;; ... !!! ...

Τρελάθηκε! Και ξαφνικά αμέτρητα σκόρπια κομμάτια παζλ, σμίγουν και συνδέονται σε μια μακάβρια κι ανατριχιαστική εικόνα! Σε κάτι που είχε απ' αρχής υποπτευθεί κι είχε απορρίψει μετά βδελυγμίας, έστω και ως ευφάνταστο, αστυνομικό σενάριο! ...

(Κάποια στιγμή, ανεβαίνοντας τη Φιλ. Ιωάννου τι σύμπτωση (!), στρίβει δεξιά στην Κωνσταντά κι ο Αποστόλης του Α 201, μ' αναμμένα τα ελεύθερά του!!! ...).

Όταν είχε πρωτοπάει στο προηγούμενο νοικιασμένο σπίτι τους, του είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση το γεγονός, πως σχεδόν πάντα τα παντζούρια τους, ήτανε θεόκλειστα! Όπως ακριβώς και τώρα, στο πατρικό της! Σα να κρυβόντουσαν και να κρύβονται. Από τι; Κι όλη η ατμόσφαιρα του σπιτιού γενικά, απέπνεε κάποια απροσδιόριστη αύρα ... παρανομίας! Κι αυτή η ιδιαίτερη αντιπάθεια για τους μπάτσους! Γελοίο, αλλά ...

Σμιγμένα και συνταιριασμένα με την τετράμηνη απουσία του Δ στην Αλόνησο κατά το περασμένο καλοκαίρι, το ότι η Ρ επιμελώς και όλως περιέργως δεν είχε επιδιώξει να τον επισκεφθεί, πλην ενός τετραημέρου του Αγίου Πνεύματος κι αυτό, μετά από ολόκληρη συμπαιγνία της κόρης της με το Λύκο, το ότι κατά τη διαμονή της εκεί, ο Δ δεν είχε αισθανθεί και ιδιαίτερα ευχάριστα, μήπως μαρτυρούσε πως στην Αλόνησο, ... καλλιεργούνταν μυστικά κάποια ύποπτη κατάσταση, απ' την οποία θα 'πρεπε ν' απέχουν μ' οποιοδήποτε τρόπο η Ρ και η κόρη τους;;; ...

- ΟΧΙ, ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΔΙΑΟΛΕ!!! ΟΧΙ ΚΙ ΑΥΤΟΙ, ΟΧΙ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕ ΔΙΑΟΛΕ!!! ... Παίζεις ανεξέλεγκτα με τη φαντασία μου! Είσαι γελοίος!!! Που στα κομμάτια πήγες καταραμένη σκύλα, γιατί μ' αναγκάζεις να βγάλω τέτοια συμπεράσματα τώρα;;; ...

Και το ότι ο Δ, δεν επιδείκνυε ιδιαίτερο ζήλο για τη δουλειά έως καθόλου, ή η αντικοινωνικότητά του και η απροκάλυπτη αποφυγή των συναδέλφων, σε συνδυασμό με την καθ' όλα παρεξηγήσιμη σχεδόν καθημερινή διανυκτέρευση της Ρ στη δουλειά, ενώ αυτός ... κοιμόταν, και ..., και ..., και ..., μπορεί να σημαίνουν κάτι κακό;;; ...

- ΟΧΙ! Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΜΟΥ ΤΑ ΦΤΑΙΕΙ!!!

Και το ότι δεν αντέδρασε καθόλου φυσιολογικά, όταν ο Λύκος του είχε δώσει το CD με τις υποψίες του για τις εξωσυζυγικές σχέσεις της Ρ, τουλάχιστον με τον Φ και τον Τ, το ότι ούτε καν ταραχθηκε και το ότι δε φρόντισε ούτε κατ' ελάχιστο να περιορίσει τις επαφές τους έστω και για το θεαθήναι, τουναντίον μάλιστα, μήπως εσήμαινε πως αυτές οι βδέλλες, δεν ήταν όντως ή μόνο εραστές της, αλλά ήταν όπως κι η Ρ, κάτι σαν ... βαποράκια στον ωκεανό, ανεμοδαρμένα από τη μοίρα της ζωής, αναζητούντα απάνεμα και ... νεφελώδη λιμανάκια;;; ... !!! ... ΒΛΑΚΕΙΕΣ ...

Μόνη λύση για ν' απαλλαγεί από τη φρίκη του παζλ, ήταν να διασταυρώσει τις υποψίες του και

.....

Το βράδυ της Παρασκευής στις 2 Μαρτίου 2012, ξημερώματα Σαββάτου, ένας μοναδικός και σπουδαίος ΕΡΩΤΑΣ, ο έρωτας του Λύκου για τη Ρ, ξεψύχησε για πάντα στην

Κωνσταντά, μεταξύ Κανάρη και Φιλ. Ιωάννου ... Το τελευταίο ουρλιαχτό του Λύκου για κείνη, δεν είχε δύναμη, δεν είχε πάθος ... Ίσα που ακούστηκε, απαλό και παραπονιακό! ... Μακρόσυρτο όμως, περιπλανήθηκε ώρες στα χνάρια των αναμνήσεών της, αγκάλιασε κι έγλειψε για τελευταία φορά το κορμί της κι έπειτα, έσβησε αργά πολύ αργά, ανάμεσα στα πεύκα και τα κυπαρίσσια της Γορίτσας!!! ... Ο ερωτικός δρόμος του Λύκου για τη Ρ, είχε τελειώσει στο ... παράνομο αδιέξοδό του ... γάμου της!!! ... Από κει και πέρα, μπορούσαν να τον συνεχίσουν οποιοιδήποτε άλλοι υπηρεσιακώς αρμοδιότεροι και πάντως, με τίποτα ο Λύκος!!! ...

Η δικιά του ... αποστολή σ' αυτόν τον έρωτα, είχε τελειώσει! ... Ίσως κάποτε, να ξανακουσθεί το περήφανο και παθιασμένο ουρλιαχτό του Λύκου, μα σίγουρα θα 'ναι για κάποια άλλη! ... Αντάξιά του;;; ... Μακάρι ... Πάντως δεν θα 'ναι για τη

... «P» ...

!

12.40' μ.μ.

(Τελική επεξεργασία, Τρίτη 22 Μαΐου 2012)

Κυριακή 27 Μαΐου 2012 / 04.37' π.μ.

«Ο θάνατος του Χάρου»

... Το απόγευμα της Παρασκευής 25 Μαΐου 2012, είχα γράψει το ποίημα «**Η ζεμπεκιά τ' αετού**» ...

... Ξημερώματα του Σαββάτου 26 Μαΐου 2012, 00.30' - 01.00' π.μ περίπου, είχα μια τηλεφωνική συνομιλία για τη «μοίρα μου», με τη φίλη μου την Παγώνα ...

Στις 03.30' π.μ. όμως ... Υπόγειο, σχεδόν ολόιδιο μ' εκείνο του σπιτιού της Παγώνας. Ένας κοινός εργασιακός χώρος γραφείων, όπου εργαζόμασταν ως υπάλληλοι, εγώ, η Παγώνα, μερικά ακόμα άτομα και κάποιος προϊστάμενος.

Στο γραφείο της Παγώνας, μια επαγγελματική μας συζήτηση, είχε μετεξελιχθεί χωρίς να το καταλάβουμε, σε μια κουβέντα για τη σχέση μου με τη Ράνια. Της έλεγα μάλιστα, για την τελευταία απλοϊκή ζωγραφιά που 'χα χαρίσει στον Θανάση, όπου απεικόνιζα ένα παλιό πέτρινο αλώνι. Στην από δω πλευρά κι αριστερά της εικόνας, σε κεντρικό κατά κάποιο τρόπο δρόμο, στεκόταν ένα περήφανο σελωμένο άλογο, που χτυπούσε το πόδι του ανυπόμονα, για να δείξει ότι ήταν έτοιμο να το καβαλικέψω και να με ταξιδέψει. Στο φόντο του, υπήρχε ένα όμορφο δάσος. Δεξιά και μέσα σε ξύλινα ερείπια και χαλάσματα, σερνόταν εκλιπαρώντας με να την προσέξω, ελεεινή και ξιπασμένη η Ράνια. Στο κέντρο του πλάνου, σε μια ελάχιστη παράκαμψη του δρόμου που οδηγούσε στο αλώνι, εγώ όρθιος στην άκρη του κι απέξω με το δεξί μου πόδι πάνω σε μία από τις πλάκες της περιφέρειάς του, γυρτός ελαφρά μπροστά, στηριζόμενος με τους αγκώνες μου που είχα σταυρώσει χαλαρά πάνω στο διπλωμένο γόνατο του δεξιού μου ποδιού, παρατηρούσα μελετώντας τον, εκείνον στην απέναντι πλευρά. Στο κέντρο του αλωνιού, υπήρχε μια μεγαλούτσικη μινιατούρα ενός ταξί.

Διαμετρικά μου απέναντι όμως κι εκεί που κοιτούσα, σ' έναν βράχο ακριβώς κι αυτός απέξω από τ' αλώνι, καθόταν ο Χάρος! Είχε μαζεμένα τα πόδια του πάνω σε μια χαμηλότερη πέτρα και στηριζόταν με τους αγκώνες, πάνω στα διπλωμένα του γόνατα. Φορούσε την κατάμαυρη κουκούλα, κρατούσε όρθια την κόσα του και με το κεφάλι σκυμμένο μπροστά, έδειχνε βαθιά συλλογισμένος και σκεπτικός, σα να περίμενε καρτερικά, να κάνω το πρώτο βήμα, να μπω πρώτος στο αλώνι και να μ' ακολουθήσει για να χτυπηθεί μαζί μου. Σ' έναν αγώνα όμως, που δεν θα ήταν καθόλου εύκολος γι' αυτόν, είτε γιατί στην πραγματικότητα δεν τον ήθελε, είτε γιατί κάποτε σε κάποιο όνειρό μου, που το θυμήθηκα κι αυτό μέσα στον ύπνο μου, τον είχα ήδη σφάζει και τώρα έμοιαζε κάπως, σαν μαζί μου για πρώτη του φορά, αυτός ο απόλυτος νικητής, να διεκδικούσε απλά για ... την τιμή των όπλων του, μιαν ελάχιστη αξιοπρεπή ισοπαλία! ... Κι έλεγα της Παγώνας, πως μέχρι πριν λίγες μέρες, οραματιζόμουνα πως είχε φύγει από το βράχο του, είχε πάρει την κατηφόρα της πλαγιάς και το μόνο που προλάβαινα να διακρίνω στο ξεμάκρεμά του, ήταν η κορυφή της κουκούλας του! Τις τελευταίες όμως μέρες, τον ένοιωθα ακριβώς μπροστά! Σχεδόν με κολλημένο το πρόσωπό του στο δικό μου κι είχε το πρόσωπο της Ράνιας! Ένοιωθα τα γνώριμα, βρώμικα χνώτα της πορνείας της, τη μπόχα του κινητού της μπουρδέλου ...

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, αντιλαμβάνομαι πως πάνω στο πατάρι του υπογείου με τα κάγκελα, υπήρχε κάποιος που κινούνταν προς τ' αριστερά βιαστικός. Συγκεντρώθηκα να δω ποιος είναι κι έκπληκτος, λέω της Παγώνας «να τος!» «Ποιος;» «Ο Χάρος»!!! ... Με την κατάμαυρη κουκούλα του αλλά χωρίς την κόσα. Και ξαφνικά, στρέφει και με κοιτάζει στα μάτια. Μένω άναυδος και ψελλίζω η «Ράνια»!!! ... «Ποια»!!!;;; ... «Η Ράνια»!!! ... Το βλέμμα της παγερό κι εκδικητικό, λουσμένο μ' όλο το μεγαλείο της βρώμικης ψυχής της, προσπαθούσε να με καταξεσκίσει πριν ακόμα με πλησιάσει! Πηδάει γρήγορα πάνω απ' τα

κάγκελα σε μια βιβλιοθήκη κι αρχίζει σιγά σιγά να συρρικνώνεται και να μικραίνει, σαν σε κάτι τρομερά απαίσιο και παροιμιώδες επικίνδυνο!

Η Παγώνα παρακολουθούσε τρομαγμένη, εγώ όμως, δεν είχα νοιώσει τον παραμικρό φόβο. Αντιθέτως μάλιστα, φούντωσα μ' έν' απερίγραπτο θάρρος και θέλησα να ουρλιάξω μ' όλο το πάθος της οργής μου, έναν πραγματικό βρυχηθμό που όχι απλώς θα την τρόμαζε, αλλά κυριολεκτικά θα την διέλυε και θα την εξαφάνιζε! Μα απ' το πολύ μου πάθος γι' αυτό, το λαρύγγι μου δε μπορούσε ν' αντέξει αυτή την πίεση της κραυγής και μου την έπνιγε. Κατάλαβα πως χαμηλώνοντας την ένταση, η κραυγή θα ξεπηδούσε και όντως. «Μαλάκα Χάρε θα σε φάω»!!! ...

Η φιγούρα της είχε μετατραπεί πια, σε μια χούφτα βρώμικης σκιάς, που ανεβοκατέβαινε προσπαθώντας να με βρει κάποια στιγμή μπόσικο, στα ράφια της βιβλιοθήκης, στο ταβάνι, στους τοίχους και τέλος, μαζεύτηκε στριμωγμένη στην πάνω αριστερή γωνία των τοίχων με το ταβάνι. Άρχισα να της πετάω κάποια μολύβια απ' το γραφείο, αυτά υπήρχαν διαθέσιμα. Και τότε, εξαφανίστηκε από τη γωνία κι άρχισα να τη νοιώθω μ' ολόκληρο το χώρο γύρω μου, να με τυλίγει και να με παγιδεύει ασφυκτικά. Πνιγόμωνα. Ήθελα να σηκώσω τα χέρια μου και να την αρπάξω, να τη σαπίσω στο ξύλο, να την πνίξω εγώ κι όχι εκείνη, αλλά είχαν κοκαλώσει και δεν με υπάκουαν. ... Την αγαπούσα!!! ... Μονάχα τα δάχτυλα του αριστερού μου κινούνταν κι άρχισα να τ' ανοιγοκλείνω και να μαζεύω με δύναμη την παρουσία της από το χώρο. Μάζεψα αρκετή κι άρχισα να την πλάθω με τα δάχτυλα σ' ένα πυκνό μαύρο μπαλάκι, μια μικρή φούσκα από κομμάτι σπασμένου μπαλονιού, όπως κάναμε κάποτε παιδιά. Την έστριβα μ' όλη μου τη δύναμη κι επιτέλους, «ένα εκκωφαντικό μπαμ»!!! ... Έσκασε και τα πάντα γύρω βυθίστηκαν κι έγιναν ένα, μ' ένα υπέροχο κατάμαυρο σκοτάδι! Είχα σκοτώσει τη Ράνια!!! ... Είχα σκοτώσει για δεύτερη φορά το Χάρο!!! ... Εκείνη η απέραντη αγαλλίαση, εκείνη η απερίγραπτη γαλήνη με πλημύρισε ξανά σαν ευλογία!!! ...

Σε λίγο όμως, ακούγεται ο προϊστάμενος από το γραφείο του ν' αναρωτιέται ξαφνιασμένος, «ποιος έσβησε τα φώτα»; Και τότε το φως επανέρχεται κι όπως γυρίζει και με κοιτάζει ξαφνιασμένος στη μακαριότητα της στιγμής μου, γυρίζω και του λέω: «Τώρα άμα πεθάνω ξανά, να με φτύσεις»!!! ... Και μαζί με την Παγώνα, γεμάτοι ικανοποίηση, σηκωνόμαστε και φεύγουμε από τα υπόγεια γραφεία. Βγαίνοντας, θυμάμαι ότι ξέχασα τα κλειδιά του σπιτιού μου, που τα 'χα περασμένα σ' ένα μπρελόκ, που μου 'χε φέρει δώρο η Ράνια από την Αλόνησο και ρωτάω την Παγώνα: «Ξέχασα τα κλειδιά, να γυρίσω να τα πάρω»; Εκείνη σα να μη μ' άκουσε, είχε ανοίξει την πόρτα του μικρού λευκού βαν με το οποίο θα φεύγαμε κι έμπαινε μέσα.

«Όχι» είπα και ... ξύπνησα!!!

08.12' π.μ.

Κυριακή 10 Ιουνίου 2012 / 08.13' π.μ.

«Ο θάνατος του Τάσου»

... Κι όμως μυρίζει **θάνατος, θάνατος παντού!!!** ...

Εκείνη τη στιγμή, έμπαινε σ' ένα υπόγειο πάρκινγκ. Μ' εκείνο το απαίσιο, βλεννώδες ύφος του ελάχιστου βρωμερού χαρακτήρα του. Ένα σιχαμερό, βλαμμένο σκουλήκι με πόδια. Ο Τάσος του 75! Μια χαρακτηριστική αποτυχία της φύσης! Αυτό ακριβώς που ταίριαζε και σ' εκείνη την πουτάνα τη Ράνια! Γι' αυτό και πηδ... μαζί του. Δυο ελεεινά και τρισάθλια σκουπίδια, που βρωμίζανε τον τόπο! ...

Από τη διπλανή πόρτα, πήγα να περάσω κι εγώ στον υπόγειο χώρο, παρακολουθώντας τον και μάλλον ευελπιστώντας, να με προκαλέσει και να τον σαπίσω στο ξύλο. Κι αυτό ακριβώς έκανε. Μπαίνοντας, κάτι μουρμούρισε εις βάρος μου που δεν το κατάλαβα. Κάνοντας ένα βήμα πίσω για να του ζητήσω εξηγήσεις, εκείνος προχώρησε μπροστά και μπήκε στο υπόγειο. Ακολούθησα εκνευρισμένος και με πάρα πολύ κακές διαθέσεις.

Η πόρτα απ' την οποία μπήκε εκείνος, οδηγούσε στο χαμηλότερο επίπεδο του υπογείου, ενώ αυτή που μπήκα εγώ, σ' ένα υπερυψωμένο ευρύχωρο πατάρι στ' αριστερά του χώρου. Προχωρώντας μερικά βήματα, τον βλέπω να ξεπροβάλλει ανάμεσα από δύο κολώνες και πάνω σε μια μεταλλική σκάλα που υπήρχε ανάμεσά τους, με το χυδαίο βλαμμένο του κεφάλι και μουρμουρίζοντας κάτι προκλητικό που δεν καταλάβαινα. «Τι είπες ρε;» του λέω. Και πριν προλάβει καν ν' απαντήσει, του ρίχνω μ' όλη μου τη δύναμη μια κλωτσιά στα μούτρα και πέφτει από τη σκάλα. Σηκώνεται κι αρχίζει να με προκαλεί να κατέβω στο επίπεδό του να χτυπηθούμε.

Άλλο που δεν ήθελα! Κατεβαίνω τρέχοντας σχεδόν, απ' την κανονική σκάλα του παταριού που βρισκόταν λιγάκι πιο μπροστά μου, την ώρα που αυτός πηγαionoερχόταν ήρεμος, με ελαφρό τροχάδην και γυμναστικές ασκήσεις προθερμάνσεως. Πατώντας στο επίπεδό του, βρέθηκε γυμναζόμενος μερικά μέτρα μπροστά μου και με γυρισμένες τις πλάτες του. Με αφάνταστη οργή και θυμό, σαλπάρω και πέφτω πάνω του και με τα δυο μου πόδια. Χωρίς να αισθανθώ την παραμικρή αντίσταση, ο όγκος του συρρικνώνεται και όταν στέκομαι όρθιος, διαπιστώνω ότι βρίσκεται κάτω από τα πέλματά μου. Σκύβω και παίρνω από κάτω μέσ' απ' τα χώματα, τη φιγούρα του σαν παιδική πλαστική κούκλα, σπασμένη στη μέση της. Την κοιτάζω με απέχθεια, πιάνω τα δύο μέρη της, τα στρίβω με δύναμη και τα τραβάω για να τα διαμελίσω. Με το τράβηγμα, κάποια ηλεκτρικά καλωδιάκια του μηχανισμού της, κρέμασαν σα να 'ταν τα έντερά του. Τον κοίταξα μ' απογοήτευση! Ήταν μια κούκλα; Ένα τόσο απόλυτο τίποτα;;; !!! ... Δε μου άρεσε καθόλου. Ήθελα να τον δείρω ανελέητα και να το ευχαριστηθώ. Όχι έτσι, όχι τόσο απλά. Δε μπορούσα να το πιστέψω ότι τον είχα διαλύσει τόσο εύκολα και σχεδόν άχαρα, χωρίς την παραμικρή αντίστασή του.

Αρχίζα να κοιτάζω γύρω μου, μήπως κι αυτό το σκουπίδι πλέον που κρατούσα στα χέρια μου, δεν ήταν ο ίδιος. Μήπως αυτό που είχε σπάσει κάτω από το βάρος μου, ήταν όντως ένα απλό παιδικό παιχνίδι κι όχι ο ίδιος. Μήπως κάπου είχε κρυφτεί και θα εμφανιζόταν ν' απολαύσω πάνω του την οργή μου ...

«Που πήγε;» αναρωτήθηκα. Και ξαφνικά δίπλα μου, ξεπροβάλλει η πουτάνα η Ράνια και μ' απαντάει «δεν ξέρω». Την κοίταξα μ' απορία, καθώς το ερώτημά μου απευθύνονταν στο κενό κι όχι σ' αυτή την ίδια για να μ' απαντήσει. Έριξ' ακόμη μερικές ματιές τριγύρω μου για να τον εντοπίσω και με απογοήτευση που ήμουν αναγκασμένος ν' αποδεχθώ, πως αυτός, δεν ήταν παρά το ξεχαρβαλωμένο και διαλυμένο παιδικό παιχνίδι που κρατούσα

κομματιασμένο στα χέρια μου, τον έβαλα μέσα σε μια πλαστική σακούλα, όπου υπήρχε ήδη κι ένα μεγάλο κομμάτι ωμού κρέατος, με κάτι πρασινάδες, αγριοχόρταρα.

Αφού την έδεσα κόμπο, την έδωσα στην πουτάνα τη Ράνια, που την πήρε και την έβαλε δίπλα στην υπόλοιπη οικοσκευή και τον ρουχισμό μου, μοιάζοντας πως για κάπου θα μετακόμιζα. Μακριά της! ... Μακριά απ' τη μπόχα της ... Μακριά απ' την κενή, βδελυρή τους ύπαρξη κι ανυπαρξία ... Τη μπάσταρδη αποτυχία της φύσης ...

09.38' π.μ.

«Αδιέξοδο»

... Σαν πολύ δεν ασχολήθηκες μαζί της; ... Ξέχνα τη ...

... Δε με καταλαβαίνεις ούτε συ! ... Κανείς σας ...

Πάντα η ίδια επωδός όταν τους μιλούσε για τη Ρ και πάντα εκείνο το αφόρητο συναισθηματικό αδιέξοδο της αδυναμίας του να τους εξηγήσει ...

Τον στριμώχνανε το Λύκο στα μύχια της ψυχής του και τον κεραυνοβολούσαν με στοργή, μ' αυτή τη μακάβρια επωδό τους. Κι εκείνος, ήθελε τόσο πολύ να τους εξηγήσει, να τους περιγράψει την απεραντοσύνη των συναισθημάτων του και την ανημποριά του να τα ελέγξει. Πώς να τους εξηγήσει που δεν καταλαβαίνει; ... Κι εκεί που ήταν ορθάνοιχτος, έτοιμος να τους μιλήσει, σκόνταβε πάνω στην αδυναμία τους να τον καταλάβουν και μαζευόταν.

Ακούμπαγε την πλάτη του στο βράχο του αδιεξόδου, τύλιγε τα χέρια του στο κορμί και τα 'σφιγγε με δύναμη στα μπράτσα του, μέχρι που ματώναν πάνω στις αράδες της μνήμης του. Προσπαθούσε να ουρλιάξει από απόγνωση κι αυτό ακόμα το ουρλιαχτό, ανακλώνταν πάνω στον ίδιο βράχο και ξαναβυθιζόταν σαν αναμμένο δαυλί στα σωθικά του. Και λύγιζε αργά αργά και μαζευόταν ανακούρκουδα εκεί στο κατασκότεινο βάθος του αδιεξόδου του μοιρολογώντας. Ήθελε τόσο πολύ να πεθάνει! Και να που κόντευε επιτέλους το τελευταίο Σαββατοκύριακο, η *Λευτεριά του!!!* ... Να μπορούσε τουλάχιστον πριν, να τους εξηγήσει τι ένοιωθε ... Κάπως για να τον καταλάβουν, όχι να τον συμπονέσουν κι ούτε να τον συγχωρέσουν. Έτσι απλά να τον καταλάβουν ... Απλά ...

Μια πνοή ανέμου ζέστανε και αναμόχλευσε τη μνήμη στ' αδιέξοδο. Τον χάιδεψε στον ώμο και του ψιθύρισε το μυστικό. «Για να σε καταλάβουν, να σε νοιώσουν, θα πρέπει να τους βάλεις στη θέση σου!» ... Σήκωσε το κεφάλι του ξαφνιασμένος, να δει ποιος του μίλησε και να τον ρωτήσει «τι είπες;», μα κανείς δεν ήταν εκεί! Η πνοή είχε σκαρφαλώσει στην οροφή των βράχων κι ίσα που πρόλαβε να τη δει να ξεγλιστράει ανάμεσα από τις ελάχιστες ρωγμές τους. Ούτε καν αυτή δεν ήθελε να τον βοηθήσει περισσότερο! ...

Εανάχωσε το κεφάλι του βαρύ στην αγκαλιά του και στοχάστηκε. Απέναντί του όλοι, ο Θ, η Π, η Κ, ο Δ, ακόμα κι αυτή η ίδια η Ρ! ... «Γιατί δεν την αφήνεις ήσυχη; Κεχαγιάς στο κορμί και στην ψυχή της εσύ; Από πού κι ως πού;;; !!! ...» ...

Κόλαση! Πώς να τους εξηγήσει; Αρχίζει και τους κοιτάζει έναν έναν βαθιά στα μάτια, σε κάποιον να βρει από κάπου να κρατηθεί και να ξεμπλέξει το κουβάρι του πάθους του, να τους κάνει να τον καταλάβουν. Κατάματα τον Θ, την Π, την Κ, το Δ και τέλος τη Ρ. Κανένας τους ανοιχτός! ... Σκλαβωμένοι στην απλή λογική, την επιδερμική προσέγγιση των γεγονότων, μακριά από το βάθος της ουσίας, γιατί που ξέρεις, εκεί μπορεί να υπάρχει πόνος αβάσταχτος, σαν και τον δικό του! ...

Μα κάποιος ήταν πίσω από την πλάτη της Ρ. Είδε το μάτι του να κλείνει με νόημα! Ξεπρόβαλλε το κεφαλάκι της η πνοή, του χαμογέλασε εγκάρδια κι αποχαιρετώντας τον του λέει: «Μίλα τους, θα σε καταλάβουν! Ίσως!; ...». Στο ξεμάκρεμά της, οι φιγούρες τους άρχισαν να σαλεύουν σα να 'ταν μπουγάδα απλωμένη και η τελευταία ηχώ, διαλαλούσε «βάλ' τους στη θέση σου, βάλ' τους στη θέση σου!» ... Ναι, «μα πως;» ...

Δίνει μια τελευταία βουτιά στο αδιέξοδο η πνοή κι η απλωμένη μπουγάδα μπροστά του, κυματίζει βίαια. Χτυπιούνται ο ένας πάνω στον άλλο, ανασηκώνονται και ξαναπέφτουν και πάλι απ' την αρχή, μα κρατημένοι πάντα σφιχτά στα μανταλάκια της ηθικής τους! ... Μ'

όλον αυτό τον κυματισμό όμως, πρόλαβε κι είδε κάτι. Ένα όραμα πίσω απ' αυτόν το μπερντέ της λευκής σάρκας ...

Είδε τον εαυτό του, φουντωμένο σαν ανοιξιάτικο τραγί, μεθυσμένο απ' το προυτσιαλί της φύσης του, να ξεχύνεται σ' ένα μεγάλο κάμπο. Μέσα στις μεστωμένες καλαμιές του σταριού, που χρυσομένε περιμέναν τα δρεπάνια να τις θερίσουν, τρέχαν αναμαλλιασμένες από το φόβο τους γι' αυτό που τις περίμενε αν τις έπιανε, οι κόρες τους. Η Σ, η Ε, η Χ και η Σ. Κι αυτός τις πρόφταινε μία μία. Τις άρπαζε από τα πόδια τους, τα μαλλιά, τα στήθη τους. Τις πέταγε κάτω στην καυτή γη και τις διακόρευε με δύναμη και λύσσα απερίγραπτη! Πάνας σωστός! Κι εκείνες κατατρομαγμένες στην αρχή, σκούζανε σαν τα σφαχτά που νοιώθουν τη λεπίδα στο λαιμό τους κι ούρλιαζαν και καλούσαν σε βοήθεια, μα δεν τους άκουγε κανείς, μονάχα ο τράγος που τις προυτσιαλούσε ... Μα κάθε μια, όταν ο τράγος χυνόταν μέσα τους τρέμοντας σύγκορμος, τα ουρλιαχτά τους γίνονταν λυγμοί απαλοί κι ηδονικοί! Κι ύστερα, σηκώνονταν χωρίς βιάση, μαζεύανε τα ξεσκισμένα ρούχα τους και λες κι ήταν μαγεμένες, τραβούσαν αργά αργά στην ακροποταμιά να ξεπλυθούνε.

Αφού τις πέρασε όλες και ξεθύμανε τη φύση του, ο τράγος ήρεμος και ήμερος πια, τράβηξε και πήγε και στάθηκε μπροστά στην απλωμένη μπουγάδα της ευκαιριακής ηθικής. Μία μία, κατέφτασαν και καταξεσκισμένες οι κόρες τους. Μόλις τις είδαν έτσι, πανικόβλητοι άρχισαν να τις ρωτάνε τι συνέβη. Αυτές δε μιλούσαν, μα μόνο είχαν καρφωθεί μ' ευγνωμοσύνη και πρόστυχη λαγνεία στα μάτια του τράγου! Όλη η μπουγάδα κατάλαβε τι είχε συμβεί κι άρχισε μανιασμένα ν' απειλεί τον τράγο. Εκείνος, απλά παρακολουθούσε. Απ' την οργή τους, οι άντρες της μπουγάδας ο Θ κι ο Δ, ξεκρεμάστηκαν από τα μανταλάκια και κινήθηκαν απειλητικά προς τον τράγο, που ούτε καν σκιάχθηκε! Μα δεν πρόλαβαν ούτε που να τον ακουμπήσουν κι οι κόρες όλες μαζί με μια φωνή αποφασιστική και εγωιστική, τους καθήλωσαν. *«Αν τον αγγίζετε, δεν θα μας ξαναδείτε!»* ...

Κοκάλωσαν! Γύρισαν και τις κοίταζαν κατάπληκτοι στα μάτια. *«Μα σας βίασε; Θα τον σκοτώσουμε!»* ... *«Ναι μα ήταν τόσο ωραία, τόσο μαγευτικά, που είτε σας αρέσει είτε όχι, από δω και στο εξής, θα πηγαίνουμε καθημερινά μαζί του! Και δε σηκώνουμε κουβέντα! Έχουμε κάθε δικαίωμα, ν' αποφασίζουμε εντελώς μόνες μας επ' αυτού όπως κι εσείς!!! Διαφωνείτε;;; !!! ...»* ...

Αναυδη η μπουγάδα και μετά την πρώτη αμηχανία, ένας απίστευτος πανικός! Οι μάνες τραβούσαν τα μαλλιά τους, σκούζαν και οδύρονταν, μα δε μπορούσε να ξεχωρίσει αν ήταν απ' τον πόνο για τη συμφορά των κοριτσιών τους, ή απ' τη ζήλεια τους, για την ... τύχη του βιασμού τους!!! ... Οι άντρες βγήκαν εκτός εαυτού πια, βλέποντας μάνες και κόρες ν' αλαλάζουν και να σπαρταρούνε στη μυρουδιά του τράγου που προυτσιαλούσε και τους κοιτούσε με βλέμμα απλανές, ενώ γεύονταν ταυτόχρονα με μακαριότητα, εκείνο το μαγικό γυναικείο πανδαιμόνιο, που εξελισσότανε για χάρη του μπροστά του!!! ...

Δεν άντεχε άλλο ο ανδρικός τους εγωισμός και του ορμήσαν. Μα και πάλι δεν πρόλαβαν. Όλες μαζί οι γυναίκες, μάνες και κόρες πια μαζί και με μια φωνή, ουρλιάζαν: *«Μη!!! Αν τον αγγίζετε, δεν θα μας ξαναδείτε!!! ...»* ... Κάνουν ν' αδιαφορήσουν, γυρίζουν ν' αρπάξουν τον τράγο και σταματάνε απότομα. Πίσω απ' τις πλάτες τους, σμίξαν μεμιάς τα ουρλιαχτά, μαζί με τα ποδοβολητά των γυναικών. Το 'χαν πει και το 'χαν κάνει! Φεύγανε μακριά τους! Φεύγοντας, τους έβριζαν και τους καταριόταν τα χειρότερα εάν αγγίζανε τον τράγο. Κοιτάζονται οι άντρες κι αναρωτιούνται: *«Μα για τον βιαστή;;; !!! ... Μας παρατάνε για ένα ελεεινό, βρωμερό και τρισάθλιο ζώο;;; !!! ...»* ... Τις φωνάζουν και τις παρακαλάνε να γυρίσουν πίσω, μα μάταια! Οι γυναίκες, μάνες και κόρες, τους είχαν καταδικάσει οριστικά στην ερημιά τους! Γι' αυτές, ο μόνος που άξιζε, ήταν ο τράγος που προυτσιαλούσε! Χωρίς αιδώ, χωρίς περιττές και γελοίες ηθικές αναστολές, χωρίς κοινωνικές και πνευματικές αρχές. Απλά σαν τράγος, σαν προυτσιαλί! Σα ζώο αληθινό! Όπως μονάχα εκείνο ξέρει ν' αγγίζει τις

γυναικείες καρδιές! Με βρώμα από αμέτρητους οργασμούς και σάπιο ιδρώτα, ανακατεμένα με τις σκόνες των χωραφιών και τα τσιμπούρια του, άφθονα να βόσκουν στ' αχαμνά του. Δείγμα εμπειρίας κι ανδρισμού τα λέγαν οι γυναίκες!!! ...

Κοιταχτήκαν οι άντρες, ρίξαν ένα τελευταίο φαρμακερό βλέμμα στον τράγο που προουσιαλούσε *Τις Γυναίκες Τους* και σιωπηλοί, σκυφτοί και σκεφτικοί, ο ένας κίνησε προς την ανατολή κι ο άλλος προς τη δύση ... Ο τράγος που προουσιαλούσε, μόνος του πια, ατένισε τον χρυσαφένιο κάμπο μπροστά του, κατέβασε το χέρι του στ' αχαμνά, τα χούφτωσε και τα 'σφιξε να τα προετοιμάσει γιατί ήξερε. Το ζώο ήξερ' εκείνο που οι άντρες δε γνώριζαν. Πως από στιγμή σε στιγμή, μόλις οι άντρες ξεμακραίνουν αξιολύπητοι και καταντροπιασμένοι, *Οι Γυναίκες Τους, Μάνες και Κόρες*, θα ξεπροβάλλαν μία μία μέσ' απ' τα μεστωμένα στάχυα σαν παπαρούνες, αναποκοκκινισμένες από πόθο κι ηδονή και θα θέλαν όλες τους. Όλες τους, να προσκυνήσουν και να φαρδοπατήσουν σαν πουτάνες στ' αχαμνά του, αρκεί να ήταν πάντα έτοιμα και πρόθυμα! Γιατί αλλιώς, όχι πολύ μακριά από κει, υπήρχαν κι άλλοι τράγοι που περιμέναν! Και το 'ξερε κι ο τράγος αυτό! Κι οι άντρες τα ξέρανε αυτά. Κι εκείνοι μπορούσαν να φερθούν σαν τράγοι και μάλιστα πολύ καλύτερ' από τούτον, μα ήταν άντρες! Είχαν κοπιάσει πολύ κι είχαν χάσει ακόμα περισσότερα για να καταφέρουν να γίνουν άντρες, μα δεν είχαν υπολογίσει ακριβώς, κάτι πολύ σημαντικό. *Τις Γυναίκες Τους, Μάνες και Κόρες!* Τη μεγαλύτερη απ' όλες. Τη **ΦΥΣΗ!!!** ...

Στην ανατολή και στη δύση, όπως και στο βορρά και στο νοτιά, υπήρχαν κι εκεί μυριάδες αδιέξοδα. Ακόμα και τώρα άμα πας εκεί, θα βρεις παγιδευμένους άντρες σε απόγνωση ν' αναρωτιούνται: «*Να σκοτωθώ γιατί ανάξιος, δε σκότωσα τον τράγο που προουσιαλούσε βάρβαρα τη γυναίκα μου και βίαζε την κόρη μου, ή να γυρίσω πίσω και ν' αγκαλιάσω πάλι τη γυναίκα μου και την κόρη μου και να μοιραστώ μαζί τους, αυτό που εκείνες απαιτούν από εμένα για ν' αποδείξω πως τις αγαπώ κι ας με σκοτώνει, δεν τις νοιάζει. Τη χαρά που τους προσφέρει καθημερινά, ο τράγος που τις προουσιαλά;;; !!! ... Θάνατος κι ο ένας, θάνατος κι ο άλλος;;; !!! ... Η μήπως θάνατος τίποτ' απ' τα δυο, παρά μονάχα φύση, δίχως σοφία κι ανδρισμό;;; !!! ... Ζώο κοινό γεμάτο με ζωή, ή άνδρας μοναδικός γεμάτος θάνατο;;; !!! ...*». Κι ακούς συχνά εκεί μέσα σ' αυτά τα αδιέξοδα, πότερες στερνές κραυγές θανάτου, παρά λυτρωτικές!

Αυτά είδε στο φύσημα της πνοής, πίσω απ' το μπερντέ της ατσαλάκωτης, ευκαιριακής ηθικής μπουγάδας ο Λύκος και τους ξανακοίταξε πάλι έναν έναν στα μάτια. Τον Θ, την Π, την Κ, το Δ και τη Ρ. Ήταν σε θέση να τον ακούσουν; Είχαν έστω και την παραμικρή δυνατότητα να τον καταλάβουν; ... Τους κοιτούσε και τους ξανακοιτούσε. Κανένας τους δεν έμοιαζε ικανός, ούτε καν να τον υποψιαστεί!!! ... Έψαξε να βρει την πνοή και να της μιλήσει. Έτσι για παρηγοριά, όχι για τίποτ' άλλο.

Για μια στερνή κουβέντα ... Εκείνη θα τον καταλάβαινε ... Μα είχε πετάξει μακριά ...

... Και το τελευταίο Σαββατοκύριακο, κόντευε. Έξι και σήμερα!!! ...

13.00' μ.μ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

... Από τον ιδανικότερο έρωτά μου, κατέληξε η ...

... ΜΕΛΟΥΣΑ μου!; ...

... Για όλες μου τις ερωμένες, μπορούσα *δημόσια* να είμαι υπερήφανος! ...
... Όλες τους άξιες, *είχανε* και με προοικίσανε και με κάτι πολύτιμο! ...
... Μονάχα η «P» δεν είχε τίποτα και τελικά, με ντρόπιασε! ...
... Ότι ευγενικό, αξιοπρεπές, τίμιο κι ωραίο μεταξύ μας,
δεν ήταν παρά μονάχα η προσφορά μου ...
... Δικά της, το ψέμα, η χυδαιότητα και η μοναδική πορνεία! ...
... Το μόνο που κατάφερε, ήταν να με κάνει χειρότερο από ποτέ!!! ...
... Δυο πολύτιμα χρόνια, λες και τα 'φτυσα στην/σε ... πτυελοδοχείο! ...
... Δεν θα της το συγχωρήσω ποτέ! ... Μάλλον, δεν θα το μπορέσω ποτέ ...
... Θυμάμαι να της λέω σχεδόν με κατάνυξη: «P, σ' αγαπώ πάρα πολύ!» ...
... Κι εκείνη, να με κοροϊδεύει, «σ' ευχαριστώ!» ...
... Γελούσε και με περιγελούσε με τους εραστές της, γι' αυτό ακριβώς
που για μένα το δυστυχή, ήταν *κατάθεση ψυχής!* Πραγματικά ιδανικό και ιερό!!! ...
... Ίσως βρεθεί κι εκείνη κάποτε στη θέση μου και τότε, θα με καταλάβει! ...
... ..
... Αναρωτιέμαι αλήθεια, αν ποτέ, θα μπορούσε κι η «P» να ομολογήσει
και να υπερασπιστεί *δημόσια*, με σθένος κι υπερηφάνεια για κάποιον, πως ...
... «αυτός, ήτανε κάποτε εραστής μου!» ...
... Σίγουρα πάντως στο εξής, θα μπορεί *δημόσια* να υπερηφανεύεται πως ...

... ΕΚΕΙΝΗ, ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΕ ...

... ;!; ...

...

Ο Θανάσης

ΒΟΛΟΣ 2014

Πέμπτη 25 Σεπτεμβρίου 2014 / 1.20' π.μ.

«Ο Θανάσης»

Ήταν αργά το απόγευμα. Ο Αντώνης κρατούσε στα χέρια τις δυο βαλίτσες του, γεμάτες με τα βιβλία και τις αναμνήσεις του απ' τη μεγάλη πολιτεία, εκείνη που τον είχε μορφώσει με άπειρες γνώσεις, με σημαντικές εμπειρίες, με συναισθηματικά σκαμπανεβάσματα, με τις αποτυχίες της ζωής, με τη χαμένη νιότη του ...

Τις κρατούσε σφιχτά λες και υπήρχε πιθανότητα να του φύγουν (!) κι είχε το βλέμμα του στραμμένο χαμηλά, πάνω στα χνάρια του χωμάτινου μονοπατιού. Στα χνάρια όλων εκείνων που το 'χαν περάσει πριν απ' αυτόν, των προγόνων του, των συγγενών, των φίλων, των τυχαίων αυτού του κόσμου. Τα πάταγε προσεχτικά και με σχολαστικότητα, λες και κάτι ήταν κρυμμένο ανάμεσά τους κι ήταν εκεί και τον περίμενε, να του αποκαλύψει άλλο ένα σπουδαίο πράγμα στη ζωή του, άλλο ένα μεγάλο και τρανό, ένα μαγικό κλειδί που θα ξεκλείδωνε τα μυστήρια της ζωής! ...

Ο χειμάρρος στα δεξιά του, ίσα που κυλούσε το λιγοστό νερό που του 'χε απομείνει. Του σιγομουρμούριζε κάτι σαν παιδικό νανούρισμα, σαν μοιρολόγι ... δεν μπορούσε ν' αποφασίσει τι τελικά άκουγε και μια καλιακούδα στ' αριστερά του, του 'κρωξε δυνατά να τον ξυπνήσει: «Καταταλαίπωρε, πως περπατάς έτσι; Τι ζυγιάζεις τα βήματά σου; Μήπως θαρρείς πως θα πετάξεις; Πάτα καλά σαν άνθρωπος και προχώρα λεύτερα, τι ψάχνεις ανάμεσα στα χνάρια; Χνάρια και μόνο χνάρια είναι. Αυτοί που περάσαν πριν από σένα, έχουν κλείσει τους κύκλους τους, άλλοι ένδοξα κι άλλοι ταπεινά. Όμως κανένας τους δεν περπάταγε όπως εσύ τώρα. Είχαν τα μάτια τους πάντοτε ανοιχτά και στραμμένα προς την ανατολή, στον Καραπέτσα που ανατέλλει ο Ήλιος κάθε πρωί. Περπατούσαν και δεν πετάγαν τίποτα κατά γης, έτσι για να μην πάει χαμένο ...»!

«Κι αν κάτι τους έπεσε κατά λάθος»; ... «Κι από τα λάθη τους περιμένεις να μάθεις μωρέ! Γιατί δεν ψάχνεις στα σωστά τους; Γιατί δεν περιμένεις να τους φτάσεις κι εσύ με τη σειρά σου, να τους χαιρετήσεις, να κάτσεις, να τους στύσεις κουβέντα και να τους ρωτήσεις ότι θες»; «Μα τότε θα 'ναι αργά, πολύ αργά!» ... «Άμα έτσι νομίζεις, ... ψάξε ...! ... Απ' το Θανάση, πως θα περάσεις»; ...

Το τελευταίο κρώξιμο για τον Θανάση, τον συγκλόνησε! Μεμιάς πάνε τα χνάρια, σα να τα πήρε ο αέρας, να τα 'σβησε η βροχή, να τα 'σκισε ο χειμωνιάτικος πάγος ... Ο Θανάσης! ... Έξω απ' την πύλη του χωριού, ο Θανάσης! ... Για να την περάσει, έπρεπε πρώτα να περάσει απ' τον Θανάση! ... Για να ξαναδεί όλους όσους τον περίμεναν, τον πατέρα, τη μάνα, τους συγγενείς, τους φίλους, τους γνωστούς, τους συγχωριανούς, έπρεπε πρώτα να περάσει απ' τον Θανάση! ... Για να συνεχίσει τη ζωή του, έπρεπε να περάσει απ' τον Θανάση! ... Για να συνεχίσει να ονειρεύεται, έπρεπε να περάσει απ' τον Θανάση! ... Όλα εξαρτιόταν από τη θέληση του Θανάση! ... Όλα για μια στιγμή, ο Θανάσης! ...

Δεν τον γνώριζε και δεν τον είχε ξαναδεί. Είχε μάθει όμως γι' αυτόν απ' τους άλλους. Ήταν ο αφέντης της αλυσίδας! ... Εκεί, δυο δρασκελιές έξω απ' την πύλη στην Αλατσία, έκοβε το δρόμο μian αλυσίδα, μια μικρή ασήμαντη αλυσίδα, περασμένη σε δυο πασσάλους απ' τη μια κι απ' την άλλη πλευρά του δρόμου. Απ' την αριστερή πλευρά, στον αριστερό πάσσαλο, κρατιόταν από μian απλή κλειδαριά που τα κλειδιά της, τα φύλαγε στον κόρφο του ο Θανάσης! Η αλυσίδα, δεν ήταν δa και κανένα σπουδαίο εμπόδιο. Έτσι να 'κανες, αν σήκωνες λιγάκι το πόδι σου, πέρναγες από πάνω της κι άσ' τον Θανάση! ... Ένα ασήμαντο εμπόδιο, το εμπόδιο του Θανάση! ...

Θανάσης, Αθανάσιος, αθάνατος σα να λέμε! ... Ένας ασήμαντος άντρας κι όμως, ο μέγιστος κλειδοκράτορας! Εκεί στην Αλατσία, κρατούσε τα κλειδιά της αλυσίδας, της

αλυσίδας όλων των περαστικών αυτού του δρόμου! ... Όλοι για τον Θανάση, ήταν ίδιοι. Διαβάτες, απλοί διαβάτες. Όλοι τους περπατούσαν, απλώς περπατούσαν. Κανένας δεν του 'δινε λογαριασμό, από πού ερχόταν και που πήγαινε. Και κανέναν δεν ρωτούσε κι ο Θανάσης. Για τον Θανάση το μόνο που είχε σημασία, ήταν το περπάτημα, να περπατάς κι ο δρόμο σου, να περνά από την Αλατσία! Τίποτ' άλλο! ... Θανάσης! ... Κανένας δεν τον έλεγε Αθανάσιο, αθάνατο! ... Όλοι έκοβαν το Α κι ο Αθανάσιος, ο αθάνατος κλειδοκράτορας, αμέσως γινόταν Θανάσης, θανατερός, γέμιζε θάνατο τ' όνομά του! ... Δεν ήξερε γιατί το κάναν αυτό, γιατί θέλαν να ταυτίσουν τον αθάνατο με το θάνατο ... Θανάση τον λέγαν όλοι, Θανάση κι αυτός. Ίσως γιατί ο αθάνατος, δεν ταίριαζε στον τσοπάνη τον Θανάση. Στον αγράμματο, τον λαϊκό. Τι κι αν κρατούσε τα κλειδιά. Μιαν αλυσίδα ήταν. Όποιος ήθελε, την περνούσε από πάνω. Τι να τον κάνεις τον τσοπάνη τον Θανάση και τα κλειδιά του; Έτσι να 'κανες το πόδι σου, όπως κάτι χοντροκομμένοι για να κλάσουν κι ο Θανάσης, άξιζε όσο το κλάσιμό τους! ... Στο χέρι σου ήταν να του δώσεις την ευκαιρία, να διαφεντέψει τη ζωή σου. Κι όμως ήταν εκεί και περίμενε τους περαστικούς, τους περίμενε να του ζητήσουν να τους ξεκλειδώσει το δρόμο τους. Κι όμως, ήτανε ζήτημα ηθικής να του ζητήσεις να ... σε ξεκλειδώσει. Ποιος νοιάζεται για την ηθική θα μου πεις!; ...

Κι έφτασε στην Αλατσία. Ο Θανάσης ήταν εκεί και λες και τον περίμενε. Όρθιος, ξεδοντιασμένος, τα ρούχα του σκυλοβρωμούσαν, με την κοπριά των αιγοπροβάτων, να 'χει πιάσει μια παχιά κρούστα επάνω τους, που γυάλιζε στο απαλό φως του δειλινού. Το παντελόνι του, χωμένο στις βρώμικες μπότες του και στο κεφάλι του, κατάμαυρο απ' τη λέρα, το τζόκει που 'χε σαν ενθύμιο απ' το στρατιωτικό του ακόμα. Το 'να χέρι στη μέση του και με τ' άλλο, χάιδευε το ελαφρώς χαμηλωμένο του πηγούνι. Τα μάτια του πονηρά, καρφωμένα πάνω του. Τον μετρούσαν πόντο πόντο κι αναρωτιόταν, αν θα του ζητούσε να του ξεκλειδώσει την αλυσίδα του δρόμου του. Για λίγο σιωπή. Ακούμπησε τις βαλίτσες του στο χώμα του δρόμου κι ανασηκώθηκε αργά. Τον περιεργάστηκε με προσοχή κι αναρωτιόταν κι αυτός, αν θα 'πρεπε να του ζητήσει να ξεκλειδώσει την αλυσίδα του ή όχι; ... Μια δυο ματιές σα μαχαιριές ο ένας στον άλλο και τελικά ..., «γεια σου Θανάση». «Καλώς τον» με μια ματιά συγκρατημένης ικανοποίησης, καθώς του φάνηκε πως θα του ζητούσε να ξεκλειδώσει. Σκέφτηκε να τον ρωτήσει πως είναι, μα δεν του 'βγαινε. Να τον ρωτήσει τι νέα, μα ούτε κι αυτό. Αν τ' αφεντικό του τού 'χε φέρει το βραδινό του φαγητό, ή αν είχε φάει έστω το μεσημέρι, το πρωί, μέρες τώρα. Από πότε είχε να πάει στο καφενείο του χωριού κι αν είχε παρευρεθεί στο πανηγύρι. Αν είχε γυναίκα κι από πότε είχε να κοιμηθεί μαζί της. Αν είχε παιδιά κι αν πηγαίνουν στο σχολείο. Αν πίστευε και πήγαινε τις Κυριακές στην εκκλησιά. Πόσο χρονών ήταν και ... πόσο περίμενε να ζήσει ακόμα έτσι. Αν θα ζητούσε ποτέ, κάτι καλύτερο γι' αυτόν. Αν ήξερε τι ήταν καλύτερο γι' αυτόν. Αν ήξερε τι ήταν καλύτερο για τους άλλους. Αν είχαν περάσει κι άλλοι σήμερα και πόσοι. Αν είχαν περάσει χωρίς να τον λογαριάσουν ή όχι. Αν ήθελε κάτι κι αυτός τέλος πάντων ...

Μα λέξη δεν βγήκε. Τι σημασία θα 'χε και να ρωτούσε; Ούτως ή άλλως, τίποτα δε μπορούσε να κάνει γι' αυτόν. Μόνο σα φιλοφρόνηση θ' ακουγόταν. «Θα μου ξεκλειδώσεις»; ... «Χμμμμ» ... Τον κοίταξε κι άρχισε ν' αναρωτιέται. Ποιος να 'ναι τούτος άραγε; Μοιάζει με τον Αντώνη, λες; Και τι με νοιάζει ποιος είναι; Άλλος ένας διαβάτης, περαστικός. Γιατί δεν περνάει πάνω απ' την αλυσίδα μόνος του και μου ζητάει να την ξεκλειδώσω; Με χαιρέτησε με τ' όνομά μου, από πού με ξέρει, από πού με θυμάται; Εγώ γιατί δεν τον θυμάμαι; Να 'χει ξαναπεράσει κι άλλοτε; Πότε; Ούτε ένα «τι κάνεις, πως είσαι», μόνο «θα μου ξεκλειδώσεις»; Αν περνάω καλά, πως ζω, αν τρώω, αν κοιμάμαι, αν έχω γυναίκα και παιδιά, αν τους βλέπω, αν μπορώ να τους φροντίζω, αν βγαίνω καθόλου στο χωριό, αν ξέρω νέα για τους χωριανούς, τι μαθαίνω απ' τους περαστικούς, πως περνάνε οι άχαρες μέρες μου, αν έχω γίνει ένα με τα ζωντανά πια, αν θυμάμαι πως είναι να ζεις, αν ξέρω τι θα 'πρεπε να θέλω και να θέλουν από μένα, αν τ' αφεντικό μου με φροντίζει, από πότε έχω ν' αλλάξω

ρούχα, από πότε έχω να σηκώσω τα μάτια μου στον Ήλιο π' ανατέλλει και να θαυμάσω τη φρεσκάδα του πρωινού, από πότε να γελάσω, να χαρώ, να μυρίσω ένα λουλούδι και ν' ανασάνω ελπίδα, ν' ακούσω ένα ευχαριστώ για την ψυχή μου, να δω τη θάλασσα και να ταξιδέψω μ' ένα καράβι, να καθίσω σε γιορτινό τραπέζι, να πιω κρασί και να μεθύσω, να σπαρταρίσει η καρδιά μου ερωτικά, να κουβεντιάσω με σοφούς, να μάθω δυο βαλίτσες πράγματα; ...

«Θα σου ξεκλειδώσω, αλλά μονάχα αν με βοηθήσεις για μια ώρα, να βγάλουμε την κοπριά από το μαντρί». «Λυπάμαι, αυτό δε μπορώ να το κάνω!» «Γιατί»; «Μα θα λερώσω τα ρούχα μου!» «Κι εγώ λερωμένος είμαι». «Θα λερώσω τα χέρια μου!» «Κι εγώ λερωμένα τα 'χω». «Θα καθυστερήσω!» «Ο Ήλιος θα δύσει σε δυο ώρες, προλαβαίνεις να με βοηθήσεις, χμ θα 'χει ακόμα φως και δεν θα χάσεις το δρόμο σου!» «Ξέρεις, ... δεν αντέχω τη βρώμα της κοπριάς!» «Μη φοβάσαι και θα τη συνηθίσεις». «Το λες γιατί εσύ ήσουν πάντα μες τη βρώμα της». «Έτσι νομίζεις; Ποιος σου το 'πε αυτό»; «Κάποιοι περαστικοί από δω». «Ε λοιπόν, λάθος κάνεις. Πριν δώδεκα χρόνια, γύρναγα κι εγώ όπως εσύ από μια πολιτεία, μεγάλη και τρανή. Όταν έφτασα δω, πήγα να περάσω την αλυσίδα από πάνω της και τότε, άκουσα μια τρεμάμενη φωνή: «έει εσύ στην αλυσίδα!» Γύρισα κι είδα ένα γέρο να μου μιλάει. Τον πλησίασα. Έτρεμε ολόκληρος. Καθόταν σ' ένα ξύλινο στρουμπί, στο άνοιγμα της πόρτας της καλύβας. Τα ρούχα του, μέσα στη βρώμα απ' την κορφή ως τα νύχια. «Τι θέλεις» τον ρώτησα. «Για πες μου παλικάρι μου, γιατί πας να περάσεις την αλυσίδα από πάνω της»; «Γιατί να μην την περάσω»; «Δε βλέπεις ότι έχει μια κλειδαριά, που μπορεί να ξεκλειδώσει»; «Ε και»; «Τι ε και; Για να 'ναι εκεί η αλυσίδα, κάποιος λόγος θα υπάρχει έτσι δεν είναι»; «Μπορεί, δεν ξέρω». «Αφού όλοι μπορούν να την περάσουν από πάνω, γιατί λες να υπάρχει εδώ»; «Που θες να ξέρω»; «Γιατί δε ρώταγες»; «Ποιον να ρωτήσω»; «Θέλησες να ρωτήσεις κάποιον και δε βρήκες»; «Για να 'μαι ειλικρινής, όχι». «Καλά και δεν αναρωτήθηκες καθόλου»; «Όχι, θα 'πρεπε»; «Ούτε καν από περιέργεια»; «Ούτε». «Τώρα θέλεις να μάθεις»; «Προσωπικά δεν θα μ' ενδιέφερε, αλλά αν θέλεις να μου πεις, μπορώ να σ' ακούσω». «Άκουσε λοιπόν παιδί μου. Αυτή η αλυσίδα, είναι μαγική. Όποιος θέλει, μπορεί να την περάσει από πάνω της και ίσως τίποτα δεν θα του συμβεί. Όποιος όμως μου ζητάει να την ξεκλειδώσω, του ζητάω με τη σειρά μου να περάσει μια ασήμαντη δοκιμασία κι αν τα καταφέρει, τότε περνώντας την αλυσίδα, θα βρει το δρόμο της πραγματικής του ευτυχίας!» «Καλό το παραμύθι σου γέρο μου!» «Έτσι νομίζεις, παραμύθι»; «Φυσικά και δεν πιστεύω στα παραμύθια» ...

Εκείνη την ώρα, είχε φτάσει ένας διαβάτης. «Γεια σου γέρο» του λέει, «πως είσαι»; «Καλά Άγγελέ μου εσύ»; «Καλά. Τι νέα απ' το χωριό, πως είναι όλοι τους»; «Όλοι καλά, σε περιμένουν!» «Εσύ πως είσαι, έφαγες σήμερα»; «Άαα βέβαια, σα να 'τρωγα για ... τελευταία μου φορά!» «Θέλεις κάτι άλλο, κάτι κι από μένα»; «Όχι, να 'σαι καλά!» «Ωραία λοιπόν, θα μου ξεκλειδώσεις»; «Βεβαίως!» Και πήγε να του ξεκλειδώσει. Βάζει το χέρι του στον κόρφο και τραβάει μια ασημένια αλυσίδα, με δυο ασημένια κλειδιά. Αστροποβολούσαν στο φως του Ήλιου και δεν είχαν πάνω τους, ούτε ένα ίχνος απ' τη βρωμιά του γέρου. Πήγε στην κλειδαριά και την ξεκλειδώσε. Άφησε την αλυσίδα κι έπεσε στο χώμα. Ο Άγγελος πέρασε από πάνω της και μόλις την προσπέρασε, ένα απαλό λευκό φως τον περιέλουσε από πάνω μέχρι κάτω! Ένας αετός που καθότανε στην κορυφή μιας πανύψηλης λεύκας, χίμηξε κι άρχισε να κάνει κύκλους πάνω απ' το κεφάλι του. Αηδόνια και πέρδικες, άρχισαν να κελαηδούν. Πίσω του στις πατημασιές, φύτρωναν κι άνθιζαν μικρά κρινάκια. Παντού τριγύρω απλώθηκε μια γλυκιά αύρα, που γέμισε τα σωθικά μου. Ξαφνικά, ένοιωσα πολύ ευτυχισμένος ...

Τίναξε ο γέρος την αλυσίδα και την ξανακλείδωσε στον πάσσαλο. Με τρεμάμενα βήματα, ξαναγύρισε και κάθισε στο στρουμπί του. Τέτοια ευφορία, δεν είχα ξαναζήσει στη ζωή μου. Κάτι είχε αλλάξει μέσα μου. Ο γέρος με κοίταξε περίεργα. «Βλέπεις λοιπόν; Η

αλυσίδα είναι μαγική και μόνο οι εκλεκτοί το μαθαίνουν. Με πιστεύεις τώρα»; ... Δεν ήξερα τι να του απαντήσω, δεν πίστευα στα μάγια αλλά και τι ήταν αυτό που είχα ζήσει; Θα 'θελα να το ξαναζήσω! Και τότε ο γέρος, άρχισε να βαριανασαίνει. «Τι παθαίνεις» τον ρωτάω. «Πεθαίνω» μου λέει πολύ απλά. Τα 'χασα, δεν ήξερα τι να κάνω! «Πες μου, πως μπορώ να σε βοηθήσω»; «Το θέλεις στ' αλήθεια»; «Ναι το θέλω»! «Τότε αφού κλείσω τα μάτια μου, πάρε τα κλειδιά και τη θέση μου»! ... Τα 'χασα, από πού κι ως που να πάρω τη θέση του; Και τα μάτια του γέρου, έκλεισαν για πάντα ...

Πέρασε ώρα κοιτάζοντάς τον. Στο τέλος συνειδητοποίησα, πως η ωραιότερη στιγμή της ζωής μου, ήταν όταν βίωσα το πέρασμα του Αγγέλου από την αλυσίδα. Ήταν μια εμπειρία μοναδική, ανεπανάληπτη, ασύγκριτη μ' ότι είχα βιώσει μέχρι τότε! Την ευτυχία, να βλέπεις ανθρώπους ευτυχισμένους! ... Έσκυψα κι έβγαλα την ασημένια αλυσίδα με τα κλειδιά, απ' το λαιμό του γέρου. Την πέρασα στον δικό μου. Έθαψα το γέρο πίσω από την καλύβα κι από τότε, είμαι στη θέση του, περιμένοντας τους διαβάτες που θα μου ζητήσουν να τους ξεκλειδώσω. Πολλοί λίγοι μου το ζητάνε. Οι περισσότεροι περνάνε από πάνω της. Μα με τίποτα δεν αλλάζω τις στιγμές που περνάω, όταν ξεκλειδώνω γι' αυτούς που μου το ζητάνε»! ...

Ο Αντώνης χαμογέλασε με συμπάθεια. Δε μπορούσε να το χωνέψει πως έτσι απλά, πήρε τη θέση του γέρου, για να ευτυχεί τάχα με την ευτυχία των άλλων! Πως ο τσοπάνης ο Θανάσης, ήταν μέρος μιας δήθεν περιεργής μαγείας, που εκτυλίσσονταν γύρω από την αλυσίδα! Αυτά, ήταν παραμύθια για μικρά παιδιά. Μάλλον του 'χε σαλέψει λιγάκι του Θανάση! ...

«Θα μου ξεκλειδώσεις»; «Τα βλέπεις τα κλειδιά» και του τα δείχνει, «αν με βοηθήσεις για μια ώρα να βγάλω την κοπριά από το μαντρί, θα σου ξεκλειδώσω». Έτσι όπως αστραποβολούσαν μπροστά του, χωρίς να το καλοσκεφτεί, δίνει μία κι απλώνει το χέρι του να του τ' αρπάξει. «Τι κάνεις εκεί» του λέει κι αρπάζει εκείνος ένα φτυάρι βουτηγμένο στη λάσπη, να τον χτυπήσει στο κεφάλι. «Τι σου ζήτησα μωρέ, μια ώρα βοήθεια, μόνο μια ώρα! Ούτ' αυτό δε μπορείς να κάνεις για την ευτυχία σου; Όλα δικά σου τα θέλεις! Στο κάτω κάτω της γραφής, πέρνα κι εσύ από πάνω όπως τόσοι και τόσοι άλλοι! Γιατί θα πρέπει σώνει και καλά να περάσεις με ξεκλειδωμά; Έλα ντε; Γιατί άραγε; Θα περνούσε κι αυτός από πάνω της, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι, γιατί να δεσμεύεται από τα καπρίτσια του Θανάση; «Από πάνω της, τι μ' έπιασε κι ασχολήθηκα με τον Θανάση και την αλυσίδα του; Σιγά το αίνιγμα! Ασχολούμαι τόση ώρα, με ένα παραμύθι»! ...

Μουγκρητό από ένα τρακτέρ και στρέψανε κι οι δυο τους το βλέμμα προς τα κει. Η πλατφόρμα του είχε κρεμαστεί στο κενό και το παρέσερνε άτσαλα, στον από κάτω ακριβώς δρόμο. Μόνο που εκεί, ήταν ξαπλωμένα δύο παιδιά, τα οποία ίσα που πρόλαβαν την τελευταία στιγμή ν' απομακρυνθούν! Παρά τρίχα γλιτώσανε το θάνατο ... Τρέξανε πλάι τους να δουν μη τυχόν και πάθανε κάτι. Ευτυχώς τίποτα. Ο Θανάσης τα παρατηρούσε ανέκφραστος σχεδόν. Προφανώς χαρούμενος που δεν είχαν πάθει κάτι αλλά και πάλι, ο Αντώνης ήταν βέβαιος πως κι αν τους είχε συμβεί τίποτα, αυτός και πάλι ανέκφραστος θα έμενε. Θα τα παρατηρούσε με μίαν έκφραση μακαριότητας, σα να το θεωρούσε κι αυτό, σαν ένα ενδεχόμενο. Απολύτως φυσιολογικό και αναπότρεπτο. Τι άραγε να τον έκανε τόσο ψύχραιμο και στο κακό, αυτόν που γινόταν ευτυχισμένος με την ευτυχία των άλλων;

Δε μπορούσε να το εξηγήσει κι αναστατωμένος από το περιστατικό, γύρισε στις βαλίτσες του. Τις πήρε στα χέρια του, περπάτησε ως την αλυσίδα και στάθηκε μπροστά της. Να την περνούσε από πάνω; Αλλά στ' αλήθεια, θα μπορούσε να 'ταν μαγική; Θα μπορούσε κάποιος, να την περάσει μετά το ξεκλειδωμά της και να βρει το δρόμο της πραγματικής ευτυχίας; Μπορεί η αλήθεια να 'ναι απλή σαν παραμύθι; Ήταν αληθινό το περιστατικό με τον Άγγελο, ή το 'χε δημιουργήσει η σαλεμένη φαντασία του Θανάση; Μπορούσε ένας

βρωμιάρης, αγράμματος, λαϊκός τσοπάνης, να ήταν μύστης της πραγματικής ευτυχίας; Δικαιούνταν ένας τόσο ασήμαντος, να 'χε μερίδιο στην ευτυχία; Μπορεί να βρεθεί η ευτυχία, μέσα στη βρώμα και στην κατάντια; Γιατί αλήθεια εάν ήταν καλύτερός του, δεν δέχθηκε να τον βοηθήσει στο πέταγμα της κοπριάς, ώστε να του ξεκλειδώσει την αλυσίδα και να μάθει; Τι του είχε ζητήσει; Λίγη βοήθεια! Γιατί του την αρνήθηκε, έστω κι αν δε μάθαινε το παραμικρό; Αξίζει τάχα να ρισκάρεις την προσφορά σου, έστω και στο ελάχιστο για τη μάθηση; Μπορεί ένα όραμα, η πίστη σ' αυτό, να σ' οδηγήσει στην αλήθεια; Μπορείς να είσαι ευτυχισμένος μέσα στο όραμά σου; Μπορεί ο δρόμος να 'ναι καλύτερος, προσπερνώντας τον Θανάση; Δυο βαλίτσες πράγματα και δε μπορούσαν να σου υποσχεθούν την ευτυχία, ο Θανάσης όμως μπορούσε! Μπορούσε γιατί δεν είχε δυο ίδιες βαλίτσες, ή γιατί η σοφία του δε χωρούσε μέσα σ' αυτές; Ποιος τελικά ήταν ο Θανάσης, τι ήταν; ... Τι ήθελε να του πει το όνειρο της περασμένης βραδιάς; ...

... Κι η αλυσίδα έκοβε ακόμα το δρόμο! ... Να την προσπερνούσε; ...

11.45' π.μ.

«Ο Άδωνις, ο Κώστας, ο Πασχάλης»

Ζεστή η μέρα, ο Ήλιος ψηλά τσουρούφλιζε τον κάτω κόσμο ανελέητα, σκορπίζοντας απλόχερα την αγάπη του, με τις ζωογόνες ακτίνες του. Τα πράσινα φύλλα της Γης, τις ρουφούσαν αχόρταγα και φωτοσυνθέταν τους χυμούς τους, δίνοντας ζωή στους άψυχους βλαστούς. Τα γαλάζια νερά, πότε κατακυλώνοντας σε βράχους, πότε ανεμοδαρμένα σε πελάγη, εξατμίζονταν στη δόξα τ' ουρανού και μαζεύονταν συννεφάκια κάπου εκεί στα βορειοδυτικά. Ένα σμάρι πεινασμένα κοράκια, τις ανακάτευε πέρα δώθε και κουτσουλούσε δροσερή τη σκιά του στις καυτές πέτρες και στα στεγνωμένα χώματα. Όλα φυσιολογικά στο χωροχρονικό συνεχές, ακόμα κι ο χρόνος ...

Σε μια καμπύλωση ο Άδωνις, ένας ξερακιανός άντρας ψηλός, χοντρόπετσος και ηλιοκαμένος, πάλευε απ' το πρωί με τον οδοστρωτήρα του. Ο καινούριος δρόμος στρωμένος με χαλίκι 3Α, το φορτηγό με την υδροφόρα μόλις τον είχε καταβρέξει και ο καταραμένος οδοστρωτήρας, είχε αρχίσει να χάνει λάδια από δυο μαρκούτσια του. Πεσμένος ανάσκελα από κάτω του, πάλευε να τα σφίξει, να συνεχίσει το πάτημα του χαλικιού, πριν στεγνώσει το ραντισμένο νερό. Η πλάτη του λασπωμένη πια, είχε γίνει ένα με το δρόμο και τα μαρκούτσια, δε σφίγγανε. Δεν ήξερε τι άλλο να κάνει, έβαλε μπροστά το θηρίο και ξανάπεσε από κάτω του. Βούτηξε με τα χέρια του τα μαρκούτσια και προσπαθούσε να τα κρατήσει, όσο πιο σφιχτά γινόταν για να μη χάνουν λάδια. Το βαρύ μηχάνημα, άρχισε να τσουλάει και να σφυροκοπάει το βρεγμένο χαλίκι. Εκείνος από κάτω του, σερνόταν ξωπίσω του με την πλάτη λασπωμένη, μες τους καπνούς και τις αναθυμιάσεις της εξατμίσεως και τα χείλη του σφιχτά, κατάπιναν την οργή για την αναποδιά κι από πάνω τους, έκρωζε το πεινασμένο σμάρι των κορακιών. Υπομονή μέχρι το δειλινό ...

Σε μια καμπύλωση, ο Κώστας κρατούσε τρυφερά τη λαγουδέρα κι οδηγούσε το καΐκι στο λιμανάκι της καρδιάς του, σαλπάροντας τα κυματάκια ένα ένα. Κάπου κάπου, οι αφροί πετάγονταν και του 'βρεχαν τα σκληρά του γένια, ή αλμυρίζανε το φαρδύ του στήθος. Σκεφτικός κι αναρωτιότανε, πως θα πήγαινε η σημερινή ψαριά. Είχε πάει απ' τα ξημερώματα κι είχε πετάξει τ' άδεια κοφίνια του στη θάλασσα. Έτσι ψάρευε αυτός, χωρίς αγκίστρια, χωρίς δίχτυα, κατευθείαν με τα κοφίνια. Τα πέταγε το πρωί και τ' απόγευμα τα μάζευε, πότε γεμάτα ψάρια και πότε το συνηθέστερο, άδεια. Το 'χε μάθει απ' τον παππού του να ψαρεύει μ' αυτό τον τρόπο και δεν τον άλλαζε. Θα 'θελε όμως να τα βρίσκει κάθε μέρα γιομάτα! Οι υποχρεώσεις του μεγάλες και πολλές, δεν ήξερε να κάνει και κάτι άλλο. Στο λιμάνι θα 'πινε ένα ποτήρι κρασί με τους άλλους ψαράδες, θα κουβέντιαζε για τις δυσκολίες της δουλειάς, θα παραπονιόταν λιγάκι που δεν είχε καμιά βοήθεια κι από κανέναν κι ύστερα, θα 'παιρνε το δρόμο για το σπιτικό του, όπου θα 'ταν στρωμένο το φτωχικό μεσημεριανό τραπέζι. Η Ελπίδα, έτσι έλεγε το καΐκι του, χοροπηδούσε στα κύματα και ξοπίσω, πάνω στους κατάλευκους αφρούς που άφηνε, έκανε φιγούρες το πεινασμένο σμάρι των κορακιών.

Σε μια καμπύλωση, ο Πασχάλης φορτωμένος το δισάκι με το στάρι, σκόρπιζε τους σπόρους στο οργωμένο χώμα, ιδρωμένος αλλά χωρίς να χάνει το βήμα του. Αν δεν ξέρεις να περπατάς σωστά και συγχρονισμένα με το χέρι σου, δε γίνεται σπορά!

Το όργωμα του 'χε πάει καλά. Είχε βρέξει όταν έπρεπε, το χώμα είχε ποτιστεί και αναποδογύριζε φρέσκο στο υνί που χωνόταν βαθιά μέσα του. Μια βδομάδα του 'χε πάρει, απ' το ξημέρωμα ως το σούρουπο. Αποκαμωμένος πια όταν γύριζε σπίτι, καθόταν στο σκαλοπάτι μπροστά στην πόρτα και προσευχόταν. Πολλές οι δυσκολίες μα με την αγάπη της γυναίκας του, παρηγοριόντουσαν σα μικρά παιδιά κι όλο έπαιρναν κουράγιο και συνέχιζανε χωρίς ν' αλλάζει και τίποτα προς το καλύτερο. Θέλημα θεού! Το όργωμα τέλειωσε Σάββατο

και την Κυριακή πρωί πρωί, είχε βάλει τα καλά του κι είχε πάει στην εκκλησιά. Με κάθε σταυρό, του φαινόταν πως τα ροζιασμένα του χέρια μαλάκωναν και δώσ' του σταυροκοπιόταν συνέχεια. Μια μπουκιά αντίδωρο, του φάνηκε σα να 'φαγε ένα καρβέλι ψωμί και μια γουλιά αγιασμένο νερό, σα να 'πε ένα φλασκί γεμάτο από δροσερή πηγή. Αργά το μεσημέρι, η σπορά είχε τελειώσει καλά. Τα σύννεφα είχαν πυκνώσει πια στα βορειοδυτικά και προσευχήθηκε για μια καλή βροχή. Έξεψε το σκύλο και το γουρούνι του κι ετοιμάστηκε να σβανίσει το χωράφι. Εκείνη την ώρα, βούιξε το σμάρι των κορακιών από πάνω του. Δεν πίστεψε στην καταστροφή, σταυροκοπήθηκε με κατάνυξη κι άρχισε το σβανισμα ...

Ο Ήλιος στη δύση του, κρύφτηκε πίσω απ' τα μαύρα σύννεφα κι η βροχή, άρχισε να πέφτει πυκνή και δυνατή. Ο Άδωνις, δεν είχε τελειώσει ακόμη το πάτημα του δρόμου, αλλά αν δεν είχε πιάσει η βροχή, θα τα 'χε καταφέρει μέχρι να πέσει ο Ήλιος. Με τόση βροχή όμως, δε γινόταν να συνεχίσει. Θα 'πρεπε να περιμένει μια δυο μέρες πια, για να στραγγίσουν τα νερά. «Κατάρα!» Βγήκε απ' την κοιλιά του θεριού, έσβησε τη μηχανή του, τράβηξε το χειρόφρενο και στάθηκε απογοητευμένος, να του ξεπλύνει η βροχή τη λασπωμένη του πλάτη. Δυο τρεις ώρες ακόμα σύρσιμο στο βρεγμένο χαλίκι και θα 'χε τελειώσει. Ο Ήλιος κρυμμένος και χωρίς φως, το σμάρι των κορακιών που πέρασε από πάνω του, δεν του 'ριξε τη σκιά του. «Φτου! Δεν υπάρχει και θεός, να του ζητήσω να σταματήσει τη βροχή και να το κάνει! ... Ας βρέξει λοιπόν» ...

Όταν έπιασε η βροχή, ο Κώστας έμπαινε στην Ελπίδα του. Σήκωσε το κεφάλι και μέτρησε τα σύννεφα. Θα κρατούσε κάμποσο. Έλυσε τα σκοινιά και ξανοίχτηκε. Φόρεσε ένα αδιάβροχο για τη βροχή κι έπιασε τη λαγουδέρα. Το σκαρί χοροπηδούσε στα κύματα και τραβούσε για τα κοφίνια. Τέτοιες ώρες τουλάχιστον, χρειαζόταν μια βοήθεια συλλογιόταν, μα που να τη βρει; Δεν είχε κανένα να του τη ζητήσει. Μια ζωή, πάλευε μόνος του τα κύματα. Μόνος πήγαινε, μόνος γυρνούσε. Κι ο Άγιος Νικόλας στο εικονοστάσι, δεν έλεγε κουβέντα! Κρεμασμένος και βουβός, τον παρακολουθούσε κάθε μέρα να παιδεύεται και να κουράζεται. Έφτασε, έκοψε το γκάζι της μηχανής κι άρχισε να τραβάει τα κοφίνια. Άδεια το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο. Δυο ψάρια στο τέταρτο. Κι άλλα τρία στο όγδοο. Αυτά ήταν. Ίσα ίσα το φαγητό της μέρας. Ούτε για τα κοράκια που τον περιτριγυρνούσαν δεν περίσσευαν. «Αχ βρε θεέ! Τι καλά να υπήρχες, να 'βαζες λιγάκι κι εσύ το χεράκι σου να γεμίζανε τα κοφίνια! Πόσο χρήσιμος θα 'σουν!» ...

Με τη βροχή, ο Πασχάλης σταμάτησε να σβανίζει το χωράφι, δε γινόταν άλλο. Ο σκύλος και το γουρούνι, θα βάλτωναν σε λίγο στη λάσπη και η σβάρνα, δε θα μπορούσε πια ν' ανακατέψει το χώμα. Θα συνέχιζε άλλη μέρα, όταν αυτό θα στέγνωνε. Ξέξεψε τα ζώα κι έβγαλε τη σβάρνα στην άκρη του χωραφιού. Άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του, για να γυρίσει στο σπίτι. Εκείνη την ώρα, το σμάρι των κορακιών βούτηξε και κάλυψε ολόκληρο το χωράφι. Έπεσε με λαιμαργία στους σπόρους του σιταριού κι ήταν σίγουρο, πως δε θ' άφηνε ούτε έναν. Μια σοδειά, σίγουρα χαμένη. Άρχισε να κουνάει το σακάκι του να τα τρομάξει, μα τίποτα. «Θεέ μου διώξε τα κι ευλόγησε τη βροχή για μια καλή σοδειά!» ...

... Η βροχή σταμάτησε και τα κοράκια, πέταξαν μακριά! Ο θεός; ...

4.15' π.μ. 92

Όνειρα

ΒΟΛΟΣ 2014-16

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σάββατο 18 Οκτωβρίου 2014 / 9.25' μ.μ.

«Ο δημιουργός εγκέφαλος»

Πέφτουμε για ύπνο κι ένας άλλος κόσμος ξεδιπλώνεται στα μάτια μας, μυστηριακός, πρωτότυπος, ανεξήγητος. Ο κόσμος των ονείρων!

... Τι άραγε είναι τα όνειρα;;; ...

Πολύ θα 'θελα να ξέρω, αλλά δεν ξέρω! Αλήθεια αν ποτέ μαθαίναμε, θα μπορούσαμε να τα δημιουργούμε κιόλας, να τους δίνουμε την εξέλιξη που θα επιθυμούσαμε, να φτιάχνουμε μικρές ... κινηματογραφικές παραγωγές; ... Δε νομίζω ... Εδώ όμως, θα 'θελα να σημειώσω μερικές απ' τις προσωπικές μου εμπειρίες και δεν ξέρω γιατί το κάνω ή αν θα χρησιμεύσουν ποτέ σε κανέναν! ...

Τα φίδια στο χωριό, πάντα δημιουργούσαν πανικό στη γειτονιά όταν εμφανίζονταν. Όταν ήμουν μικρός, πάρα πολύ συχνά, με κυνηγούσαν στον ύπνο μου και πεταγόμενοι ανήσυχος. Τώρα πια, πάρα πάρα πολύ σπάνια. Μέχρι και σήμερα όμως, αν και δεν τα φοβάμαι καθόλου φυσικά, τα συναισθήματά μου απέναντί τους, είναι περίεργα. Αν και θα 'θελα να 'χα φτάσει στο σημείο να μπορώ και να τα πιάνω, παρ' όλο που δεν τα φοβάμαι, δεν απλώνω το χέρι μου να τ' αγγίξω.

Στα παιδικά μου χρόνια, οι τουαλέτες βρίσκονταν εκτός των σπιτιών. Ένα βράδυ, πάρα πολύ μικρός ακόμα, φώναξα τη μάνα μου να με βγάλει για τουαλέτα. Βγαίνοντας απ' την πόρτα του σπιτιού και κάνοντας μερικά βήματα στο παχύ χιόνι που 'χε πέσει, ξαφνικά πετάχτηκε απ' την πόρτα του κήπου, ένα κατάμαυρο σκυλί με μια κότα στο στόμα. Κατατρόμαξα! Από τότε τα σκυλιά στα όνειρά μου, υπάρχουν σε απόσταση γύρω μου κι όταν καμιά φορά κινούνται απειλητικά εναντίον μου, σχεδόν πάντα καταφέρνω να τ' αντιμετωπίσω.

Όταν πήγαινα στο δημοτικό, θυμάμαι πως κάποτε, μέσα σε διάστημα δυο τριών μηνών περίπου, είχα δει τρία όνειρα σε συνέχεια, σαν επεισόδια τηλεοπτικής σειράς. Το καθένα, ξεκινούσε από κει ακριβώς που 'χε σταματήσει το προηγούμενο. Ήταν πολύ εντυπωσιακό και δεν μου ξανάτυχε από τότε.

Επίσης στο δημοτικό, παρακολουθούσα όπως και τ' άλλα παιδιά, το κατηχητικό. Μια Κυριακή όμως που η διδασκαλία έγινε στην εκκλησία μετά τη λειτουργία, είχε ιδιαίτερη συναισθηματική φόρτιση λόγω και του χώρου του ναού. Από τότε βλέπω που και που στα όνειρά μου το ναό του Αγίου Νικολάου, αλλά όμως περιέργως, τις περισσότερες φορές όπως ανακατασκευάστηκε μετά το κάψιμό του και με πλήρη αγιογράφιση κι όχι όπως ήταν τότε.

Μικρός επίσης έβλεπα πολλές φορές, την ελεύθερη πτώση μου από πολύ μεγάλα ύψη, που με ξύπναγαν πάντα με πολύ αγωνία.

Μεγάλος πια, πολλές φορές βλέπω τα φορτηγά και τους φορτωτές του πατέρα μου. Συνήθως σε καταστάσεις δύσκολες, που καταλήγουν ανυπέρβλητες.

Κάτι πολύ χαρακτηριστικό που μου συνέβη, ήταν να δω τρεις φορές μέχρι τώρα, μέρη που δεν τα είχα δει ποτέ, αλλά τα είδα κατόπιν στην πραγματικότητα και στο μέλλον. Ήταν ένα νεκροταφείο σε μια πλαγιά απέναντι από την εθνική οδό, αν θυμάμαι καλά κάπου πριν την Αμφιλοχία, που το είδα στην πραγματικότητα λίγο αργότερα, σε μια μεταγωγή αλβανών στα σύνορα. Ένα γκρεμισμένο σπίτι στην Πλάκα που το είδα σε μια μεταγενέστερη

επίσκεψή μου σ' αυτή κι ένα μέρος στο Καρακόλι, που το είδα όταν δούλευα ταξιτζής, σε μια κούρσα για την Κόρινθο.

Όταν είχα το μαγαζί μου με τα είδη ζωγραφικής, ένα απόγευμα δέχτηκα την επίσκεψη της ζωγράφου Ιωάννας Καφίδα. Αφού μου έκανε την κριτική της για τον πίνακα που ζωγράφιζα και μου υποστήριξε πως στην τέχνη γενικότερα, δεν υπάρχει παρθενογένεση, της αντέτεινα πως παρά τη σεβαστή άποψή της, θα ήθελα να καταφέρω να φτιάξω κάτι εντελώς πρωτότυπο, χρειαζόμουν απλώς την έμπνευση, ένα τακ! Το βράδυ, είδα στον ύπνο μου πως ήμουν πάνω στην καρυδιά που υπήρχε παλιά στον κήπο του σπιτιού μας και σκαρφάωνα με ένταση από κλαδί σε κλαδί. Κάποια στιγμή, ήρθε από κάτω η μάνα μου και κρατώντας στα χέρια της έναν πίνακα – κατασκευή, μου είπε: «Γιατί παιδεύεσαι έτσι; Να, πάρε για να ησυχάσεις!» Θέλησα πολύ στον ύπνο μου να συγκρατήσω το όνειρο κι όταν άνοιξα τα μάτια μου, τα 'χα καταφέρει να μην το ξεχάσω. Έτσι δημιούργησα την τεχνοτροπία μου, που την ονόμασα «τακ»! Βέβαια, είναι αρκετοί πίνακες που ζωγράφισα και τους είχα δει σε όνειρά μου.

Άλλα θέματα που ονειρεύομαι τώρα που μεγάλωσα, είναι που και που οι φυλακές. Πάντα άσχημα και τρομερά δυσάρεστα όνειρα! Επίσης η επιστροφή μου στην αστυνομία και κάπου κάπου, όνειρα με πρωταγωνίστρια την ερωμένη μου την Τασούλα. Σπάνια και κάποιες ερωτικές ιστορίες, αν και θα 'πρεπε να σημειώσω, πως όταν ήμουν έφηβος και για μία και μόνη φορά, ήταν τόσο έντονο το όνειρο, που έφτασα σε πραγματικό οργασμό! Τα τελευταία χρόνια ιδιαίτερα, όνειρα με τα παιδιά και τη σύζυγό μου και κυρίως, στο σπίτι μας στην Αιολίδος 2. Αυτά μου προκαλούν πολύ έντονα συναισθήματα και είναι η μόνη παρηγοριά μου μετά το χωρισμό. Κάτι που λατρεύω πραγματικά όταν συμβαίνει, είναι όταν βλέπω να πετάω! Σπάνια βέβαια, αλλά πολύ μοναδική εμπειρία κάθε φορά! Αξιοθαύμαστη! Δυο υπέροχες στιγμές, ήταν όταν είδα να σκοτώνω το Χάρο! Εξαιρετική εμπειρία, μοναδική! Πριν δυο τρία χρόνια, υπήρξε μια πολύ χαρακτηριστική περίοδος, όπου έδινα στα όνειρά μου, όποια τροπή ήθελα. Όπου το επιθυμούσα, επενέβαινα και άλλαζα κατά τις επιθυμίες μου την πλοκή τους. Μου άρεσε ιδιαίτερα αυτή η περίοδος.

Τα τελευταία δυο χρόνια νομίζω, βλέπω συχνά να παλεύω με μεγάλες ποσότητες νερού, σχεδόν πάντα ορμητικών ποταμιών, πότε με καθαρό συνήθως και πότε με βρόμικο νερό, αλλά αντέχω τη δοκιμασία. Πολλές δαιδαλώδεις διαδρομές, που τις περνάω μια δυο φορές, αλλά στο τέλος καταλήγουν πάντα αδιέξοδες. Πολλές αιωρήσεις σε πολύ μεγάλα ύψη, που όμως σε αντίθεση απ' όταν ήμουνα μικρός, δεν καταλήγουν πια σε πτώση στο κενό, αλλά σ' επιτυχημένη αυτοσυγκράτηση.

Εκείνο που θα παρατηρούσα για ολόκληρη τη ζωή μου, είναι πως ο εγκέφαλός μου, μάλλον διατηρούσε πάντα μια αξιόλογη δεύτερη μνήμη, τη μνήμη των ονείρων. Θέλω να πω δηλαδή, πως πάρα πολλές φορές στα όνειρά μου, χρησιμοποιούνται στοιχεία, καταστάσεις ή και ολόκληρες σκηνές, από άλλα όνειρα του παρελθόντος! Κάποιες φορές μάλιστα, έτυχε να δω και το ίδιο ακριβώς όνειρο, το οποίο παρακολουθούσα πια, προβλέποντας με κάποια επίγνωση την εξέλιξή του. Αξιοσημείωτο είναι, πως αυτά τα όνειρα της μνήμης, δεν είναι απαραίτητο πάντα να μ' είχαν εντυπωσιάσει τόσο πολύ, ώστε να τα θυμάμαι και στο ξύπνιο μου όπως συμβαίνει μ' αρκετά, αλλά ανασύρονται περιστασιακά, κατά τη διάρκεια του νέου ονείρου που το εμπλουτίζουν.

«Ημέρα ψηφοφορίας»

Το ραδιόφωνο στο τρίτο πρόγραμμα. Τα παράσιτα σκεπάζαν τη μισή εκπομπή και γρύλιζε χαμηλόφωνα, παρασύροντας τα βλέφαρα σ' ένα σιγανό μουρμουρητό...

Αχνό σκοτάδι μα έβλεπες ξεκάθαρα τριγύρω και το κόκκινο αυτοκίνητο, ένα παλιό skoda, ήταν κρεμασμένο στη μικρή αυλή μπροστά στο μπακάλικο του ΝτουμουΝάσιου κι η μάνα, προσπαθούσε ν' απλώσει τη μπουγάδα με τα μαύρα μου, στο πορτ μπαγκάζ του. Ο Γιώργος του ΦλωροΚώστα, θέλοντας να βοηθήσει τη μάνα, μ' ένα σλιπάκι στα χέρια του, προσπαθούσε να τ' απλώσει πάνω στο φτερό του πορτ μπαγκάζ. «Όχι εκεί» του λέω και του το παίρνω απ' τα χέρια. Στο εσωτερικό το πορτ μπαγκάζ, ο πάτος του δηλαδή, χωριζόταν σε λούκια όπως τα σιδερένια καλύμματα των υπονόμων. Προσπάθησα να το κρεμάσω εκεί αλλά μάταια, δεν τα κατάφερα και τ' άπλωσα κι εγώ στο φτερό ...

Μέσα, υπήρχε κι ένα μεγάλο κομμάτι νάιλον, λασπωμένο και τυλιγμένο ρολό. Το έβγαλα και φώναξα τον Κώστα του Γιαλούπη, να με βοηθήσει να τ' απλώσω δίπλα, στα κάγκελα του ΝτουμουΑντώνη. Το τραβήξαμε πάνω τους αλλά δε χώραγε και το σύραμε στα κάγκελα του ΝτουμουΝάσιου. Ούτε κι εκεί χώραγε. Απ' έξω απ' τα κάγκελα, ήταν σταθμευμένο το φορτηγό του Αργύρη του μανάβη. Πιάσαμε το νάιλον και το απλώσαμε πεντακάθαρο πια, στο πίσω μέρος της καρότσας κι απ' την άλλη μεριά κάθετα, στα κάγκελα του ΝτουμουΝάσιου, φράζοντας το πέρασμα του δρόμου, ανάμεσα στο φορτηγό και τα κάγκελα. Πήγα να περάσω μέσα από τη διαφάνειά του μα το φορτηγό, έβαλε μπροστά και ξεκίνησε, παίρνοντας μαζί του το νάιλον. Έτρεξα να τ' αρπάξω μα δεν τα κατάφερα. Το φορτηγό χώθηκε στο δρόμο που 'ταν απέναντι, κάτω απ' τη σκάλα του μπαρμπαΣωκράτη, σαν ανάμεσα από Συμπληγάδες και χάθηκε στο βάθος ...

Στην κορυφή της σκάλας και μέσα από 'να φράχτη με πουρνάρια, στεκόταν και με παρακολουθούσε η Κατερίνα του Σπύρου του Γιαλούπη. «Εει, έλα πάνω». Ανέβηκα και στάθηκα έξω από το φράχτη. «Θα πας στην ψηφοφορία»; «Όχι βέβαια! Κοιτάζω προς το σχολείο και βλέπω τον πέρα μαχαλά, ξεθωριασμένο. Οι σοβάδες των σπιτιών, είναι ξεπετσιασμένοι απ' τα χρώματά τους πάνω στους τοίχους, τα κουφώματα ξεθωριασμένα και τα δέντρα ανάμεσα, γυμνωμένα από τα φύλλα τους. Δε μου κάνει η καρδιά να πάω!» Ο Κώστας κάτι βλέπει κάτω απ' τα πουρνάρια και μου το δείχνει. «Κοίτα» μου λέει, «μας πήρε το νάιλον μα του 'πεσε ο μουσαμάς του!» Τυλιγμένος σφιχτά σε ρολό, ίσα που διακρινόταν μέσα στο αχνό σκοτάδι. Έσκυψα να τον πιάσω απ' το σκοινί με το οποίο ήταν τυλιγμένος μα τα δάχτυλά μου, βυθίστηκαν σε κάτι μαλακό. «Τι 'ναι αυτό; ... Σκατά;» κι έκανα να τα μυρίσω. Δε βρωμούσαν. Τα σκούπισα στο ντουβάρι και κατέβηκα τις σκάλες ...

Πήρα το δρόμο προς τον πέρα μαχαλά όμως πριν φτάσω στο ξεθωριασμένο τοπίο, έστριψα δεξιά στην κατηφόρα και βρέθηκα πίσω από τον Λιούλια, κάπου πιο κάτω απ' τα γουρούνια του ΦρετσιουΚώτσιου. Στο δρόμο από κοκκινόχωμα, υπήρχε μια διασταύρωση δεξιά. Στις γωνίες από δω κι από κει της διασταύρωσης, καθόταν τα παιδιά του Σολωμού. «Φίλε μου Λάμπρο τι κάνεις; Πόσα χρόνια έχω να σε δω! Είσαι καλά»; «Πολύ καλά, εσύ»; «Καλά! Εσύ Νίκο πως είσαι»; «Καλά!» Αφού τα 'παμε λιγάκι, τους αποχαιρέτησα και πήρα τον ανηφορικό κοκκινόδρομο. Προσπαθούσα να δω το χωριό για να προσανατολισθώ, μα δε φαινόταν ακόμα. Γύρω αραιά απλωμένες, αγριογορτσιές. Στην μπροστινή μου διασταύρωση αριστερά, κάποια μου γυάλισε. Έσκυψα, πήρα μια πλαστική μπάλα στα χέρια μου και κατευθύνθηκα προς τα κει, να δοκιμάσω αν είχαν γίνει τ' αγριόγορτσα. Το δέντρο ήταν γεμάτο αλλά κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή μου. Ο κορμός του και μέχρι εκεί π' αρχίζουν τα κλαδιά του, ήταν γεμάτος με κάτι παράξενους και τεράστιους πράσινους μύκητες,

που μοιάζαν αρκετά, μ' εκείνους των карагаτσιών. Άφησα κάτω τη μπάλα, έκοψα ένα κομματάκι και το 'βαλα στο στόμα. «Μάλλον άγευστο κι ίσως δηλητηριώδες!; Μπα, με λίγο αλάτι και λαδόξυδο, ίσως να τρώγετε σα σαλάτα». Έκανα να κόψω έναν, μα μια κλούβα WV, θαλασσιά και ξεθωριασμένη απ' το χρόνο, πλησίασε να περάσει το δρόμο. Την οδηγούσε ο Γιώργος του ΦλωροΚώστα. Η μπάλα στένευε το δρόμο και πήγε πολύ αριστερά να μη την πατήσει. «Μα τι κάνει, γιατί δεν περιμένει να την πάρω; Θα πέσει στον όχτο!» Τα κατάφερε τσίμα τσίμα και με προσπέρασε χαμογελώντας ...

Έκοψα δυο τρεις τεράστιους μύκητες, τους έβαλα παραμάσχαλα και συνέχισα το δρόμο για το χωριό. Άρχισε να ξεπροβάλλει σιγά σιγά ανάμεσα από τις αγριογκορτσιές. Απ' το Μεσοχώρι ως τα Καλυβάδικα, άλλο ένα ξεθωριασμένο τοπίο, ανακατεμένο με ξεγυμνωμένα από τα φυλλώματά τους δέντρα. Παράτησα το δρόμο και χώθηκα σ' ένα περιβόλι. Μπροστά μου κάτι σκούρα βράχια, λίγο πιο πάνω απ' τη μάντρα του πατέρα. Εκεί ανάμεσα απ' τα βράχια, το έδαφος κοβόταν απότομα σ' ένα μικρό γκρεμό, ύψους ενός μέτρου περίπου. Κάτω ένα γρανιτένιο πλάτωμα, απλωμένο, λείο και γυαλιστερό. Είχε το χρώμα της θάλασσας και καταρχήν, με ξεγέλασε πως ήταν. Σε λίγο κατάλαβα πως δεν ήταν θάλασσα και πήδηξα πάνω του ...

... Δώδεκα και στο ραδιόφωνο, ακόμα γρύλιζε το τρίτο! ...

2.30' π.μ. 97

Δευτέρα 13 Οκτωβρίου 2014 / 1.10' π.μ.

«Κλοπή»

Στην οθόνη του υπολογιστή, στο youtube, το 19ο μάθημα αστρονομίας, κοσμολογία
Π ...

Στο χωράφι του Τσιαούση, τα καπνά στοιχειώνανε το σούρουπο και το φως της μέρας, αργόσβηνε με το μήλο που κατάπινα. Η κουκουβάγια, δεν άργησε να λαλήσει και το σκοτάδι, απλώθηκε πλατύ. «Ως πότε στα καπνά; Ως πότε τόση κούραση χωρίς αντίκρισμα; Τόσος κόπος για τόσο λίγα! ... Δεν πάει άλλο!»! ...

Κοιταχτήκαμε με τον αδερφό μου στα μάτια και πιάσαμε τους φακούς. Από έναν τορβά στον ώμο και δρόμο. Στο λάκκο της Παναγίας, ίσα κάτω απ' την αγριογορτσιά του Νταβέλη, δίπλα στ' αυλάκι του νερού που κατέβαινε απ' το Μουτσιάλι, ήταν θαμμένα τα λεφτά της τράπεζας. Όλοι το ξέρανε πως τα 'χε θάψει εκεί, για να τα φυλάει το φάντασμα της νύφης της Στέλλας και δεν πατούσαν το πόδι τους στο άβατο. Όμως και κανένας απ' τους άλλους χωρικούς δε γνώριζε, πως τα φαντάσματα φοβούνται το φως και σκορπάνε! ... Ανάψαμε τους φακούς κι αρχίσαμε να σκάβουμε. «Λες τάχα, να δει κανένας απ' το χωριό το φως; Τι κι αν το δουν; Μακάρι να το δουν! Όλοι ενδόμυχα, θέλουν να κλέψουν τα λεφτά της τράπεζας που τους καταληστεύει τους κόπους τους, μα φοβούνται να το κάνουν! Πραγματικά, φοβούνται το φάντασμα! Φοβούνται να λυτρωθούν και σκύβουν το κεφάλι σα σκλάβοι. Έχουν συνηθίσει μάλιστα τα καπνά κι η σκλαβιά, οργώνει πια τις πουλημένες συνειδήσεις τους στην τράπεζα. Θα μου πεις δεν έχουν κι άλλη επιλογή! Ο φόβος τους για το αύριο, είναι έντονος! Η τράπεζα τα κατάφερε και τους έχει πείσει, πως για το ξεροκόμματο που τους μένει απ' τα καπνά, θα πρέπει να 'ναι και πολύ ευγνώμονες απέναντί της, γιατί θα μπορούσαν να μην το 'χουν ούτ' αυτό! Καταραμένη φτώχεια!»! ...

Σε λίγο οι τορβάδες γεμίσανε χρήματα. Χωρίσαμε. Αυτός για το χωριό, εγώ για το ποτάμι κι από κει, στο φαράγγι της Χράπας και ρέμα ρέμα, ως την Ελασσόνα. Σ' ένα παιδικό καροτσάκι, είχα βάλει το γρύλο, έναν μεγάλο σαν αυτούς που χρησιμοποιούν στα βουλκανιζατέρ, για ν' αλλάζουν τα λάστιχα των αυτοκινήτων. Και μian αρμαθιά γερμανικά κλειδιά. Έφτασα στο συνεργείο και φώναξα το μάστορα. «Ο γρύλος θέλει λάδωμα και λίγο συμμαζέμα. Θα το κάνεις»; «Ναι, έλα σε κάνα δυο ώρες».

Μ' ένα βρώμικο, δεκαεξάλιτρο πλαστικό πορτοκαλί μπιτόνι στο χέρι, ανηφόρισα στο σοκάκι. Λίγο πιο πάνω, ο δρόμος ξάνοιξε και στην είσοδο μιας όμορφης πολυκατοικίας, οι ένοικοι παίρναν νερό απ' την κοινόχρηστη βρύση. Μπήκα κι εγώ στην ουρά και περίμενα τη σειρά μου. Όταν ήρθε, έσκυψα κι έβαλα κάμποσο νερό να το ξεπλύνω. Το κούνησα με δύναμη πέρα δώθε κι άδειασα τα βρομόνερα στο αυλάκι, μπροστά στην είσοδο της όμορφης πολυκατοικίας. «Τι κάνεις εκεί» με ρωτάει ο Κώστας. Το γέμισα με καθαρό νερό και το παράτησα στο παρτέρι ...

Πιο πάνω και μέσα στο παρκάκι της γειτονιάς, στοιχίζονταν σε γραμμές, τα παιδιά του γυμνασίου και του λυκείου. Οι καθηγητές έδιναν προστάγματα, μα μια οχλοβοή βασίλευε πάνω απ' τα κεφάλια τους. «Σε πια σειρά να μπω»; Καμία δε μου ταίριαζε, καμιά δεν ήταν η δικιά μου! Διάλεξα μια στην τύχη και προσπάθησα να στοιχηθώ. Μα μόνο εγώ προσπαθούσα! Τα παιδιά γύρω μου, χαλαρά χαζεύανε από δω κι από κει. Δεν είχε νόημα να προσπαθώ μόνος μου να βάλω τάξη στο πλήθος και λοξοκοίταξα. Η Κατερίνα του Ντέμου, αγκάλιαζε τρυφερά ένα ξανθό παιδί μικρότερης τάξης. «Ποιος να 'ναι αυτός άραγε»; ...

Άρχισε να μαζεύεται αστυνομία. Στολές επίσημες, διακριτικά, παράσημα, η χορωδία κι η μπάντα της να παιανίζει. «Τα λεφτά! Που τα 'χω βάλει; Θα με πιάσουν»; ... Έσπρωχνα τον κόσμο αριστερά δεξιά για να ξεφύγω. «Η τράπεζα τους έστειλε!»! Χώθηκα στην

εκκλησιά. Φόρεσα το μαύρο ράσο, πήρα κι έναν σανιδένιο σταυρό στα χέρια μου και μπήκα προπομπός στην κηδεία μου. Με βήμα πομπώδες, βγήκα στο προαύλιο και πήρα το δρόμο για το νεκροταφείο. Δεν ήξερα που ήταν. δίπλα μου ο Κώστας, κάτι σιγομουρμούριζε. Ξαφνικά πεσμένο στο δρόμο, ένα πεντάευρο! Ταυτόχρονα κι οι δυο μας, απλώσαμε τα πόδια μας να το πατήσουμε και να το διεκδικήσουμε. Τον πρόλαβα κι έσκυψα και το μάζεψα. Πιο κάτω κι άλλο! Κι άλλο! Κι ένα παλιό χιλιάρικο! Κι ακόμη ένα! Η τυχερή μου μέρα! Να κι ένα πεντοχίλιο! Τα δίπλωσα και τα 'βαλα στην τσέπη της καρδιάς ...

Πίσω ακουγόταν η μπάντα της αστυνομίας. Η παρέλαση είχε ξεκινήσει και μ' ακολουθούσε. Περπατούσα για να φτάσω στο νεκροταφείο μ' αυτό, πουθενά! Έστριβα πότε στον ένα δρόμο, πότε στον άλλο κι η αστυνομία, ακόμη ξοπίσω μου! Απ' τ' αριστερά μου, μ' ένα βαθύ βουητό, με πλησίασε και με προσπέρασε μιαν άλλη κηδεία κι από μπροστά και δεξιά μου, ακόμη μία ερχόταν καταπάνω μου. Ανακατευτήκαμε κι όταν ξέφυγα από τους δακρυσμένους της ακολουθίας, βρέθηκα μόνος μου στη μέση του δρόμου. Κοίταξα και πίσω μου μα δεν ήταν κανείς! «Που 'ναι το πτώμα μου, που πήγε μόνο του; Που το νεκροταφείο; Κάπου εδώ γύρω θα 'ναι, θα τα βρω!» Άρχισα να περιπλανιέμαι στους δρόμους ψάχνοντας. Μετά από ώρα έπεσα σε μια μάντρα κι από μέσα, ακουγόταν οι ψαλμωδίες των παπάδων που τελούσαν τις ξένες κηδείες, ανακατεμένες με τους ήχους της μπάντας της αστυνομίας. Κάπου εκεί, θα 'ταν και το δικό μου και πλησίασα το νεωκόρο. «Να σε ρωτήσω κάτι. Ήρθε πριν λίγο εδώ το πτώμα»; «Ποιο πτώμα»; «Το δικό μου». «Όχι» μου απάντησε και κοίταξε χαμογελώντας τη γυναίκα του! ...

... Η κοσμολογία II, είχε πια τελειώσει και κάτι άλλο θα 'πρεπε να διαλέξω ...

3.45' π.μ.

Τετάρτη 15 Οκτωβρίου 2014 / 9.25' μ.μ.

«Πειθαρχία»

Έξω απ' το σιδερένιο φράχτη, η ώρα δεν περνούσε. Σιωπή και βασανιστική ηρεμία, τέντωναν τα νεύρα και κάνανε τις ώρες αβάσταχτες. Μαζί μου στη σκοπιά, άλλος ένας φαντάρος που στεκόταν κι αυτός ακόμη πιο σιωπηλός. Μέσ' απ' το φράχτη, τα παιδιά των τεθωρακισμένων, προσπαθούσαν να σκοτώσουν την ώρα τους, σημαδεύοντας από δω κι από κει με το κανόνι του τανκς. Μια τεράστια σιδερένια μηχανή, φτιαγμένη να σκορπά το θάνατο.

Όπως γυρνούσαν τον πύργο γύρω γύρω, τους έστησα τη γροθιά μου με τον αντίχειρα ορθωμένο, για να τον βάλουν στο σημάδι. Δεν άργησαν να το αντιληφθούν κι αμέσως άρχισαν να παίζουν το παιχνίδι που τους έβαλα. Γύρισαν το κανόνι και προσπάθησαν να κεντράρουν. Προσπάθησαν πολλές φορές, αλλά πάντα έχαναν την ευθυγράμμιση για λίγα χιλιοστά. Το βαρύ σίδερο, δεν υπάκουε απολύτως στα παιχνιδιάρικα φανταράκια. Αλήθεια, τουλάχιστον την ώρα της μάχης θα τους υπάκουε; Αν στα λίγα μέτρα που μας χωρίζανε τώρα, το κανόνι είχε απόκλιση μερικά χιλιοστά, τότε στα χιλιόμετρα που θα βρισκόταν ο πραγματικός στόχος την ώρα της μεγάλης μάχης, θα 'χε απόκλιση ακόμη και μέτρων! Πόσο αξιόπιστη θα μπορούσε να ήταν αυτή η τεράστια σιδερομηχανή; ...

Ουφ, η ώρα δεν περνούσε με τίποτα. Η στρατιωτική θητεία, ήταν μια ανίερη και θολή πραγματικότητα! Βαρέθηκα! Φορτώθηκα ένα σακίδιο με ρούχα, έριξα και τρεις κουβέρτες στον ώμο μου και ξεκίνησα. Πήρα το δρόμο προς τη Δεσκάτη, πάνω στα βουνά. Το βράδυ έφτασα σε μια πηγή κι έστησα το αντίσκηνό μου. Το φεγγάρι χλωμό, έπαιζε κρυφτό με τα περαστικά συννεφάκια που διέσχιζαν το σκοτεινό ουρανό. Κάπου κάπου, τα ουρλιαχτά των λύκων έσκιζαν τη νυχτερινή σιωπή. Δυο νύχτες μακριά απ' τη μονάδα, ήταν αρκετές για να ηρεμήσω! Είχα ξαναγίνει πάλι άνθρωπος, ελεύθερος, ανάσaina τον καθαρό αέρα της φύσης κι ονειρευόμουν και πάλι! ...

Ήταν όμως αρκετές δυο νύχτες. Σηκώθηκα, μάζεψα τα πράγματά μου και ξεκίνησα για την επιστροφή. Όμως δε θυμόμουν το δρόμο της επιστροφής! Γύρω μου απέραντα βουνά, χωρίς σημάδια, χωρίς χάρτες. Σίγουρα όμως, θα τον έβρισκα το δρόμο. Ξεκίνησα για την κοντινότερη κορυφή μπροστά μου, ελπίζοντας πως πάνω απ' αυτή, κάπου στον ορίζοντα, θα φαινόταν κι η μονάδα. Τι απογοήτευση όμως, απ' την κορυφή ένα γύρω, δεν έβλεπες παρά κι άλλες δεκάδες κορυφές, ν' απλώνονται και να φράζουν αυτόν τον ορίζοντα ...

Ακούμπησα τα πράγματα και κάθισα να ξεκουραστώ. Μετ' από λίγο σηκώθηκα και ξαναφορτώθηκα. «Μα που είναι η τρίτη κουβέρτα; Μα που στην ευχή την ξέχασα, γιατί δεν θυμάμαι!»; Πήρα το μονοπάτι και προχωρούσα. Ήμουν σίγουρος πως βάδιζα σωστά. Στη Γκορτσοπούλα, κάποια σκυλιά άρχισαν ν' αλυχτάνε απειλητικά. «Που 'ναι κι οι άλλες δυο κουβέρτες μου, πότε τις έχασα»; ...

Με το σακίδιο στον ώμο, έφτασα επιτέλους στο συρμάτινο φράχτη του στρατοπέδου. Πλησίασα μια πύλη κλεισμένη με σήτα, αλλά ο φαντάρος από μέσα που από τη μέση και πάνω δε φόραγε τίποτα, μάλλον δεν ήξερε από πού θα 'πρεπε να μπω. Προχώρησα στην επόμενη κι ένας αξιωματικός που βρισκόταν εκεί, μου 'δειξε με το κλομπ του την προηγούμενη κι «από κει» μου είπε. Ξαναγύρισα προς τον ημίγυμνο φαντάρο κι εκείνος σα να με περίμενε, μόλις κατάλαβε ότι ήμουν εγώ, άνοιξε τη συρμάτινη πύλη του στρατοπέδου κι από μέσα, βγήκε μια καναδέζα με δυο φαντάρους στην καρότσα. Σταμάτησε μπροστά μου κι οι δυο φαντάροι, πήδηξαν κάτω κι άνοιξαν την πόρτα της καρότσας. Ο ημίγυμνος που κρατούσε κι αυτός ένα κλομπ, με πλησίασε και με νόημα, «σίγουρα δεν έχεις διαβάσει» με ρώτησε. «Όχι» του απάντησα και μου 'δειξε την καρότσα ...

Θα περνούσα στρατοδικείο για την απουσία μου και σίγουρα, θα καταδικαζόμουν σε φυλάκιση. Για δυο μέρες ελευθερίας, τώρα θα 'πρεπε να πληρώσω με μήνες φυλάκισης! Κι όμως, θα μπορούσα να μη γυρίσω πίσω και κανένας αξιωματικός ή φαντάρος, δεν θα μ' έβρισκε ποτέ! Θα μπορούσα να παραμείνω για πάντα λεύτερος, όμως ήταν επιλογή μου να γυρίσω στο στρατόπεδο και να συνεχίσω τη θητεία μου. Ήταν μια εντελώς φυσιολογική επιλογή και το να την αποφύγω, ούτε καν την είχα θέσει ως ενδεχόμενο. Ήταν απολύτως φυσιολογικό μετά τη διήμερη ανάπαυσή μου, να επιστρέψω στη βάση μου. Χρειαζόμουν απλώς ένα διάλειμμα ελευθερίας και τίποτ' άλλο. Γι' αυτό είχα φύγει. Πνιγόμουν, μ' αυτό απ' ότι φαίνεται, δεν είχε καμία σημασία στο στρατό! Σημασία είχε να μη νοιώθεις σαν άνθρωπος. Εκεί έπρεπε να 'σαι απλώς ένα άβουλο ον, έτοιμο να θυσιαστεί για την υπεράσπιση της εξουσίας και του κατεστημένου που κυβερνούσε. Για τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου λέει, μόνο που σχεδόν ποτέ δε συμβαίνει, να ταυτίζονται και με τα προσωπικά συμφέροντα των ατόμων, που απαρτίζουν αυτό το κοινωνικό σύνολο! Πως διάολο γίνεται αυτό;;; ...

Οι φαντάροι μου δείξανε την καρότσα για ν' ανέβω. Δυο πολύτιμες μέρες ελευθερίας! Άξιζε η επιλογή μου μα τη φυλακή, δεν θα την άντεχα! ...

11.35' μ.μ. 101

Τετάρτη 22 Οκτωβρίου 2014 / 1.15' π.μ.

«α,β,γ»

Στο δελτίο των οχτώ, τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης, εκθείαζαν γι' άλλη μια φορά, την ... παταγώδη αποτυχία της σε όλους τους τομείς. Γύρισα πλάτη ...

α. Πήγαινα με το φορτηγό του πατέρα μου προς το λάκκο του Νταρουϊάννη, για να κάνω αναστροφή. Φτάνοντας πριν τη στροφή, σταμάτησα δεξιά και παρκάρισα. Ο δρόμος ήταν γεμάτος καθαρά νερά, που μέσα τους πλατσουρίζανε και λασπώνανε κάτι κουτάβια. Ειδικά το μαύρο, ήταν πολύ χαριτωμένο. Έκανε τούμπες, χοροπηδούσε και δάγκωνε που και που τη λάσπη.

Μπροστά στα πόδια μου, ήταν πεσμένη μια καρτ ποστάλ. Έσκυψα και την πήρα. Ήταν για το νέγρο του πέμπτου ορόφου. Ξεκίνησα να του την πάω. Έφτασα στην πολυκατοικία, μπήκα από την πίσω πόρτα κι άρχισα να σκαρφαλώνω απ' το φωταγωγό. Δαιδαλώδεις στενοί διάδρομοι, με οδήγησαν στο δωμάτιο ενός διαμερίσματος. Εκεί ήταν ένα ζευγάρι. «Εδώ είναι ο πέμπτος» τους ρώτησα. «Όχι, εδώ είναι ο πρώτος» μου απάντησαν. Βγήκα απ' το δωμάτιο και ξαναχώθηκα στους στενούς διαδρόμους. Ανέβαινα και κάπου από μπροστά, ακούγονταν παιδικά ξεφωνητά. Κλώτσησα κάτι σκονισμένα χαρτοκιβώτια μπροστά μου και μπήκα στο φωτισμένο δωμάτιο. Εκεί, ήταν ένα αγοράκι κι ένα κοριτσάκι που παίζανε. «Εδώ είναι ο πέμπτος» τους ρώτησα. «Όχι, εδώ είναι ο τέταρτος» μου απάντησαν και μου κάναν νόημα να τ' ακολουθήσω. Πήγαν προς την πόρτα μα δεν τα πρόλαβα, χάθηκαν. Ανέβηκα τη σκάλα κι έφτασα στον πάνω όροφο. Στη βεράντα του διαμερίσματος, στεκόταν μια γυναίκα και κοίταζε προς τα κάτω. Την πλησίασα. Η βεράντα ήταν πολύ στενή και χωρίς κάγκελα. Κάτω το χάος, μου προκαλούσε ίλιγγο. Κάθισα προσεχτικά για να μην πέσω και μάζεψα τα πόδια μου. Γύρισε και με κοίταξε. «Εδώ είναι ο πέμπτος» τη ρώτησα. «Όχι, πάνω» μου απάντησε και μου 'δειξε προς τη σκεπή. Από κει κρεμιόταν στον αέρα, μια μικρή σιδερένια σκάλα, με δυο τρία σκαλοπάτια. Το πλατύσκαλό της όμως, ήταν μια πιθαμή κάτω απ' τα κεραμίδια κι από κει, ένας σιδερένιος διάδρομος κι αυτός μια πιθαμή κάτω απ' τα κεραμίδια, πήγαινε μπροστά και μετά αριστερά, στις δύο πλευρές του κτιρίου. Εκεί πάνω έμενε λοιπόν ο νέγρος κι εκεί είχαν πάει τα παιδιά! Μα πως; Κανένας άνθρωπος δε μπορούσε να περάσει αυτόν τον χαμηλό διάδρομο! Κι όμως, εκεί έμενε! ...

β. Έξω απ' το πατρικό μου στο δρόμο, ήταν στημένη μια κατασκευή λούνα παρκ. Εκείνος ο πανύψηλος κάθετος περιστρεφόμενος άξονας, που στην κορυφή του είχε σαν ομπρέλα ένα επίπεδο, απ' την περίμετρο του οποίου, κρεμιόταν μια στενή και μακριά ξύλινη βάρκα, οχτώ εννιά θέσεων. Ο άξονας περιστρεφόταν αργά, μια δεξιόστροφα και μια αριστερόστροφα. Παρά τη μικρή του ταχύτητα όμως, η βάρκα σε κάθε κίνηση, λόγω της φυγοκέντρου οριζωντιωνόταν και ξανακρεμιόταν. Σε λίγο όμως αποκόπηκε από την κατασκευή κι άρχισε, να αιωρείται στον ουρανό. Έκανε μια δυο στροφές κι άρχισε να χαμηλώνει. Αργά αργά, κάθισε και κρεμάστηκε σ' ένα οριζόντιο δοκάρκι, στηριγμένο μπρος πίσω σε κάθετα δοκάρια, όπως οι τραμπάλες στις παιδικές χαρές, που έπιανε από την αυλή της θείας της Κατερίνας, κόβοντας κάθετα το δρόμο. Μέσα της μπήκαν οχτώ ναυτάκια κι ένα ένατο, προσπαθούσε να τους βγάλει μερικές φωτογραφίες. Θέλησα να πάω και να πω στο ένατο ναυτάκι, να μπει κι αυτό στη βάρκα και να τους βγάλω εγώ φωτογραφίες, όμως η βάρκα σηκώθηκε, αιωρήθηκε και κατευθύνθηκε προς τον κεντρικό δρόμο του χωριού. Εκεί χαμήλωσε, έπλευσε πάνω στο δρόμο κι όταν έφτασε μπροστά στο φούρνο του χωριού, κρεμάστηκε μπροστά στην πόρτα του κι από την κεραμοσκεπή. Τα ναυτάκια σηκώθηκαν και χώθηκαν κάτω απ' τα κεραμίδια, στις φωλιές των σπουργιτιών. Τότε ο φούρναρης βγήκε έξω, έστησε μια πτυσσόμενη σκάλα, ανέβηκε πάνω και με μια μυγοσκοτώστρα, χτυπούσε

τον τοίχο και τα κεραμίδια, τρομάζοντας κι εμποδίζοντας τα ναυτάκια, να ξαναμπούνε στη βάρκα τους.

Πλησίασα και μπήκα στο φούρνο να πλύνω τα χέρια μου. Στο πλάι του πάγκου που πούλαγε το ψωμί, ήταν μια βρύση. Από κάτω της όμως, δεν είχε καμιά λεκάνη. Την άνοιξα, έπλυνα τα χέρια μου μα τα νερά, πλημύρισαν το πάτωμα. «Γιατί δεν ήρθες να τα πλύνεις εδώ» μου φώναξε απ' το εργαστήριο ο φούρναρης. «Δεν ήξερα ότι έχει κι εκεί βρύση. Μη φοβάσαι, θα μαζέψω τα νερά αμέσως». Μπήκα στο εργαστήριο να πάρω τη σφουγγαρίστρα. Ήταν μέσα στον κουβά της, που όμως δεν είχε το σκέπασμα με το στραγγιστήρι του. Την πήρα όπως ήταν με τα νερά της και βγήκα για να μαζέψω αυτά που είχα σκορπίσει. Όμως όπως ήταν ήδη βρεγμένη, δεν τα μάζευε κι απλώς τα σκορπούσε δεξιά κι αριστερά.

γ. Στο σπίτι των παππούδων μου γινόταν ένας γάμος. Εγώ στεκόμουν πάνω στο δρόμο και παρακολουθούσα την αυλή, καθώς και τον απέναντι κήπο της Όλγας. Ο κήπος ήταν σε βαθμίδες. Στην πάνω ήταν τα δέντρα που από κάτω τους, ήταν παχύ στρώμα τα πεσμένα φύλλα τους. Στο χείλος της, ήταν αραδιασμένες και μερικές κολοκύθες. Στην κάτω βαθμίδα, ήταν μιαν αυλή με μια βρύση στην άκρη. Εκεί μια γυναίκα μ' ένα μαύρο αμάνικο φόρεμα, άρχισε να τραγουδάει ένα όμορφο τραγούδι του γάμου. Έκανα να μετακινήσω μια κολοκύθα, αλλά όπως την έπιασα απ' το λαιμό της, αυτός κόπηκε και μου 'μεινε στο χέρι. Ο Μπέκας καβάλα σ' ένα μηχανάκι, κατέβαινε μέσα στο λάκκο της Παναγίας. Στον πάτο του, σταμάτησε κι άρχισε να μου φωνάζει. Δεν καταλάβαινα τι μου έλεγε γιατί τη φωνή του, τη σκέπαζε η γυναίκα που τραγουδούσε. Απ' τα νοήματά του όμως, κατάλαβα πως ρωτούσε αν όλα πήγαιναν καλά. Του απάντησα πως όλα πήγαιναν καλά και πήρα ακόμη μια κολοκύθα, να την πάω στη βρύση. Στο λαιμό της είχε καρφωμένο έναν γάντζο και την έπιασα από κει. Μόλις τη σήκωσα όμως, έσπασε κι αυτή. «Ωχ, δε θέλουμε δεύτερη σπασμένη, θα 'ναι κακό σημάδι» είπε η Όλγα. «Ναι; Δυστυχώς έσπασα κι ακόμη μία» της απάντησα. «Τότε αυτή είναι η τρίτη γιατί έσπασε και μία η γυναίκα. Τρίτωσε οπότε δεν πειράζει, αρκεί να μη συνεχιστεί» ανταπάντησε η Όλγα ...

... Απ' το δελτίο των οχτώ, κανένας δεν είχε γίνει σοφότερος ...

3.30' π.μ.

«Μεσημεριανό φαγητό»

Τα πόδια μου κρύα και δε μπορούσα να τα ζεστάνω. Αρχίζε ο χειμώνας ...

Ήμουν στο λύκειο της Κρασιάς, όπου είχαμε συστήσει μια θεατρική ομάδα. Εγώ θα έπαιζα το ρόλο κάποιου ευρωπαίου ευγενούς. Την παράσταση, θα τη δίναμε στη Θεσσαλονίκη. Ετοιμαζόμασταν για τελική πρόβα κι είχαμε μαζευτεί, σε μια τραπεζαρία και κουβεντιάσαμε σχετικά. Αναρωτιόμουν αν θα 'ταν καλύτερο, μόλις φτάναμε στη Θεσσαλονίκη, να έψαχνα στα καταστήματα και να 'βρισκα για να φορέσω, ένα ψεύτικο μουστάκι με τριγωνικό μούσι και περούκα, όπως ήταν οι ευγενείς της εποχής. Η ταμιακή μηχανή της τραπεζαρίας, εκτός απ' το λογαριασμό του γεύματος, εξέδιδε τυχαία σε ορισμένους κι από μία απόδειξη, με την οποία αποκτούσες το δικαίωμα μετά από σχετική άδεια του διοικητή, να φας το μεσημεριανό σου σε άλλη γειτονική στρατιωτική μονάδα. Εκείνη την ώρα, χτύπησε το κουδούνι να μαζευτούμε γι' αναφορά, στο προαύλιο του σχολείου.

Πήγα στην αίθουσα κατάκλισης, άνοιξα τη ντουλάπα μου και φόρεσα την καλοκαιρινή στολή εξόδου. Στην επωμίδα της στολής, ήταν περασμένες και δυο συνεχόμενες αποδείξεις, για γεύμα σε άλλη στρατιωτική μονάδα. Έκοψα τη μία και την πήρα μαζί μου. Βγαίνοντας από την αίθουσα, ο διάδρομος ήταν περίπλοκος και με οδήγησε αντί στη σκάλα της εισόδου, στη σκάλα της δυτικής πλευράς του κτιρίου. Κατεβαίνοντάς την, συνειδητοποιώ ότι είμαι ασκεπής κι ότι στη ντουλάπα μου όταν ντυνόμουν, δεν υπήρχε το δίκό μου, μου το είχαν κλέψει. «Τι να κάνω»; Στον κήπο ήταν πεταμένο ένα τύπου αμερικάνικο τζόκεϊ. Πήγα και το πήρα. Στην πίσω πλευρά του όμως, είχε γραμμένο το επίθετο του φαντάρου στον οποίο ανήκε. Έμοιαζε λιγάκι με το δικό μου αλλά όποιος κι αν το 'βλεπε, θα το διάβαζε και θα καταλάβαινε αμέσως πως δεν ήταν το δικό μου. Μόνη ελπίδα, το ότι απ' την πολυκαιρία εκεί που ήταν γραμμένο, ζάρωνε, τσαλακώνονταν σε μερικές δίπλες, οπότε το επίθετο, μπορεί και να μην ήταν ευανάγνωστο! Το 'βαλα στο κεφάλι μου και μου 'πεφτε μεγάλο.

Όλοι οι φαντάροι, μαζεύονταν και παρατάσσονταν μπροστά στην κεντρική είσοδο του κτιρίου. Φώναξα την αδερφή μου την Ισμήνη που πήγαινε προς τα κει και τη ρώτησα: «Θέλεις να πάμε αλλού για φαγητό»; «Θέλω». Ξεκινήσαμε και πήραμε το δρόμο ανάμεσα στα ψηλά δέντρα. Όταν φτάσαμε σ' ένα τάγμα πεζικού της Μυτιλήνης, οι φαντάροι με τις στολές εξόδου τους, παρατάσσονταν κι αυτοί γι' αναφορά. Βρεθήκαμε σ' έναν λόχο, που προσπαθούσε να στοιχηθεί στις ανισόπεδες βαθμίδες ενός λόφου. Ήμουν στη βαθμίδα της κορυφής και προσπαθούσα να μπω στη γραμμή, παρακάμπτοντας ένα τσιμεντένιο κατασκεύασμα, που μ' εμπόδιζε πολύ στη στοίχισή μου. Τελικά τα κατάφερα περνώντας μπροστά του. Πλησίασε ο λοχίας κι όλοι του ανταποδώσαμε, τον στρατιωτικό μας χαιρετισμό. Όμως έστρεψε το βλέμμα του πάνω μου και συνοφρυώθηκε. Συνειδητοποιώ ότι είμαι ακομβίωτος και ζητώντας του συγνώμη, αρχίζω να κουμπώνομαι. Όταν τέλειωσα, δεν ξέρω γιατί, έριξα μια ματιά στην απόδειξη που κρατούσα. Μπορούσα να φάω σ' αυτή τη μονάδα, αλλά δεν είχα πάρει και την άδεια του διοικητή μου. Θα μπορούσα ν' αδιαφορήσω, ούτως ή άλλως κανένας δεν θα το πρόσεχε. Όμως κάτι δε μου πήγαινε καλά και πλησίασα το λοχία. «Κύριε λοχία, έκανα μια βλακεία και θα 'θελα να δω τον κ. διοικητή». «Τι βλακεία»; «Συγνώμη αλλά θα 'θελα να μιλήσω μονάχα στον κ. διοικητή». «Αν δε μου πεις, δε μπορώ να σε παραπέμψω σ' αυτόν». Του εξήγησα πως είχα προσέλθει χωρίς την άδεια του διοικητή μου και πως ένιωθα κάπως αμήχανα. «Τι να κάνω για τη βλακεία σου; ... Θα δω» κι απομακρύνθηκε.

Κάτω απ' το λόφο, υπήρχε ένα μονοπάτι που συνήθως ακολουθούσαν οι περιπολίες. Το πήρα και μ' έβγαλε στους πρόποδες. Εκεί, ξεχειλίζουν από παντού νερά. Πηγές απ' όπου συγκεντρώνονταν το νερό σε σωλήνες και χύνονταν στο χώμα. Τριγύρω, παντού μπιτόνια άλλα γεμάτα κι άλλα άδεια. Πήρα ένα πλαστικό πορτοκαλί, το ξέπλυνα και το γέμισα. Ήταν πολύ βαρύ όμως κι εκτός αυτού, με το βάδισμα θα πλατσούριζε και θα μου λέρωνε τη στολή. Έτσι άδειασα το μισό και πήρα τον ανήφορο ...

Ο υπολογιστής, είχε κλείσει από μια διακοπή ρεύματος ...

9.20' μ.μ. 105

Κυριακή 26 Οκτωβρίου 2014 / 00.05' π.μ.

«Πλανόδιος»

Η τηλεόραση βαρετή. Γύρισα στο σύμπαν που αγάπησα / κοιτάζοντας τ' άστρα και μετά, σκέψεις για την επιστήμη. Ύστερα το τρίτο πρόγραμμα με παράσιτα, γρύλιζε ...

Πεσμένος στο πάτωμα με την πράσινη κουβέρτα, κουλουριαζόμουνα σωρός να ζεσταθώ. Πότε μπροστά στην ξυλόσομπα, πότε μπροστά στα ντουλάπια της κουζίνας και πότε κάτω απ' το νεροχύτη. Άρχισα να τσακάνομαι με τον αδερφό μου κι οι γονείς μου, προσπαθούσαν να μας συμφιλιώσουν. Η αδερφή μου η Βαγγελίτσα μικρή, βρήκε την ευκαιρία κι άρπαξε την κουβέρτα. Πήγε να τυλιχτεί στο κρεβάτι των γονιών μας. Έδωσα τόπο στην οργή στον καβγά που 'χα με τον αδερφό μου και είπα στην αδερφή μου, να 'ρθει να ξαπλώσει στο διπλανό κρεβάτι το μονό, ώστε αυτή να είναι τυλιγμένη πάνω στο κρεβάτι κι εγώ, να μπορώ να τυλίγομαι κάτω απ' αυτό, με το περίσσειμα της κουβέρτας που θα κρεμόταν. Ήρθε μ' αυτή που κρεμόταν, δεν έφτανε να τυλιχτώ.

Στην αυλή, το γατάκι πήδαγε από δω κι από κει. Ανέβηκε πάνω σ' ένα τσιμεντόλιθο και ξάπλωσα κοντά του και το χάιδεα. Ένα άλλο γατάκι, ζήλεψε κι ήρθε να πάρει το μερτικό του απ' το χάδι. Μα το πρώτο, δεν ήθελε να χάσει την αποκλειστικότητα και προτίμησε να τα χάσει όλα, κάνοντας να φύγει. Το συγκράτησα κι άρχισα να του δείχνω, πώς να διώξει τον παρείσακτο με το πόδι και τα γαμψά του νύχια.

Μέσα στο υπόστεγο της αυλής, είχα στήσει ένα καβαλέτο ζωγραφικής. Ξεγυμνώθηκα κι άρχισα να πηγαινοέρχομαι για να εμπνευστώ. Μια κοπέλα κι ένα ζευγάρι, μπαινόβγαιναν από την πόρτα του σπιτιού. Ντράπηκα και πήρα μια μεγάλη σκούρα μπλε πετσέτα και την τύλιξα γύρω στη μέση μου. Η κοπέλα, η Χριστοδούλη, βγήκε στο μπαλκόνι του πάνω ορόφου, να τινάξει τα υπονοσκεπάσματά της. Μου άρεσε αυτή η κοπέλα και την κοίταξα. Μπήκε μέσα και πήρα τα χρώματά μου. Πήγα σ' έναν πάγκο δίπλα στο σπίτι κι άρχισα παρακολουθώντας τα σημάδια πάνω του, να ζωγραφίζω με μπλε φθαλικό ένα αντρικό πρόσωπο που σχηματίζονταν. Λίγο μπλε ουλτραμαριν και λίγο κόκκινο καρμίνια, για να φτιάξω το περίγραμμα στο μέτωπο. Όπως ζωγράφιζα και το κεφάλι σχηματοποιούνταν, διαπίστωνα πως ήταν ένα πλαστικό γκρι κεφάλι, πεταμένο μέσα στο σκουπιδοτενεκέ, που εξείχε απ' αυτόν στην κορυφή του. Με χρυσό, προσπάθησα να τονίσω τα φρύδια του, το μουστάκι, τις παρειές και τα γένια στο σαγόνι.

Έξω στο δρόμο, στη μύτη του μικρού παρτεριού που υπήρχε εκεί, είχα στήσει μια μικρή καντίνα με τυρόπιτες, πίτσες, διάφορα μπαχαρικά σε μεγάλα γυάλινα βάζα και τα πούλαγα. Μια κυρία πλησιάζει και κολλάει δίπλα στον πάγκο το ποδήλατό της. Ένα ποδήλατο με τέσσερις ρόδες, μοντέρνο και κομψό. Ανοίγει μια αγκαλιά τα χέρια της, αγκαλιάζει τα βάζα με τα μπαχαρικά και τα τραβάει μονομιάς, μέσα στο καλάθι του ποδηλάτου της. «Μα τι κάνετε εκεί» της λέω. Είχε φτάσει όμως και η κόρη της μ' ένα ολόιδιο ποδήλατο. Το ακούμπησε στην άκρη του πεζοδρομίου και δώσανε τις παραγγελιές τους. «Μια τυρόπιτα». «Μια πίτσα». Η κοπέλα που με βοηθούσε, πάσχιζε να κάνει γρήγορα και να μου τις δώσει για να τις ζεστάνω. Μου τις έδωσε και τις έβαλα για ζέσταμα στο φουρνάκι. Τελικά η μέρα, είχε πάει καλά ...

1.05' π.μ.

Δευτέρα 27 Οκτωβρίου 2014 / 8.55' μ.μ.

«Άνεργος»

Ο υπολογιστής, έπαιξε το ντοκιμαντέρ το σύμπαν που αγάπησα / έτσι βλέπω το σύμπαν ...

Σαν άνεργος, ντρεπόμενος για το κατάντημά μου, λες κι ήμουν μόνο εγώ ο πραγματικός υπαίτιος γι' αυτό κι όχι η γενικότερη οικονομική κατάσταση! Απ' τη ντροπή μου λοιπόν, τ' απογεύματα έπαιρνα τα σκεπάσματά μου κι αποτραβιόμουν σ' έναν απομακρυσμένο αγρό ελαιών, κάπου ανατολικά της Γλυφάδας στην Αθήνα, όπου στο ίδιο ανοιχτό μέρος κάθε φορά, έστρωνα και περνούσα τα βράδια μου, χωρίς να ενοχλούμαι από την παρουσία του οποιουδήποτε.

Όταν όμως πήγα κι εκείνο το απόγευμα, στο ανοιχτό μέρος όπου έστρωνα κάθε φορά, δίπλα ακριβώς από κει που έστρωνα, ήταν πυκνά σπαρμένα καλαμπόκια. Ψηλά και ώριμα κιτρινισμένα, έτοιμα για θερισμό. Άπλωσα τα στρωσίδια μου και ξάπλωσα. Όμως εκείνο τ' απόγευμα, δεν θα 'μουν μόνος μου. Στον αγρό είχε εισβάλλει ένα κοπάδι πρόβατα. Ακουγόταν ο θόρυβός του να πλησιάζει κι ήδη είχα αρχίσει να βλέπω τα πρώτα πρόβατα να βόσκουν. Μπροστά τους πέρασε το τσοπανόσκυλο, που καθώς πλησίαζε, έπιασε τη μυρωδιά μου στον αέρα και δεν του άρεσε καθόλου! Έστρεψε το κεφάλι του προς το μέρος μου και μου 'στειλε μια γκριμάτσα, τις απειλητικές του διαθέσεις. Δεν προχώρησε όμως και ξάπλωσε σε μια συστάδα ψηλού χόρτου. Από πίσω του ακολούθησε κι άλλο ένα τσοπανόσκυλο, πιο μεγαλόσωμο και μάλλον πιο άγριο. Πλησίασε στο πρώτο κι εκείνο με τις κινήσεις του κεφαλιού του, του υπέδειξε την παρουσία μου. Έστειλε ένα απειλητικό γρύλισμα προς το μέρος μου, αλλά ξάπλωσε κι αυτό στο παχύ χόρτο.

Φοβήθηκα. Σηκώθηκα και πήγα πίσω από τα καλαμπόκια, στην άκρη του γκρεμού, όπου κάθισα σε μια πέτρα στα χείλη του, μέχρι να φύγει το κοπάδι των προβάτων με τα τσοπανόσकुλά του. Δεν πρόλαβα να καθίσω όμως και κάποιο ζώο πλησίαζε μέσ' απ' τα καλαμπόκια. Φοβήθηκα πως θα 'ταν τα τσοπανόσकुλα αλλά μέσ' απ' τα καλαμπόκια, ξεπρόβαλλε ένα μικρό και χαριτωμένο λευκό κουταβάκι. Το πιασα και το σήκωσα στον αέρα να το παίξω. Πίσω του όμως, ξεπρόβαλλε και μια ηλικιωμένη γυναίκα. Κρατούσε ένα ξύλινο μπαστούνι και κατάλαβα, πως το κοπάδι των προβάτων ήταν δικό της. Ήρθε και κάθισε κι αυτή σε μια διπλανή πέτρα. «Τι κάνεις εδώ»; Κι αρχίσαμε την κουβέντα. Κάτω έχασκε ο γκρεμός κι έκανα λίγο πιο πίσω απ' το φόβο μου να μην πέσω. Σε λίγο σηκωθήκαμε και βγήκαμε απ' τον αγρό. Έπρεπε να προετοιμάσει τις τσίτρες στην καλύβα της που ήταν εκεί έξω.

Την αποχαιρέτησα και πήρα το δρόμο να βρω κιμωλίες, για να γράψω σε κάποιον πίνακα. Ψάχνοντας να τις βρω, έμπαινα σε διάφορες αυλές σπιτιών, απ' όπου έβγαινα με πάρα πολύ κόπο και χρησιμοποιώντας διάφορα αντικείμενα, που πολλές φορές υποχωρούσαν απ' το βάρος μου. Τελικά βρήκα τρεις κιμωλίες και τις μάζεψα στο χέρι μου. Στις επόμενες αυλές όμως, μία μία μου έπεφταν και σκορπούσαν. Σε μια αλάνα, μου 'καναν εντύπωση τα ηλεκτρονικά μέσα που ήταν αραδιασμένα εκεί.

Έβαλα τα σκεπάσματά μου στο κεφάλι και συνέχισα να προχωρώ. Ήθελα να πάω στο σπίτι του Άγγελου στην Πορταριά, αλλά απ' το σκοτάδι που είχε πέσει στο μεταξύ, δεν έβρισκα το δρόμο. Άναψα έναν φακό και προσπαθούσα να βρω στους τοίχους των σπιτιών, τις πινακίδες των οδών. Μάταια! Παντού όμως γύρω μου, ακουγόταν απ' τα εξωτερικά ηχεία του σπιτιού του Άγγελου, μια εκπομπή που αναφέρονταν στη θεωρία του Αριστοτέλη. Ακουγόταν πολύ δυνατά και μάλλον θα 'πρεπε, να ήταν πολύ ενοχλητικό για τους γείτονες! Παρ' όλη την ένταση όμως, μου ήταν αδύνατο να εντοπίσω την πηγή της και κατά συνέπεια,

το σπίτι του Άγγελου. Γύρω μου τα σπίτια πυκνώναν όλο και πιο πολύ κι ο δρόμος, μετατράπηκε σ' ένα στενό δρομάκι, που βυθιζόταν μέσα σ' ένα χοντροσκαμμένο σκοτεινό τούνελ στο βράχο. Από τα παράθυρά του αριστερά, έβλεπα από κάτω τη φωτισμένη τεράστια πόλη, που δεν ήταν ο Βόλος όπως θα 'πρεπε, αλλά μάλλον η Αθήνα. Αυτό μου προκάλεσε αμηχανία, αλλά συνέχισα στο τούνελ και βρέθηκα μέσα στο βαγόνι ενός τρένου. Πιάστηκα από τις χειρολαβές και προσπαθούσα να ισορροπήσω στις αναταράξεις του βαγονιού. Πολύ δύσκολο κι έτσι, έπεφτα πάνω στους υπόλοιπους όρθιους επιβάτες.

Τελικά, φτάσαμε σ' ένα πλάτωμα στην ερημιά. Κατεβήκαμε και προσπάθησα να προσανατολισθώ. Τίποτα γνωστό γύρω μου. Βρισκόμασταν πάνω σ' ένα λόφο κι από κάτω, απλωνόταν μακριά τα χωράφια, που χωρίζονταν μεταξύ τους με δένδροστοιχίες. Κάποιοι επιβάτες, ανοίξανε τους χάρτες τους κι άρχισαν ν' απομακρύνονται. Ένα ζευγάρι, ήταν φορτωμένο με αλεξίπτωτα πλαγιάς, που τ' άνοιξαν για να πετάξουν. Όμως δυστυχώς γι' αυτούς, δε φύσαγε καθόλου ...

Στον υπολογιστή, δεν είχε τελειώσει ακόμη το ντοκιμαντέρ ...

10.20' μ.μ. 108

Δευτέρα 17 Νοεμβρίου 2014 / 00.05' π.μ.

«Μια περιπετειώδης μέρα»

Ο Ήλιος έλαμπε κι η φύση τριγύρω, έσφυζ' από ζωή. Ήμουνα στις Γούρνες και δυτικά μετά το ποτάμι, υψώνονταν ψηλά τα βουνά της Δεσκάτης. Πέρασα το ποτάμι και πήρα το μονοπάτι που οδηγούσε στις πλαγιές τους. Λίγο πριν την κορυφή του ψηλότερου βουνού, παρουσιάστηκε μπροστά μου ένας παράξενος τύπος και μου 'κανε νεύμα να τον ακολουθήσω. Μπροστά αυτός και πίσω του εγώ, κατευθυνθήκαμε προς την κορυφή. Όσο πλησιάζαμε, το μονοπάτι γινόταν όλο και πιο ανηφορικό και στενό. Κάποια στιγμή, ο τύπος μπροστά μου χάθηκε απ' τα μάτια μου κι εγώ διαισθάνθηκα με σιγουριά, πως θα κόντευε στην κορυφή. Τώρα όμως διαισθανόμουν και πως η κορυφή, ήταν μια πολλή στενή χωμάτινη χαίτη, που το ψηλότερο σημείο της, κατέληγε σ' έναν χαώδη γκρεμό. Εκεί θα έπρεπε να στεκόταν τώρα ο τύπος περιμένοντάς με. Όμως εγώ, δεν υπήρχε περίπτωση να περπατήσω με ασφάλεια πάνω στη χαίτη και να σταθώ στην άκρη του γκρεμού! Σίγουρα θα 'πεφτα. Έτσι έστριψα και κατευθύνθηκα λίγο πιο χαμηλά από την κορυφή, όπου το βουνό στρογγύλευε πολύ πιο ομαλό. Έφτασα στην κορυφή και στράφηκα βόρεια. Εκεί απλωνόταν η πεδιάδα της βορείου Αττικής με χωράφια που χωρίζονταν μεταξύ τους, με όμορφες δένδροστοιχίες. Έπρεπε όμως, να επιστρέψω πίσω στην Αθήνα όπου ήταν το σπίτι μου.

Γύρισα νότια κι άρχισα να κατεβαίνω την πλαγιά, αγναντεύοντας την Αθήνα που απλωνόταν τεράστια στους πρόποδες του βουνού. Όπως κατέβαινα, έφτασα σ' ένα τεράστιο ξυλουργείο και μπήκα μέσα. Για κακή μου τύχη όμως, εκεί μόλις είχαν εισβάλλει Άγγλοι στρατιώτες του ... 1800 και συλλαμβάνανε το προσωπικό, προστάζοντάς το με δυνατές κραυγές, να βγει έξω απ' την τεράστια αποθήκη. Τρόμαξα και ελπίζοντας να μη μ' αντιληφθούν κι εμένα, κρύφτηκα πίσω από μια στοίβα ξύλων. Ήταν όμως ζήτημα χρόνου να μ' εντοπίσουν κι έτσι άρχισα να σέρνομαι προς την έξοδο. Βγαίνοντας έξω, έπεσα πάνω σ' έναν νεαρό νέγρο, που πλησίαζε ανυποψίαστος γι' αυτά που διαδραματιζόνταν μέσα στο ξυλουργείο. Όπως ήμουνα καταγής, έβαλα τον δείκτη μου στα χείλη, ζητώντας του μ' αυτόν τον τρόπο, να μη με προδώσει στους άγγλους. Έδειξε να καταλαβαίνει πως ζητούσα τη σιωπή του και με μια καταφατική κίνηση του κεφαλιού του, σα να μου υποσχέθηκε πως δεν θα μιλήσει. Έξω απ' το κτίριο, δεν υπήρχε καμία ασφαλής κρυψώνα κι έκανα το μόνο που μπορούσα. Σύρθηκα πίσω από ένα χαμηλό ανάχωμα με κάτι μικρούς θάμνους. Ίσα ίσα με κρύβανε κι ήτανε σίγουρο πως αν κάποιος πλησίαζε, σίγουρα θα μ' έβρισκε. Δεν είχα όμως και τίποτα καλύτερο να κάνω κι αυτό που φοβόμουν, σε λίγο συνέβη. Ένας στρατιώτης με το λοχία του με εντόπισαν κι ήρθαν από πάνω μου. Ο στρατιώτης έστρεψε το όπλο του στο κεφάλι μου και περίμενε την εντολή του λοχία του για να πυροβολήσει. Έκλεισα τα μάτια μου και περίμενα το μοιραίο. Τότε ο λοχίας έσκυψε και μου 'βαλε κάτι στη μασχάλη. Περίμενα ν' ακούσω το μπαμ, αλλά τίποτα. Κάποια στιγμή άνοιξα τα μάτια μου και μ' έκπληξη, διαπίστωσα πως οι άγγλοι είχαν φύγει. Έβαλα το χέρι μου στη μασχάλη κι είδα πως εκεί ο λοχίας, μου 'χε βάλει ένα πράσινο φύλλο. Σηκώθηκα εφησυχασμένος πια και πήρα τον κατήφορο.

Έφτασα στους πρόποδες και πλησίασα στο χείμαρρο, που κυλούσε εκεί ήρεμος. Πέρασα απέναντι και πήρα το δρομάκι που οδηγούσε σ' ένα μικρό χωριό τη Συκιά. Από κει, καμιά πεντακοσαριά μέτρα έξω απ' το χωριό, περνούσε η εθνική οδός, απ' όπου θα έπαιρνα το λεωφορείο της Δεσκάτης και θα πήγαινα στο Βόλο. Από πίσω μου έφτασε κι ο αδερφός μου καβαλώνοντας ένα λευκό ποδήλατο με βοηθητικές ρόδες. Του επέστησα την προσοχή καθώς πιο κάτω το δρομάκι στένευε σε μονοπατάκι, όπου οι βοηθητικές ρόδες δεν θα χωρούσαν κι αυτό θα τον δυσκόλευε αφάνταστα. Μ' άκουσε αλλά με προσπέρασε κι απομακρύνθηκε. Λίγο πιο κάτω, συνάντησα τα παιδιά μου. Ο Κωνσταντίνος πολύ μικρός,

ήτανε μέσα στο καρότσι του κι η Μαρίνα, μικρή κι αυτή, μου άπλωσε και την έπιασα απ' το χεράκι της. Με το ένα χέρι τη Μαρίνα και με τ' άλλο το καρότσι, συνεχίσαμε το δρόμο μας. Πιο κάτω όπως το περίμενα, ο δρόμος στένεψε σ' ένα μικρό μονοπάτι που μάλιστα, απ' τον πολύ κόσμο που το διάβαινε, είχε βαθύνει κιόλας σαν ένα μικρό χαντάκι. Εκεί το σπρώξιμο του καροτσιού, ήταν σκέτο βάσανο. Παρ' όλ' αυτά όμως, κάποια στιγμή βγήκαμε από κει, φτάνοντας σ' ένα σημείο πριν το χωριό, όπου ο δρόμος κατέληγε σ' ένα βάραθρο, στο οποίο κατέβαινες με μια πέτρινη σκάλα που το περιτριγύριζε. Πήρα τον Κωνσταντίνο αγκαλιά, τη Μαρίνα απ' το χεράκι της και κατεβήκαμε. Μετά το βάραθρο θα μπαίναμε στο χωριό, κατόπιν θα βγαίναμε στην εθνική οδό, απ' όπου θα παίρναμε το λεωφορείο κι έτσι ... άνοιξα τα μάτια μου ...

2.02'πμ.

Παρασκευή 23 Ιανουαρίου 2015 / 2.35' πμ.

ΠΛΑΣΙΜΟ

Το πιο εντυπωσιακό σήμερα, ήταν ότι πίεζα με τις παλάμες μου το μαύρο γόνιμο χώμα, αυτό με την πίεση μέσα στη χούφτα μετατρέπονταν σε κόκκινο πηλό και με απαλές κινήσεις και την ανάλογη πίεση, έπλαθα πρόσωπα όπως του Χριστού, το δικό μου και των παιδιών μου, που γίνονταν σάρκα ζωντανή και χαμογελούσαν! ...

Παρασκευή 24 Απριλίου 2015 / 5.05' πμ.

ΑΓΚΑΛΙΑ

... Κι είναι κάποιες φορές σαν κι αυτή, που κλείνεις για λίγο τα μάτια και βλέπεις ν' αγκαλιάζεις και να φιλάς τα παιδιά σου κι αγαλλιάζεις ...

Κυριακή 20 Δεκεμβρίου 2015 / 3.30' πμ.

«Ψυχολογικό πείραμα»

... Ήμουν με τον Μιχάλη και την Αντωνία στην Αθήνα και μέσα σ' ένα αστικό λεωφορείο, όπου μας μοίραζαν φωτογραφίες κακοποιημένων γερόντων και μας εξηγούσαν, πως ήταν αποτέλεσμα βασανισμού από ληστές, που τους έβγαζαν τα δόντια για να ομολογήσουν που έχουν κρυμμένες τις οικονομίες τους.

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, εισβάλλουν μέσα στο λεωφορείο κάποιοι νοσοκόμοι και κυριολεκτικά μας συλλαμβάνουν και μας οδηγούν στο νοσοκομείο. Εκεί μας περίμεναν δυο τρεις γιατροί και μερικοί ακόμη νοσοκόμοι. Γυρνάει λοιπόν ο ένας γιατρός προς το μέρος μας και μας ζητάει τα χρήματά μας. Τους λέμε ότι δεν έχουμε κι ο ένας εκ των γιατρών, αποσύρεται και εισέρχεται σε μια πόρτα, που καταλαβαίνουμε πως είναι η είσοδος του χειρουργείου. Αμέσως συνειδητοποιούμε πως πρόκειται για τους ληστές που μας έλεγαν στο λεωφορείο και πως ο γιατρός που αποσύρθηκε στο χειρουργείο, θα μας έβγαζε τα δόντια για να του παραδώσουμε τα χρήματά μας. Όμως στην ατμόσφαιρα πλανιόταν η αίσθηση, πως θα μπορούσαν να πάρουν τη θέση μας και να βασανιστούν άλλοι αντί για μας και πως στο διπλανό δωμάτιο, είχαν κρατούμενους και τους γονείς μας. Τότε κοιταζόμαστε με τον Μιχάλη και συμφωνούμε να πάρουν τη θέση μας οι manáδες μας.

Αμέσως ανοίγει η πόρτα εκείνου του δωματίου, και δυο νοσοκόμοι – ληστές, σέρνουν τη μάνα μου στο χειρουργείο. Καθώς περνούσε η έρμη από μπροστά μας, μας έριξε ένα βλέμμα απίστευτης συμπόνιας και μας χαμογέλασε ενθαρρυντικά, προσπαθώντας να μας καθησυχάσει πως δεν την πείραζε αφού θα υπέμεινε για χάρη μας και πως ως μάνα, όχι μόνο αυτή, αλλά κι οποιαδήποτε άλλη θυσία θα έκανε για το χατίρι μας ...

Μα μόλις μπαίνουν στο χειρουργείο κι οι απέξω κλειδώνουν την πόρτα με αλυσίδα και κλειδαριά, αρχίζω να αισθάνομαι στα σαγόνια μου τον αφόρητο πόνο από την εξαγωγή των δοντιών μου, σε περίπτωση που δεν επέλεγα να πάρει τη θέση μου η μάνα μου. Και τότε ορμάω πάνω στην κλειδωμένη πόρτα με μανία, για ν' απελευθερώσω τη μάνα. Χτυπώντας την με δύναμη κι οργή, η αλυσίδα σπάει, η πόρτα υποχωρεί κι ανοίγοντας, εσωτερικά υπάρχει ένα οριζόντιο λευκό παραπέτασμα που χωρίζει το μέσα από το έξω κι από πίσω του στέκει περιμένοντας, όρθιος ο γιατρός βασανιστής. Ξαφνιάζομαι απ' αυτό το θέαμα κι ενστικτωδώς, στρέφομαι προς τον άλλο γιατρό που ήταν πίσω μου. Τον βλέπω να χαμογελάει με απόλυτη ικανοποίηση κι απορώ!

Αυτό που κάναμε μου εξηγεί, ήταν απλώς ένα κοινωνικό πείραμα, για τον έλεγχο των ηθικών αντιστάσεων της κοινωνίας μας κι ενώ εγώ υποστήριζα πως ακόμα είναι ισχυρές, ο ψυχολόγος συνάδελφός μου, στοιχημάτιζε σ' ότι πολυτιμότερο είχε, πως ακόμη κι αν δεν είχαν εξαφανιστεί εντελώς, σίγουρα θα είχαν εξασθενήσει τόσο, ώστε να είναι εντελώς αμελητέες.

Και κατόπιν αυτής της εξηγήσεως, στραφήκαμε ταυτόχρονα όλοι μας προς τον ψυχολόγο, σα να περιμέναμε την απόδοση του στοιχήματος. Εκείνος μας κοίταξε γεμάτος απογοήτευση, πίκρα και απελπισία που οι επιστημονικές του εκτιμήσεις απεδείχθησαν παντελώς λανθασμένες και μ' αυτά τα συναισθήματα στο πρόσωπό του,

... κατέρρευσε αυτοδιαλυόμενος, **εις τα εξ'ων συνετέθη!!!** ...

... *Και συμπτωματικά σήμερα, ήταν η ωραιότερη μέρα της τελευταίας μου 12ετίας! Ξαναβρήκα το γιο μου! Ναι, μου 'στειλε μήνυμα στο f, τηλεφωνηθήκαμε και μιλήσαμε σχεδόν μια ώρα!!! ... Και τις επόμενες μέρες, θέλει να βρεθούμε κιόλας!!!* ...

... *Κι όπως όλα τα ωραία, κράτησε έμεινε για μια ώρα και χάθηκε για πάντα!* ...

Κυριακή 20 Μαρτίου 2016

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

... Χθες το μεσημέρι κι εψές το βράδυ, δυο φορές μέσα σ' ένα εικοσιτετράωρο (!!!), για πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τα παιδιά μου ενήλικα και συγκεκριμένα ο γιος μου, είχε τη μορφή του Χρήστου του Τέλιου (!!!;;;) και για πρώτη φορά επίσης, μου εκφράσανε το αβυσσαλέο τους μίσος για μένα και την απέραντη αποστροφή τους!!! ... Βεβαίως δεν μπορώ ακόμα να βρω οποιαδήποτε σχέση των ονείρων με την πραγματικότητα, αλλά για καλό και για κακό, ας ελπίσω πως όλα πάνε καλά

Δευτέρα 21 Μαρτίου 2016

ΔΟΕ

Γι' ακόμη μια φορά, είδα χώρο δικηγορικού γραφείου από πολύ παλιότερο όνειρο και μάλιστα, όταν βρέθηκα εκεί, θυμήθηκα μέσα στον ύπνο μου την προηγούμενη υπόθεση που είχε σχέση με μια χθόνια καταμήνυσή μου από την αστυνομία εν ήδη εκδικήσεως. Μάλιστα μου το υπενθύμισε και ο ίδιος δικηγόρος!!!

Σήμερα είχε σειρά η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή, με καταμήνυσή μου για υποκλοπή του συμβόλου των 5 δακτυλίων. Άντε αυτό να το καταλάβω γιατί τους τελευταίους 8 μήνες κι επί εικοσιτετράωρου βάσεως, ασχολούμαι σχεδόν αποκλειστικά με την τελική μορφοποίηση της Ολυμπιακίδας και του λογοτύπου του Ολυμπιακού Πάντεχνου, αλλά αυτό με την ενεργοποίηση της μνήμης σε παλαιότερα όνειρα κατά τη διάρκεια του ύπνου και μάλιστα, μια ανάμνηση που σβήνει πάντα λίγη ώρα μετά το ξύπνημα και ξεχνιέται παντελώς μέχρι να ανακινηθεί και πάλι σ' ένα άλλο όνειρο, πώς να μην με αφήσει κατάπληκτο!!! ...

Λες και υπάρχει αυτόνομος κι ανεξάρτητος χώρος αποθήκευσης των ονείρων στον εγκέφαλο! Και γιατί στην ευχή η φυσιολογία μου, να έχει έναν τέτοιου είδους μηχανισμό, σαν που θα μπορούσε να εξυπηρετήσει; Κι αν θεωρήσουμε γενικά την μνήμη ως ένα εν δυνάμει εφόδιο, σε τι θα μπορούσε να εξυπηρετήσει η «*ονειρομνήμη*» κατά τη διάρκεια του ύπνου; Είναι σαν να ζω μια δεύτερη, μιαν επιπλέον ζωή στον ύπνο μου και η φυσιολογία μου, έχει προνοήσει να έχω όλα τα εφόδια που έχω και κατά το ξύπνιο μου! ...

... Πολύ μυστήριο, όσο και μοναδικά καταπληκτικό!!! ...

Περί

ΒΟΛΟΣ 2015-16

ΤΕΧΝΗ, Η ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Με αφορμή τον άνευ προηγουμένου εκτροχιασμό της σιχαμερής, γλοιώδους, έρπουσας, χυδαίας, βδελυρής δημοσιογραφίας αυτών των ημερών, που εκδηλώνεται με αφορμή τα γενέθλια !; του Μάνου Χατζηδάκη και τον ανταγωνισμό ιδιαιτέρως κάποιων δημοσιογράφων, για το ποιος θα καταφέρει την πιο ξεδιάντροπη κολακεία του καλλιτέχνη κι αγανακτισμένος πια από την τόση ερτζιανή εμετική αηδία, αισθάνομαι τόσο πειστική όσο ποτέ άλλοτε, την ανάγκη να προκαλέσω επιτέλους ανοικτά και δημόσια, την κρίσιμη συζήτηση για το τι είναι πραγματικά η Τέχνη! Καταθέτω λοιπόν την εισηγητική μου άποψη:

Η Τέχνη καταρχήν, είναι μία και μοναδική. Είναι το **κάλλος του Λόγου**, του θείου Λόγου και μάλιστα, ανεξαρτήτως με το τι μπορεί να σημαίνει για τον καθένα το θείο, θρήσκο ή άθεο. Αυτή ακριβώς η φύση της, είναι που την κάνει αναγνωρίσιμη, κατανοητή και εξαιρετικά θελκτική παγκοσμίως, από οποιονδήποτε άνθρωπο, οποιασδήποτε κοινωνικής ή άλλης τάξης. Είναι ο **«Ιερός Εραστής»**, εκείνος που προσφέρεται απλόχερα, μεγαλόκαρδα και γενναιόδωρα σε οποιονδήποτε, χωρίς κριτήρια, χωρίς προϋποθέσεις, άνευ όρων και κυρίως, *άνευ ανταλλαγμάτων!* Όποιος θέλει, μπορεί οποτεδήποτε να την πλησιάσει, να την αγγίξει, να την ερωτευθεί! Έστω και μόνο η θωριά της, πόσο μάλιστα το άγγιγμα κι ακόμη περισσότερο η ένωση, ο **«έρωτας»** μαζί της, είναι **ευλογία, μέθεξη, αρμονία**, είναι σχέση σοφίας, ψυχικής και πνευματικής καλλιέργειας κι **ευλογημένος** ο κάθε **ερωμένος** της!!

Δανεικά λοιπόν από την ιερότητα της φύσης της και επιδιώκοντας ιερότητα και στην όποια σχέση μαζί της, εσκεμμένα καθορίστηκε ως τέχνη και η σχέση μεταξύ ανθρώπων και Τέχνης, δηλαδή το μεταξύ τους αντικείμενο. Έτσι λοιπόν προέκυψαν και πέρασαν στο λόγο σαν προσδιορισμοί για κάθε μορφή σχέσης μαζί της, οι εξειδικευμένοι όροι καλές τέχνες, λογοτεχνία, καλλιτεχνία, τέχνη της ζωγραφικής, της ποίησης, του θεάτρου κλπ. Αυτό όμως τελικά κι από ότι παρατηρώ επισταμένα, μάλλον προκαλεί μια αδιανόητη χαώδης σύγχυση μεταξύ του υποκειμένου της Τέχνης και του αντικειμένου της τέχνης και μάλιστα, δραματικά εις βάρος του υποκειμένου! Έχει επικρατήσει δηλαδή κάκιστα, ή καλύτερα μάλλον επιδιώκεται πολύ επιμελώς και πολύ πρόστυχα από τους επαίοντες και τους αφελείς, ή άθελα από τους αδαείς στους οποίους όμως λόγω της άγνοιάς τους, δε δύναται να χρεωθεί δόλος, να προσδίδονται κατά εξακολούθηση οι ιδιότητες του υποκειμένου της Τέχνης στο αντικείμενο της τέχνης, στη σχέση δηλαδή κι όχι στο ζητούμενο, παραβλέποντας επίτηδες την ουσιώδη, την ξεκάθαρη ειδοποιό διαφορά τους! Και γιατί γίνεται αυτό; Γιατί είναι ευνόητο πως η σχέση με έναν **«Ιερό Εραστή»**, κανονικά επηρεάζει θετικά και τον ερωμένο, του μεταδίδει από τις ιδιότητες και τα χαρίσματά του, οπότε αυτός επιδεικνύοντας τη σχέση του με την Τέχνη, επιδιώκει ουσιαστικά την τεχνητή επιβολή της διαφοροποίησής του από τους υπόλοιπους, τη δήθεν ποιοτική του ανωτερότητα και άρα, ακόμη και του δικαιώματος εξουσίας πάνω τους!!! ... Ω ηλίθιοι, ω ξιπασμένοι, ω χυδαίοι τσαρλατάνοι, αλήτες οσφυοκάμπτες!!!

Και βεβαίως η σχέση με την Τέχνη είναι ευλογία και βεβαίως όποιος σχετίζεται μαζί της, γεύεται των ασύγκριτων ιδιοτήτων και χαρισμάτων της, αλλά η απλή γεύση από την πέψη και το μεταβολισμό αυτών, *απέχει αστρονομικές διαστάσεις!!!* ... Κι αυτοί ακριβώς οι ηλίθιοι, συγκυριακοί επιδερμικοί γευσιγνώστες των πολιτιστικών θεμάτων, επιδιώκουν επίτηδες τη σύγχυση του υποκειμένου της Τέχνης με το αντικείμενό της, καθώς αυτό είναι πιο αντιληπτό στους περισσότερους και συνεπώς, σαφώς εμπορικότερο ως κοινότυπο. Κι αυτό, για το προσωπικό τους συμφέρον, για την άσκηση εξουσίας πάνω τους, γιατί ακριβώς ως ηλίθιοι, δεν αντιλαμβάνονται την ηλιθιότητά τους έναντι αυτών που επιδιώκουν να εξουσιάσουν, δεν αντιλαμβάνονται καν το ότι οι περισσότεροι απλώς αδιαφορούν για την

τακτική τους, πως σιωπηλά τους περιθωριοποιούν κι οι ηλίθιοι, ούτε καν αφουγκράζονται αυτή την παταγώδη βουβαμάρα! Επιδίδονται ακατάπαυστα στο να γλείφουν με ... τέχνη, να σαλιώνουν και να μυζιάζουν κάθε ιερότητα της Τέχνης, προβάλλοντας επίτηδες αντί αυτής και των καλλιτεχνικών έργων που είναι και η μόνη απόδειξη της σχέσης της με τους ανθρώπους, τους απλούς καλλιτέχνες και τους εκάστοτε τυχάρπαστους ερωμένους της, ως τάχατες σπουδαίους και αξιόλογους ανθρώπους, ινδάλματα, φωτεινούς, αγίους, προσβλέποντας σε οποιαδήποτε εύνοια ή όφελος από τους επιζώντες εξ αυτών, ή των διαχειριστών της μνήμης των εκλιπόντων! Δεν υπάρχει μεγαλύτερη Ύβρις από αυτή για την Τέχνη!!! ... Αίσχος!!! ...

Οι καλλιτέχνες είναι ευλογημένα άτομα, ξεχωριστά, προνομιούχα, αλλά η σχέση τους με την Τέχνη, είναι εντελώς προσωπική κι εξαρτάται πλήρως από την αντικειμενική ποιότητα του καθενός. Και για να γίνω κατανοητός, θα τολμήσω να το καταδείξω με έναν ανάλογο παραλληλισμό. Στο Συμπόσιο του Πλάτωνα, ο Σωκράτης διδάσκει στους άλλους περί έρωτος, αυτά που του είχε διδάξει μια κοινή γυναίκα της εποχής του, η Διοτίμα. Προσέξτε όμως, πουθενά δεν ασχολείται με το βίο και το χαρακτήρα της, αλλά κι ούτε μία στιγμή δεν την εκθειάζει με γλοιώδεις κολακείες και έντεχνες σφουοκαμμίες στην ανάμνησή της. Αντιθέτως, αναφέρεται στη γνώση, στη σοφία, στην Τέχνη της δηλαδή, με ιδιαίτερο σεβασμό, απέραντη εκτίμηση κι απεριόριστο θαυμασμό, αναγνωρίζοντάς την ως δασκάλα του, ως εραστή και τον εαυτό του, ως ερωμένο της. Αυτή ακριβώς τη στάση του Σωκράτη οφείλουμε όλοι μας έναντι της Τέχνης. Βεβαίως κι είναι ιδιαίτερο να είσαι ερωμένος της Τέχνης, ευλογημένος καλλιτέχνης ή θαυμαστής αλλά ως εκεί. Από αυτό το σημείο ακριβώς, απλώς και μόνο ξεκινά η σχέση με την Τέχνη και ουδέποτε στο εξής τελειώνει, **ούτε καν μετά θάνατον!** ...

Συνεπώς εκείνο που θα πρέπει να αξιολογείται πάντοτε, δεν είναι το άτομο πόσο μάλιστα η τέχνη του, το αντικείμενο της σχέσης του μαζί της, αλλά το αποτέλεσμα αυτής της σχέσης και πιο συγκεκριμένα, αποκλειστικώς και μόνο το καλλιτεχνικό έργο όσον αφορά τους δημιουργούς καλλιτέχνες, ή η καθοριστική επιρροή της Τέχνης στη συνείδησή τους, όσον αφορά τους αποδέκτες, τους θεατές και τους θαυμαστές της. Δηλαδή όσο άξιο λόγου, αντικείμενο κριτικής κι αξιολόγησης είναι το καλλιτεχνικό έργο, άλλο τόσο είναι κι αυτοί στους οποίους απευθύνεται και θα πρέπει πάντοτε κι ανεξαιρέτως, να κρίνονται για την ποιοτική τους επιλογή κι εκτίμηση. Δεν επιτρέπεται να συνεχιστεί άλλο πια, η ανοχή στην κακογουστιά και την υποκοουλτούρα που μαστίζει την καθημερινότητά μας, που βιάζει αποκάλυπτα και χυδαία την πνευματική και ψυχική μας ισορροπία κι αυτό αφορά κάθε εκδήλωσή της, από την παιδεία, τη θρησκεία, την πολιτική, έως και τις λεγόμενες καλές τέχνες. Όση ευθύνη έχουν οι καλλιτέχνες έναντι της Τέχνης, άλλη τόση έχουν κι οι αποδέκτες της. Γιατί δηλαδή είναι ανεκτή η απόλυτη αδιαφορία, ή η άρνηση κατανόησης της Τέχνης; Κι ακόμη χειρότερα, ως πότε θα παραμένουν στο απυρόβλητο όσοι επιδίδονται στην εκπόρνευση των όποιων καλλιτεχνικών εμπειριών της στα όρθια, με φτηνιάρικα και σκυλάδικα υποπροϊόντα της; Ως πότε θα γίνονται ανεκτά επειδή απευθύνονται στους περισσότερους και ως πότε αυτοί οι περισσότεροι, θα χαϊδεύονται για τις ευτελείς καλλιτεχνικές τους αξιώσεις κι απαιτήσεις, επειδή απλά είναι **«αυτοί που πληρώνουν»**; Επιτέλους κάποια στιγμή, θα πρέπει ευθαρσώς να μπουκ στην θέση τους και να τεθούν κι αυτοί ενώπιον των δικών τους ευθυνών! Η Τέχνη είναι ο απόλυτος, ο **«Ιερός Εραστής»** κι όχι η πόρνη της γειτονιάς, που επειδή μπορείς, την πληρώνεις για να ικανοποιήσεις τα γούστα σου! ... Ε άντε και!!! ... Είναι **Ο** δάσκαλος κι όχι ο μαθητής των ηλιθίων!

Κι επιμένω στην αξιολόγηση των έργων κι όχι των δημιουργών τους, γιατί η Τέχνη ως Λόγος, προϋπάρχει των δημιουργών στο Άπειρον και κυριολεκτικά απλώς οι καλλιτέχνες, αξιοποιούνται από την Τέχνη, τυγχάνουν της εύνοιάς της, δοκιμάζονται και στρατολογούνται για την αποκάλυψή της. Για αυτό ακριβώς και δεν κηλιδώνεται από τη ζωή και την ποιότητα

των καλλιτεχνών. Ένα υπέροχο καλλιτεχνικό έργο, ποτέ δεν θα επισκιαστεί από το βίο ή το χαρακτήρα του δημιουργού του, όσο απαράδεκτοι κι αν είναι αυτοί.

Εδώ ακριβώς είναι λοιπόν και το σημείο που με έκανε να εκραγώ σήμερα το δεύτερο πρόγραμμα. Η προσπάθεια ιδιαίτερος ορισμένων επαγγελματιών δημοσιογράφων στις οσφυοκαμπτικές δημόσιες σχέσεις και στην εξωφρενική γλειψομανία των καλεσμένων τους, επειδή κάποτε έτυχε να είχαν σχέση με τον Χατζηδάκη! Και στα πλαίσια αυτά, επικέντρωσαν αβίαστα και σκόπιμα το ενδιαφέρον στο πρόσωπο του καλλιτέχνη και την προβολή του προσκεκλημένου κι όχι τόσο στο σπουδαίο έργο του, με μια ασύστολη κι αποκάλυπτη τάση αγιοποίησής του που ο καλλιτέχνης, ουδέποτε είχε, έχει, ή θα έχει την παραμικρή ανάγκη! Προφανώς όμως, το είχαν ανάγκη αυτοί οι δημοκοντόροι, ίσως για να κερδίσουν τις ακροαματικές εντυπώσεις, ή την εύνοια των προσκεκλημένων τους, ή ίσως και κάποιων άλλων, προσβάλλοντας βάνουσα την αισθητική της Τέχνης, από την οποία βεβαίως και δυστυχώς για αυτούς, σε καμία περίπτωση δε μπορούν να ανταμειφθούν για το γλείψιμό τους, ενώ από τους ανθρώπους!!!;; ... Που ξέρεις!!!;; ... Μια ραγιαδική δημόσια κι ερτζιανή υποκουλτούρα, που δεν αισχύνονται να την παρουσιάζουν και ως καλλιτεχνική διακριτική συμπεριφορά! Έλεος!!! ... Δε μιλάμε δε μιλάμε, αλλά α

Καλά και χρήσιμα τα αφιερώματα λοιπόν, αλλά να επικεντρώνονται αποκλειστικά και μόνο στο έργο. Μια απλή και σύντομη αναφορά στον καλλιτέχνη, είναι υπεραρκετή και πιο τιμητική από μια ακατάσχετη κι εκτός ορίων επιτηδευμένη, χυδαία κολακεία! Προσβάλλει ανεπανόρθωτα τον ίδιο τον καλλιτέχνη δεν το καταλαβαίνετε!!!;; ... Η κολακεία το πρώτο που προδίδει και διαβεβαιώνει, είναι η αντικειμενική απαξία του αναφερομένου και του έργου του! Αποκαλύπτει την απεγνωσμένη προσπάθεια, να επαινεθεί κάτι που στην πραγματικότητα δεν έχει την παραμικρή αξία κι ιδιαίτερος, για τον ίδιο τον κόλακα!!! ... Είναι μεν η μέγιστη τιμή να σε κρίνουν, αλλά η απόλυτη κατάντια να σε κολακεύουν! Φτου !!! ... Βεβαίως, εξαιρείται η περίπτωση του δημοσιογράφου που αυτό το θεωρεί τέχνη, οπότε πάμε σε ά...λλο επίπεδο συζήτησης! ...

Όπως δε μπορεί να αξιολογηθεί ως σπουδαίο ένα χερίστο καλλιτεχνικό έργο, επειδή ο καλλιτέχνης του συμβαίνει να είναι ο αγαθότερος άνθρωπος του κόσμου, έτσι και κανένας καλλιτέχνης δε μπορεί να εξαγνιστεί για τις αμαρτίες και τα ελαττώματά της ανθρώπινης φύσης του, ή να αγιοποιηθεί μέσω του έργου και των υπηρεσιών του στην Τέχνη. Είναι άλλο πράγμα ο καλλιτέχνης κι εντελώς άλλο το έργο του. Και δυστυχώς συμβαίνει πάμπολλες φορές, το ένα να φαίνεται ανάξιο του άλλου. Τέλειο φυσικά όταν συμβαίνει το αντίθετο αλλά!!!;; ...

Εκμεταλλεζόμενοι δε αυτή την αναντιστοιχία, πόσες φορές κάποιιοι σκόπιμα με την προβολή των μειονεκτημάτων ή των πλεονεκτημάτων του ενός, δεν επιχειρούν αντίστοιχα τη σπύλωση, ή την επιτηδευμένη υπερεκτίμηση του άλλου; Δε συμβαίνει αρκετά συχνά, πάμπολλα τουλάχιστον μέτρια έργα, να τυγχάνουν ιδιαίτερης ανοχής και υποκριτικής αρίστης αξιολόγησης, μόνο και μόνο επειδή ο καλλιτέχνης είναι κάποιιας κοινωνικής ή οικονομικής επιφάνειας, του συστήματος, του κυκλώματος ή κάποιων άλλων αναλόγων προϋποθέσεων και άλλα εκπληκτικά έργα, να μένουν κυριολεκτικά στα αζήτητα γιατί οι δημιουργοί τους είναι φτωχοί, άγνωστοι κι ασήμαντοι; Περνάει όμως ο καιρός κι ευτυχώς, πολλές φορές η «**Ιερή Τέχνη**», αποκαθιστά αυτές τις αταξίες! ...

Επομένως αν κάποιος θέλει να αξιολογήσει και το έργο και τον καλλιτέχνη και σε τι άραγε μπορεί να προσφέρει στην Τέχνη ή τους ανθρώπους, μια εξονυχιστική έρευνα έως και ασήμαντων λεπτομερειών για τη ζωή του δευτέρου, ή ακόμη και του κοινωνικού του περίγυρου (αυτή η αηδία πια!!! ...), ειδικά δε όταν το έργο είναι εξαιρετικά σπουδαίο όπως και στην περίπτωση του Χατζηδάκη, ειλικρινά δε μπορώ να καταλάβω, παρά ταύτα νομίζω πως θα πρέπει να το κάνει σαφώς ξεχωριστά, με απόλυτη αντικειμενικότητα – κι η

συναισθηματική φόρτιση, ή η όποια σκοπιμότητα βεβαίως, δε βοηθά καθόλου σε αυτό – εντιμότητα και αέρα υπευθυνότητα, οπότε θα δύναται να εκτιμηθεί αναλόγως και με συμπάθεια ίσως, ακόμη και ... η όποια ανθελληνική, βδελυρή οσφυοκαμψία του!!!

Με εκτίμηση

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

... ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ...

... Δεν είναι καταπληκτικό αυτό το φαινόμενο με τους σοφούς, που θεωρούν ότι φτάνουν στο απόγειο της σοφίας τους, όταν ξαφνικά ανακαλύπτουν πως στην πραγματικότητα, δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τη σοφία και πως προφανέστατα, ουδόλως πρέπει να θεωρούνται σοφοί;;;!!! ... Κι ως εκεί απολύτως λογικό, εάν φυσικά λάβουμε υπόψη μας πως όντως, εφόσον θεωρήσουμε ως απόλυτη γνώση ολόκληρο το σύνολο των γνωσιακών πληροφοριών, ε τότε είναι πασιφανές πως σε καμία απολύτως περίπτωση, δε μπορεί να χωρέσει σ' οποιονδήποτε ανθρώπινο νου, παρά μόνο σε θεϊκό, συνεπώς ουδείς δύναται να είναι πραγματικά σοφός! ...

Εκείνο που με μπερδεύει λοιπόν, είναι που ανεξέλεγκτα το δηλώνουν κιόλας, που το προβάλλουν μ' εξαιρετική επιμέλεια, άρα που το διδάσκουν ως προϊόν απόλυτης αυτογνωσίας και κατά συνέπεια, επειδή το λένε αυτοί που προφανώς το αναγνωρίζουν ως σπουδαίο συμπέρασμα, σοφό γι' αυτό το διδάσκουν και σ' εμάς ως τέτοιο, αφού διαφορετικά ως ανοησία δεν θα τολμούσαν να μας το διδάξουν, επομένως δεν συνεπάγεται αυτόματα πως ήδη θεωρούν τους εαυτούς τους σοφούς αφού κατέχουν μια τέτοιου είδους αξιόλογη σοφία και δεν δημιουργούν συμπερασματικά και την εντύπωση, πως τελικά η αυτογνωσία, η συνειδητοποίηση της άγνοιας δηλαδή, γι' αυτούς που νομίζουν πως είναι σοφοί, είναι σοφία!!! ...

Κι ενώ εκ πρώτης όψεως θα έπρεπε να τους τιμούν αυτές οι δηλώσεις, εντούτοις αυτή η διδασκαλία τους, εμένα τουλάχιστον με τρομάζει και μου προκαλεί πολύ περιέργες παρερμηνείες. Δηλαδή πώς να το πάρω τώρα; Πως εφόσον κατά τα λεγόμενά τους, η συνειδητοποίηση της άγνοιας είναι σοφία, τότε κι εγώ που έχω συνειδητοποιήσει πως δεν ξέρω που παν' τα τέσσερα, είμαι σοφός!; Ή να υποψιαστώ πως προσπαθούν να με καθησυχάσουν χαϊδευοντάς μου τ' αυτιά, πως τάχα κι εγώ με τις κοινές στοιχειώδεις γνώσεις, αυτές που έχουμε οι περισσότεροι δηλαδή, είμαι το ίδιο με τους σοφούς εαυτούς τους που έχουν χίλια καντάρια γνώσεων και συνεπώς, θα πρέπει να νοιώθω άνετα μαζί τους, ή πως έτσι δικαιολογείται η δική τους άνεση κι υπεροψία απέναντι μου!!!;; ... Ή πως δεν πρέπει ν' ανησυχώ και πολύ, ή ν' αγχώνομαι ιδιαιτέρως, αλλά να επαναπαύομαι γιατί λένε ... είμαι ήδη αρκετά σοφός!; ... Δηλαδή να το εκλάβω ως επιχείρημα πειθούς, πως τελικά η γνώση και η άγνοια, είναι στοιχειωδώς συγκρίσιμες; Πως εγώ κι αυτοί λέει, ενδέχεται να ήμαστε ακόμη και ίσα κι όμοια!; ... Ή μήπως πως η αυτογνωσία της ελλειμματικότητάς μου, ως σοφία είναι ήδη υπεραρκετή οπότε προκύπτει αβίαστα ως ασφαλές το συμπέρασμα, πως δε χρειάζομαι και περισσότερη γνώση απ' όση ήδη έχω!; ... Ή μήπως πως τουλάχιστον είναι εντελώς περιττό ν' αποκτήσω ειδικά τις δικές τους γνώσεις, αφού και τότε πάλι το ίδιο θα 'μαι, σαν κι αυτούς, ένας ... άσοφος σοφός, οπότε ας αρκεστώ μ' ευγνωμοσύνη στη διδασκαλία τους, άρα στην ... ΕΞΟΥΣΙΑ τους!!!;; ...

Αν πάλι παραδεχτούμε ως σωστή την αυτοκριτική τους και συμφωνήσουμε κι εμείς πως δεν είναι σοφοί, τότε αυτό που μας δηλώνουν ως άσοφοι και το προβάλλουν παρ' όλ' αυτά και μάλιστα επιτακτικά ως διδασκαλία τους, πως τάχα η αυτογνωσία της ελλειμματικότητας είναι σοφία, εμείς μπορούμε να το λάβουμε σοβαρά υπόψη μας!; ... Δεν συνεπάγεται πως αφού είναι άσοφοι, ότι λένε είναι μια κοινή ανοησία, μια εντελώς ηλίθια από τις πολλές προφανώς χαζομάρες τους!!!;; ... Απ' αυτό δεν προκύπτει πως τελικά ο ισχυρισμός τους πως η αυτογνωσία είναι σοφία, αφού το υποστηρίζουν κι αυτοί που είναι άσοφοι, όχι μόνο εξαιρετικά αμφίβολο είναι ως συμπέρασμα, αλλά αντιθέτως πως το πιθανότερο είναι, πως πρόκειται και για μια κοινή ηλιθιότητα!; ...

Τι είναι τελικά η αυτογνωσία, γνώση, βλακεία ή απλά ανέφικτη!!!;; ... Μπορεί να θεωρείται κυρίως ΕΦΙΚΤΗ, ή όπως προβάλλεται απ' αυτούς τους κατά την άποψή τους

σοφούς, ως σπουδαία κι αξιόλογη διαδικασία, ή ως ανεκτίμητη γνώση και βασική προϋπόθεση σοφίας, ειδικά όταν οι ίδιοι μας διδάσκουν πως πρέπει οπωσδήποτε να καταλήξει στο αδιαμφισβήτητο κι απολύτως λογικό συμπέρασμα, της συνειδητοποίησης της ελλειμματικότητας μας, όπως εξάλλου χαρακτηριστικά μας υποδεικνύουν κι οι ίδιοι με το παράδειγμά τους, καθώς έρχεται σε αυτόματη αντίφαση μ' αυτό το ίδιο το συμπέρασμα που μας καταδεικνύουν!; ... Δηλαδή εφόσον όπως μας προτείνουν αυτοί οι σοφοί, ασφαλώς πρέπει να καταλήξουμε στο συμπέρασμα της ελλειμματικότητάς μας, δηλαδή πως πραγματικά ήμαστε άσοφοι έως και ηλίθιοι, τότε με ποια λογική το συμπέρασμα αυτό θα πρέπει να θεωρηθεί σωστό ή σοφό, αφού ως άσοφοι έως και ηλίθιοι, προφανώς είναι και αδύνατον να βγάλουμε σωστά, άρα και σοφά συμπεράσματα για τον εαυτό μας όπως αυτό!!!;; ... Γιατί τάχα όντας άσοφοι, υποχρεούμαστε να δεχτούμε ως σοφό το συμπέρασμα της ελλειμματικότητάς μας, ή της ηλιθιότητάς μας!!!;; ...

Μήπως τελικά πρέπει να ξεκαθαρίσουμε μερικές έννοιες για να μπορούμε να συνεννοούμαστε!; ... Τι θα λέγατε εάν για παράδειγμα:

ΣΟΦΙΑ εννοούσαμε όχι βεβαίως την πολυγνωσία, αλλά την ικανότητα της παραδειγματικής διαχείρισεως των διαθέσιμων γνωσιακών πληροφοριών, καθώς και της πρότυπης μα προπαντός χρήσιμης συνθέσεώς τους;;;

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ αυτό που επιτέλους ορίζει η ίδια η λέξη, δηλαδή φιλία, επιθυμία γνώσης και σε καμία απολύτως περίπτωση κατοχή και διδασκαλία γνώσης ή σοφίας!!!;; ... Από πού κι ως που προέκυψε, αυτή η παράλογη υφισταμένη παρερμηνεία της λέξης και η νόησή της ως διδασκαλία γνώσης;;; Καθηγητής φιλοσοφίας λέει κάποιος, με στόμφο, έμφαση και θαυμασμό! Τι εννοεί δηλαδή, καθηγητής επιθυμίας; Δηλαδή διδάσκει την επιθυμία της γνώσης;;; Ας μου το εξηγήσει κάποιος, πως γίνεται αυτό!; Εκτός κι αν εννοεί, πως προσφέρει τη γνώση του ως ερέθισμα, με σκοπό να προκαλέσει την επιθυμία, ή πως διδάσκει τις μεθόδους προσέγγισης της γνώσης απ' τους φιλοσόφους κι αυτό το θεωρεί μάθημα επιθυμίας!!! ...

ΣΟΦΟΣ κατ' αναλογία της σοφίας, εκείνος που διαχειρίζεται με χαρακτηριστική ικανότητα τις διαθέσιμες γνωσιακές πληροφορίες, δημιουργώντας πρότυπες μα προπαντός χρήσιμες συνθέσεις τους κι όχι βεβαίως ο πολύγνωρος;;;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ αυτός που αναζητεί τη γνώση κι όχι βεβαίως αυτός που τη διδάσκει;;; Ιδιαιτέρως επιτακτικό αυτό, καθώς οποιοσδήποτε σήμερα, φοβάται να παραδεχτεί πως είναι φιλόσοφος, εξαιτίας του ότι παρερμηνεύεται απ' τους περισσότερους ακριβώς αντίθετα, δηλαδή ως κάτοχος ιδιαίτερης γνώσης κι αυτό αναπόφευκτα, προκαλεί πολλά κι ανάμικτα συναισθήματα αποδοκμασίας!!! ...

Πέμπτη 31 Δεκεμβρίου 2015 /

... ΠΕΡΙ ΣΟΦΙΑΣ ...

... Ειδικά δε αυτή την κοινή διαπίστωση όλων ανεξαιρέτως των σοφών, πως "ΟΠΟΙΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΚΙ ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΔΕΝ ΜΙΛΑΕΙ", αν μπορείς μου την ερμηνεύσει κάποιος! Γιατί εάν είναι πράγματι έτσι, τότε αυτοί οι ίδιοι που μας το λένε "μιλώντας", εφόσον δεν κρατούν το στόμα τους κλειστό και μας το μεταδίδουν με στόχο μάλιστα, να τ' ακούσουμε όσο το δυνατόν περισσότεροι, όλοι αν είναι δυνατόν, σύμφωνα μ' αυτή τη διαπίστωσή τους, δεν είναι ηλίθιοι!!!;; ... Κι αν αυτοί που μας το λένε, το παραδέχονται και μας το δηλώνουν απροκάλυπτα πως είναι ηλίθιοι, τότε εμείς γιατί πρέπει να θεωρήσουμε ως σοφία αυτήν την ηλίθια διαπίστωση και μάλιστα, να παραδειγματιστούμε κι από πάνω!!!;; ... Σαν πολύ ύποπτη δεν είναι αυτή η διδασκαλία της σιωπής, όταν η ίδια ως διδασκαλία, μόνο σιωπηρή δεν είναι!!!;; ... Μήπως τελικά η διδασκαλία της σιωπής, επιδιώκει πολύ επιτηδευμένα, απλά και μόνο τη σιωπή των ερωτήσεων, τον ακρωτηριασμό δηλαδή κάθε αμφισβήτησης της πνευματικής, οικονομικής, ή όποιας άλλης εξουσίας και φυσικά των ιδίων των σοφών!!!;; ... Μήπως απλά επιδιώκει την παρεμπόδιση κάθε κοινωνικής προόδου στην οποία οδηγούν οι αμφισβητήσεις, διδάσκοντας από την πίσω πόρτα, την προστασία και τη διαιώνιση της υφισταμένης καθεστηκυίας τάξης!!!

Και με τούτη την ευκαιρία, θέτω ένα πολύ βασικό σχετικό

ΕΡΩΤΗΜΑ: Εφόσον η γνώση δεν είναι προσωπική επιφοίτηση του ... Αγίου Πνεύματος ή κάτι αυτοφυές, αλλά προκύπτει από την επεξεργασία και την ατομική σύνθεση των δεδομένων περιβαλλοντικών και κοινωνικών πληροφοριών, άρα ουσιαστικά είναι η ιδιωτική προσέγγιση, η "συνθετική μετοχή" και συνεπώς το δάνειο του καθενός από το κοινό κτήμα, είναι ηθικό και νόμιμο, ο οποιοσδήποτε πολύγνωρος ή σοφός, να αξιώνει ιδιοκτησιακά δικαιώματα πάνω σ' αυτή την εντελώς δανεική του γνώση, έως και του σημείου της αποκλειστικότητας, δηλαδή της απόλυτης σιωπής του!!!;; ... Μπορεί να είναι ενάρετη η σιωπή των σοφών!!!;; ... Αν δεχτούμε τη σιωπή τους ως αρετή πόσο μάλλον ως δικαίωμα, τότε δεν είμαστε υποχρεωμένοι να συμπεράνουμε το αυτονόητο, πως εφόσον αυτοί θεωρούν ως σοφία τη σιωπή, αναγκαστικά θεωρούν κι ως μοιραία υποχρέωση από την πλευρά τους τουλάχιστον, ν' αφήσουν τους ηλίθιους στη μαύρη τους ηλιθιότητα!!!;; ... Άρα αυτή πρέπει να είναι η κατάληξη, ο στόχος, η επιδίωξη της γνώσης και κατ' επέκταση των σοφών, η σιωπή!!!;; ... Δηλαδή η εγκατάλειψη των ηλιθίων στην ηλιθιότητά τους, είναι σοφία!!!;; ... Από πότε!!!;; ...

Μήπως τελικά, εφόσον η γνώση είναι δανεική από το κοινό κτήμα, όχι μόνο ιδιοκτησιακά δικαιώματα (σιωπή) δεν νομιμοποιείται να έχει οποιοσδήποτε επ' αυτής αλλά τουναντίον, επιβάλλεται επιτακτικά η υποχρέωση της άμεσης και αδιάκοπης επιστροφής της στην κοινωνία (μιλώντας ακατάπαυστα) και μάλιστα, με το ανάλογο ενάρετο επιτόκιο, της "απρόσκοπτης και αφιλοκερδούς δωρεάς", ώστε να λιγοστέψουν επιτέλους οι αμέτρητοι ηλίθιοι!!!;; ... Ειδικά δε η όποια εμπορευματοποίηση της γνώσης, μη εξαιρουμένης ούτε καν αυτής της στενής επαγγελματικής αποζημίωσης, μήπως επειδή ουσιαστικά είναι η απόλυτη έκφραση της τέλει ανηθικότητας, θα έπρεπε να είναι κι εντελώς ... παράνομη!!!;;

Μήπως τέλος η πολυγνωσία που δεν επιστρέφεται άμεσα ως εντελώς δωρεάν αγαθό στην κοινωνία, είναι το κατ' εξοχήν "ΚΟΚΚΙΝΟ ΔΑΝΕΙΟ", το πιο μη εξυπηρετούμενο της ευρύτερης πνευματικής, κοινωνικής και πολιτισμικής κρίσης του σημερινού homo idiot (του ηλίθιου ανθρώπου)!!!;;

Μήπως η φιλοσοφία είναι το απόλυτο αναφαίρετο δικαίωμα και η δωρεάν διάδοση της γνώσης, η απόλυτη υποχρέωση και το απόλυτο ευγενές καθήκον του ανθρώπου!!!;;

Δευτέρα 11 Ιανουαρίου 2016 / 6.48' μμ

... ΜΗΠΩΣ ...

ο λόγος που δεν υπήρξε κι δεν θα υπάρξει ποτέ θεός, αλλά και τα μαθηματικά δεν θα γίνουν ποτέ θρησκεία, είναι πως ενώ και τα δύο μπορούν με άνεση να ερμηνεύσουν τη ... «ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΘΟΥΣ», εντούτοις αδυνατούν παντελώς να τη δημιουργήσουν!!!;; ...

Πέμπτη 14 Ιανουαρίου 2016 / 4.00' μμ

Ευχαριστώ πάρα πολύ για την ανταπόκριση και την καλή σας διάθεση!

Επίσης σας είμαι ευγνώμων για τις πληροφορίες που μου στείλατε και θα προσπαθήσω να τις αξιοποιήσω αμέσως. Όσο για το ότι τα θέματα του πολιτισμού δεν εμπίπτουν αμέσως στις αρμοδιότητές σας, θα παρατηρήσω το εξής. Βεβαίως μπορεί αυτό να προβλέπεται από τον κανονισμό λειτουργίας της υπηρεσίας σας, αλλά αν σας επισημάνω πως αυτή τη στιγμή που η χειμαζόμενη οικονομία της χώρας μας, βάλλεται πανταχόθεν με ανυπολόγιστες συνέπειες εις βάρος των Ελλήνων, θα διαφωνούσατε με την άποψή μου, πως μια εναλλακτική διέξοδος, θα μπορούσε να είναι και η πολιτιστική βιομηχανία; Αντιλαμβάνεστε λοιπόν πως κάλλιστα το « **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** », θα μπορούσε να παίξει τον καταπληκτικό ρόλο του πολιορκητικού κριού μιας επιθετικής οικονομικής άμυνας;

Οφείλω δε να επισημάνω, πως μπορεί βεβαίως να μην φαίνεται με την πρώτη ματιά η βαθιά οικονομική διάσταση του θεσμού, αλλά για δείτε το ως τον πιο πρωτότυπο «**κράχτη**» για το τουριστικό μας προϊόν, με την ανεπανάληπτη προβολή και διαφήμιση που θα προσφέρει στη χώρα μας σε παγκόσμιο επίπεδο; Έχετε καταλάβει ότι αυτή η πρόταση, θα δημιουργήσει εάν ευοδωθεί, το επόμενο ιστορικό δεδομένο των Ολυμπιακών Αγώνων και μάλιστα, ασύγκριτα ποιοτικότερο και ασύγκριτα ανώτερο αυτών; Εάν αυτό δεν έχει και οικονομική διάσταση, τι έχει; Για σκεφτείτε πόσες θέσεις εργασίας θα δημιουργηθούν στο περιβάλλον του θεσμού και πόσα οικονομικά προϊόντα!; Βιομηχανίες αναλώσιμων καλλιτεχνικών ειδών, υλικών κι εργαλείων, έργα τέχνης από ζωγραφική μέχρι θέατρο, διακινητές, έμποροι, μουσεία, σχολές, συνέδρια, εκδηλώσεις, τηλεοπτικά δικαιώματα, διαφημιστές, μερικά μόνο από τα πιο ενδεικτικά, αλλά και πόσα άλλα παράπλευρα επαγγέλματα θα αναπτυχθούν που θα καλύπτουν τις ανάγκες των προηγούμενων, με εργάτες, τεχνίτες μέχρι καθηγητές ανωτάτων σχολών και ... ας μην επεκταθώ περισσότερο! Και τον κύριο οικονομικό όγκο αυτών των δραστηριοτήτων, με έξυπνους και κατάλληλους χειρισμούς από την πλευρά μας, θα μπορούσαμε άνετα να τον καρπωθούμε για την ευημερία της χώρας μας! Γιατί να μην το κάνουμε λοιπόν; Είναι δυνατόν να διστάζουμε να ξεπεράσουμε τον Ηρακλή μας, τον φερόμενο ως ιδρυτή των Ολυμπιακών Αγώνων, μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια; ...

Και βεβαίως κατανοώ ότι στα στενά και προκαθορισμένα υπηρεσιακά σας πλαίσια, ενδεχομένως να μην καταλαβαίνετε πως έχετε τη δυνατότητα να με βοηθήσετε πολύ περισσότερο, αλλά την έχετε! Διαθέτετε κάτι πολύτιμο στη σημερινή εποχή, που δυστυχώς δεν διαθέτω εγώ! Κύρος! ... Και θα είναι παντελώς διαφορετικός ο αγώνας μου, εάν σημαντικοί άνθρωποι, με κύρος και ιδιαίτερη προβολή, καταλάβουν την ιστορική αξία, αλλά και την δυσθεώρητη οικονομική διάσταση του θεσμού και στοιχηθούν στο πλευρό μου. Εάν

λοιπόν είστε κάποιος απ' αυτούς, νομίζω πως μπορείτε να κάνετε τουλάχιστον το πιο απλό, το οποίο δεν έχει και το παραμικρό κόστος! Μιλήστε για το « **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** » σε οποιουσδήποτε νομίζετε πως θα μπορούσαν να βοηθήσουν περισσότερο. Διαδώστε το, ενημερώστε όσους μπορείτε πάνω στον πλανήτη. Κέρδος θα 'ναι για τον ελληνισμό σε κάθε περίπτωση. Κάποια στιγμή ο θεσμός, αναπόφευκτα θα καθιερωθεί είτε από μας είτε από άλλους. Είναι απλά μια ιστορική αναγκαιότητα, η οποία κάποια στιγμή πολύ απλά επίσης, θα καλυφθεί! Ας φροντίσουμε τουλάχιστον μέχρι τότε, τη διατήρηση της ελληνικής καταγωγής και πατρότητάς του! Κι αν θέλετε, μπορείτε να συμβάλλετε κι εσείς προς την κατεύθυνση αυτή. Είθε! ...

Πάντως και μόνο αυτό που κάνατε σήμερα, για μένα είναι ήδη ανεκτίμητο και μακάρι κάποτε να φανώ αντάξιος της υποχρεώσεώς μου! Γι' αυτό εάν ποτέ τύχει να μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι, μη διστάσετε να μου το ζητήσετε αρκεί να μπορώ. Βλέπετε αυτό είναι και το πιο πρόσφατο μάθημα της ζωής μου. Μέχρι πρότινος οι συνθήκες τα 'χαν φέρει έτσι, ώστε έστω και με πάρα πολλές δυσκολίες, όχι μόνο να τα καταφέρνω μόνος μου χωρίς την ανάγκη κανενός, αλλά βοηθούσα και τους άλλους! Και νόμιζα, πως αυτό ήταν το προσωπικό μου επίτευγμα. Κι όμως όταν οι συνθήκες στράβωσαν, κατέρρευσα και βρέθηκα στους πέντε δρόμους! Και σιγά σιγά, έμαθα επιτέλους κι αυτό που δεν καταδεχόμουν ποτέ ως τότε, έμαθα να ζητάω κι εγώ βοήθεια και να την καταδέχομαι όχι άνετα ακόμη, αλλά μάλλον βρίσκομαι στο σωστό δρόμο νομίζω, διότι η εμπειρία της αυτοδυναμίας, μου δίδαξε και το να μην έχω απαιτήσεις από κείνους που δε μπορούν. Και είχα βοήθεια όχι μόνο απ' αυτούς που υπολόγιζα, αλλά κι από εντελώς άσχετους! Βεβαίως δεν ξέρω αν αντιλαμβάνονται την εκτίμηση μου γι' αυτούς, αλλά εγώ εάν υποπτευόμουν πως κάποιος αισθάνεται το ίδιο για μένα, κυριολεκτικά θα ένοιωθα πολύ ικανοποιημένος για τη χρησιμότητά μου!

... Μπορεί και να σας κούρασα όμως! ... Άντε λοιπόν, καλό σας βράδυ τώρα και πάλι ευχαριστώ πολύ! ...

... ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑ ...

ΑΠΟΨΗ:

Επειδή διαπιστώνω με ιδιαίτερη έκπληξη, το πόσο τρομακτικά εύκολα πιπιλίζονται απ' οποιονδήποτε και με το παραμικρό αυτές οι λέξεις κι ιδιαιτέρως η αγάπη, να περιφέρεται ασυστόλως σαν τσούλα σε καλντερίμι, άντε να παρασυρθώ κι εγώ και να καταθέσω την άποψή μου, μπας και μάθω τίποτα καλύτερο από σας!!! ...

Αγάπη λοιπόν, θεωρώ πως είναι το συναίσθημα του εραστή προς τον ερωμένο, είναι το ζητούμενο δηλαδή, ο υπέρτατος στόχος, εκείνο που επιθυμείς, που θα λάβεις, άρα η προσφορά! Αντιθέτως ο **έρωτας** είναι το συναίσθημα του ερωμένου προς τον εραστή, τα θέλω για πάρτη μου, τα μου χρειάζονται γιατί δεν τα 'χω, η απόλυτη έκφραση της ελλειμματικότητας, ότι χειρότερο δηλαδή! Κι όπως λέει κι ο φίλος μου ο Σωκράτης στο Συμπόσιο του Πλάτωνα σ' ελευθεριάζουσα μετάφραση, ο έρωτας έχει τα μαύρα του τα χάλια! Παιδί του Πόρου και της Πενίας, η προσωποποίηση της απόλυτης ελλειμματικότητας και συνεπώς, αφού δεν έχει τίποτα καλό πάνω του, εύλογα και συμπαθώς αποζητά φυσικά τα πάντα! Οτιδήποτε μπορεί να επουλώσει την ανελέητη ελλειμματικότητά του. Και μετά από 48 χρόνια διαλογισμού πάνω στο ζήτημα αυτό, εκ των οποίων τα 40 καθημερινά ερωτευμένος και με πολύ ακριβοπληρωμένες ερωτικές εμπειρίες, δυστυχώς γιατί δεν είμαι κι εγώ σοφός, ή ευτυχώς γιατί τολμώ να φιλοσοφώ, είμαι υποχρεωμένος να συμφωνήσω απόλυτα μαζί του!

Αλλά αυτό ακριβώς το χειρότερο, η αγάπη δεν το αποστρέφεται γιατί είναι τέτοιο. Για την αγάπη δεν υφίστανται καν οι έννοιες καλό κακό, ωραίο άσχημο, αγαθό αμαρτωλό. Η αγάπη για έναν θρήσκο, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ο ίδιος ο θεός και για έναν Απειριστή, αναλογικά το Άπειρον. Ως εκ τούτων λοιπόν, αν δεν είσαι σε θέση να δεις αυτό το μεγαλείο και να πλένεις μ' αλατόνερο το στόμα σου πριν πεις αγάπη, άστα να παν στο διάολο!!! ... Γι' αυτό συνεπώς, πως είναι δυνατόν να αξιώνεις αγάπη από έναν άνθρωπο, που ουδέποτε μπορεί να σου την προσφέρει γιατί απλά δεν είναι θεός;;;!!! ... Είναι σα να απαιτείς από κάποιον που βλέπεις πως είναι ανάπηρος, να επιτύχει παγκόσμιο ρεκόρ στα 100 και μάλιστα, για χάρη σου!!! ... Ποιος είσαι ρε μεγάλε;;;!!! ... Φαντάσου λοιπόν πόσο αστείο είναι να μιλάς για την αγάπη του εαυτού σου!!! ... Το μόνο που μπορείς να επιδιώξεις από τον άλλο, είναι να σ' ερωτευθεί όχι να σ' αγαπήσει! Αλλά αυτό δεν έχει να κάνει με τον άλλο, αλλά με σένα τον ίδιο. Γίνε καλύτερός του και τότε πάρα πολύ απλά κι εντελώς αναπόφευκτα, εκείνος θα σ' ερωτευθεί! Πρόσεξε όμως, ως ερωτευμένος με κάποιον, συνεπώς αναγνωρίζοντας πως είσαι ελλειμματικός απέναντί του, άρα χειρότερός του, τολμάς να έχεις την απαίτηση ή την αξίωση να σ' ερωτευθεί όντας καλύτερός σου;;;!!! ... Αν αυτό δεν είναι χυδαία ύβρις, τι είναι;;; ...

Όταν κάποιος είναι ερωτευμένος μαζί σου, σε τιμά, αναγνωρίζει την ανωτερότητά σου κι εκλιπαρεί τη γενναιοδωρία σου. Μην τον προσβάλλεις ποτέ! Αν δεν σ' αρέσει βόηθα τον, μα μην τον προσβάλλεις, μην τον πληγώσεις, μη γίνεις αχάριστος, ανάξιος, κατάπτυστος ... Όταν πάλι κάποιος σου εκδηλώνει την αγάπη του, ουσιαστικά σου κοινοποιεί, σου κοινωνεί πως σε θεωρεί κατώτερό του, ελλειμματικότερό του και πως εξαιτίας αυτού, είναι εκεί, παρών, διαθέσιμος **«και»** για σένα! Γι' αυτό σε περιθάλπει, σε θέτει υπό την προστασία του. Αυτό βεβαίως μπορεί να είναι καταπληκτικό κι εξαιρετικά ευγενικό ή αξιέπαινο συναίσθημα για κείνον που αγαπάει, αλλά δεδομένης της υπέρπυσης συμπόνιας ή και υποχρέωσης 124

που εμπεριέχει ενίοτε η αγάπη του, μπορεί να είναι τιμητικό για σένα;;;!!! ... Αυτό
θες δηλαδή, να σε λυπούνται και να σε φροντίζουν!!!;;; ... Ξευτίλα ...

Και πάνω σ' αυτόν τον κοινότυπο έως άχαρο έρωτα, τόσος ντόρος, τόση φασαρία,
πανζουρλισμός, ένα ακατάσχετο κοινό και καλλιτεχνικό (δυστυχώς) εμπόριο και πολύ
μελάνι, πολύ μελάνι βρε λεβέντες γιατί;;; Για το τίποτα;;;!!! ... Εκτός κι αν μετατραπεί
τουλάχιστον σε δημιουργικό κι αποκτήσει τη μόνη αξιόλογη πλευρά του! ... Κι ο διασυρμός
της αγάπης ανελέητος κι απ' τον κάθε τυχάρπαστο ερωτευμένο! Θωρώντας την ως πόρνη
που όχι μόνο απαιτεί τις υπηρεσίες της, αλλά τη θεωρεί κι υποχρεωμένη από πάνω να το
κάνει! Καμία υποψία για το μεγαλείο της, την παρουσία, τη δεδομένη κοινωνία της! Την
τύφλα του τη μαύρη του έρμου! Περνά κι ούτε καν ακουμπά και νομίζει πως αγαπάει κιόλας
τρομάρα του!!! ... Και το διαλαλεί ο σαχλαμάρας και σκούζει την κατάντια του για να τη
μάθουν όλοι!!! ... Αχ έρμε, ααααχ πόσο σ' ... αγαπάμε!!! ...

Δε μπορεί όμως, κάπου θα υπάρχει μια ισορροπία! Αυτό ακόμα με προβληματίζει και
τουλάχιστον τούτη τη στιγμή, κάτι μου ψιθυρίζει στ' αυτή ΕΚΤΙΜΗΣΗ, ΣΕΒΑΣΜΟΣ, ...
ΔΙΑΛΟΓΟΣ ... Λέτε;;;!!! ...

... ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΛΑ!!! ...

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Επιχειρώντας μια ποιοτική προσέγγιση στην ερωτική συμπεριφορά, διακρίνω δύο τουλάχιστον προφανείς βασικούς ερωτικούς τύπους. Τον ιδιωτικό και τον κοινωνικό.

Ο ιδιωτικός έρωτας, δηλαδή ο ηλίθιος (από την ιδιωτεία), είναι ο αχαμνός, εκείνος του ερωμένου προς τον εραστή, που κραυγάζει απερίφραστα το «**θέλω αυτό που μου λείπει**». Δηλαδή η απόλυτη παραδοχή της ελλειμματικότητας! Εκείνο το απερίγραπτο «**είσαι το άλλο μου μισό**»! Η χυδαία απαίτηση της πλήρωσης αυτής της μισής ελλειμματικότητας, αυτού του αχανούς ψυχοσωματικού κενού! ...

Απ' την άλλη κοινωνικός έρωτας, είναι ο μετοχικός. Εκείνος της κοινωνίας του εραστή από το ερωμένο. Εκείνος όπου ο εραστής, καθίσταται πηγή έμπνευσης για το ερωμένο, παράδειγμα προς μίμηση και ποιοτικό όριο που μάλιστα, πρέπει πάση θυσία να υπερκεραστεί! Εκείνος που ενεργοποιεί κι εκτινάσσει τη δημιουργικότητα του ερωμένου στο ζενίθ! ...

Το παράδοξο όμως είναι, πως με τον ιδιωτικό έρωτα, τον ηλίθιο κι αχαμνό, το ερωμένο προκαλεί τον οίκτο έως και τη συμπάθεια του εραστή, ο οποίος στην κυριολεξία περιθάλπει το ερωμένο και αναπόφευκτα η αγάπη του, προσφέρει μοναδική απόλαυση κι ευτυχία στο ηλίθιο ερωμένο, που στερουμένης της στοιχειώδους ικανότητας ν' αντιληφθεί και να εκτιμήσει τη θυσία του εραστή, το εκλαμβάνει συνηθέστερα, έως και σαν υποχρέωση του εραστή έναντι του ηλιθίου έρωτά του! Δηλαδή το ανάξιο ερωμένο με τον ιδιωτικό του έρωτα, όσο λιγότερα προσφέρει στον εραστή, τόσο περισσότερο οίκτο του προκαλεί και κατά συνέπεια, τόσες περισσότερες υπηρεσίες του απολαμβάνει κι όντας ανάξιο, καταφέρνει μέσα απ' αυτή τη διαδικασία κι ευτυχεί!

Απ' την άλλη πάλι,

(Δεν ολοκληρώθηκε ...)

(Και συνήθως αυτός ο αχαμνός ο έρωτας, καρφώνει το συναισθηματικό κέντρο του εραστή και τον

όπως ασυνείδητα ομολογεί με απόλυτη ειλικρίνεια το συμπαθές κακόμοιρο ερωμένο, νομίζοντας μάλιστα το δυστυχές, πως αυτή είναι η κορυφαία ένδειξη της αγάπης του και πως αυτό, κολακεύει και τιμά ανεπανάληπτα τον ποθητό του εραστή!!! Κι ούτε καν του περνάει από το μυαλό του, πως το μόνο που κάνει στην πραγματικότητα μ' αυτό, είναι ν' αποκαλύπτει περίτρανα κι ευθύς εξ' αρχής, ότι υποτιμά ήδη τον εαυτό του στην καλύτερη των περιπτώσεων, το πολύ πολύ της μισής αξίας του εραστή!!! ...

Κι αφού ο αληθινός εραστής εξαντληθεί στα γέλια απ' αυτή τη δήλωση αγάπης του ερωμένου, κάθεται και σκέφτεται απλά και μαθηματικά: Δηλαδή εάν μπω στη θέση του ερωμένου εγώ, τότε όπως κι αυτός και με βάση τη δική του λογική, προφανώς εκείνο που θα ερωτευθώ, στην καλύτερη των περιπτώσεων θα είναι της διπλάσιας αξίας μου αφού θα είναι το πολύ πολύ το άλλο μου μισό! Επομένως εμένα μου λείπει το άλλο μου μισό, άρα το διπλάσιο του ερωμένου, έτσι δεν είναι;)

(Εκείνος που αγαπάει δεν το λέει ποτέ, απλά ΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ! ...)

**... η Γνώση
είναι αναφαίρετο ατομικό δικαίωμα
και η δωρεάν διάδοσή της,
βασική δημοκρατική υποχρέωση ...**

Δευτέρα 1 Φεβρουαρίου 2016 / 4.30' πμ

**... Φτώχεια
είναι η νόμιμη ποινή της ηθικής αξιώσεως στο δικαίωμα του πλουτισμού ...**

Κυριακή 31 Ιανουαρίου 2016 / 4.40' μμ

... Και με αφορμή τις πάμπολλες αναρτήσεις με δηλώσεις συμπαράστασης στο οικονομικό και πολιτισμικό μας δράμα, από σημαντικές αλλοδαπές προσωπικότητες και κυρίως, από τα εγχώρια πολιτικοειδή αποβράσματα που μας το δημιούργησαν ...

... Το ισχυρότερο όπλο για να πνίξεις εν τη γενέσει τον αγώνα εκείνου που εκμεταλλεύεσαι όταν τολμήσει να ξεσηκωθεί εναντίον σου, είναι να τον δικαιώσεις ηθικά πριν πετύχει το στόχο του, πριν νοιώσει την καυτή του ανάσα στην καρωτίδα σου! Να του αφαιρέσεις τον στόχο του δηλαδή με τον πιο πρόστυχο τρόπο, το «συναίσθημα»! Την έκφραση της δήθεν αμέριστης συμπαράστασής σου στον αγώνα του! Έτσι δίνοντάς του δίκιο του αέρα πριν σε φτάσει και σε σκίσει, προκαλείς τη συμπάθειά του, ο αγώνας του παύει να έχει πλέον νόημα και στερημένος ηθικής βάσης, καταρρέει αμέσως σαν πύργος από τραπουλόχαρτα! ... Και πετυχαίνει ΠΑΝΤΑ που να πάρει!!! ... Και να, που είναι κείνο το ηρωικό 62%!!!;; ... Τυχαίο που τώρα όλοι μαζί οι υπεύθυνοι της κατάντιας του, ενορχηστρωμένα του συμπαραστέκονται!!!;; ...

Κυριακή 31 Ιανουαρίου 2016 / 9.25' μμ 127

... Και ανάποδα:

**... Πλούτος
είναι η πεποίθηση της ιερής υποχρέωσης στη φτώχεια ...**

και φυσικά, όχι επειδή είναι το δικαιολογημένο δόγμα των πλουσίων, αλλά επειδή είναι η κυρίαρχη ηθική πεποίθηση των ιδίων των φτωχών!!! ... Συνεπώς ο πλούτος και η φτώχεια υπάρχουν, επειδή δικαιολογούνται από τους ίδιους τους φτωχούς!!! ...

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

... TYRANNIA

είναι το πολίτευμα που παραχωρεί στους πολίτες
δικαιώματα που δε μπορούν να ασκήσουν
και τους στερεί εκείνα που μπορούν ...
... όπως π.χ. τους παραχωρεί:

Το δικαίωμα της γνώσης, αλλά το δεσμεύει με τη χειρότερη δυνατή δωρεάν δημόσια παιδεία και σε τέτοια πλαίσια, ώστε σε καμία απολύτως περίπτωση η ευφυΐα που θ' αποκτήσουν οι πολίτες, να απειλήσει κάποτε την ηγεσία τους!

Το δικαίωμα της δωρεάν δημόσιας υγειονομικής περίθαλψης, αλλά ακόμα και για να σε κατακρεουργήσουν οι γιατροί, θα πρέπει να 'χεις χωράφια για πούλημα!

Το δικαίωμα της δωρεάν δημόσιας δικαιοσύνης, αλλά χωρίς άφθονα λεφτά για τομάρια δικηγόρους και μπαρμπάδες στην κορόνη να υποχρεώσουν τους λαμοργιάρηδες εισαγγελείς και δικαστές να σε δικαιώσουν, έχεις εξασφαλισμένη την αδικία σου έως και μια σίγουρη θέση στη φυλακή!

Το ελεύθερο και δημοκρατικό εκλογικό δικαίωμα, αλλά έτσι ώστε ακόμα κι όταν η έκφραση των πολιτών μπορεί να είναι 62% ΟΧΙ έως και ... τάχα αριστερά, για την ηγεσία να είναι θεσμικά παντελώς αδιάφορο, σημαίνοντας πάντοτε ΝΑΙ και πάντοτε σταθερά δεξιά!

Ή ανεξέλεγκτα δάνεια, τα οποία ουδέποτε θα μπορέσουν ν' αποπληρώσουν, ώστε οι «γνωστοί άγνωστοι» της Βουλής, να κάνουν χρυσές δουλειές με το δημόσιο χρέος ή κάτι ... Χρηματιστήρια τα λένε, ελβετικές τράπεζες!!!; ...

Κι απ' την άλλη, τους στερεί:

οπωσδήποτε το δικαίωμα στην εργασία, με την καπιταλιστική συνταγή κι επιταγή της συστημικής εκρήξεως της ανεργίας και της φτωχοποίησης των πολιτών, ώστε να καταβαραθρώνεται κάθε ίχνος προσωπικής αξιοπρέπειας, αλλά και να βάλλεται στη βάση της κάθε πιθανότητα αντίστασής τους, μεταφέροντας ταυτόχρονα το βάρος και το άγχος της φροντίδας των ανέργων στους εναπομείναντες εργαζομένους, ώστε όντας τελικά όλοι μαζικά δυστυχισμένοι, να μη βρίσκουν ούτε το χρόνο αλλά ούτε καν τη διάθεση ν' ασχοληθούν με τις πολιτικές (αρπαχτές) και τραπεζικές μπίζνες της κάθε είδους οικογενειοκρατικής ηγεσίας!

Ή το δικαίωμα του εκκλησιάζεσθαι σε τοπικό, κοινωνικό και εργασιακό επίπεδο (ως άμεση συνέπεια του προηγούμενου), που είναι η βάση κάθε κοινωνικής ανάπτυξης και προκοπής, καθώς είναι ταυτόχρονα κι ο μεγαλύτερος εχθρός της καθεστηκυίας τάξης!

Ή το αναφαίρετο πολιτισμικό δικαίωμα της δυνατότητας ποιοτικής συμμετοχής στην Τέχνη (την κορυφαία μορφή μαζικής εκπαίδευσεως δηλαδή) και στην αντικειμενική μαζική ενημέρωση, χρησιμοποιώντας στρατευμένους συστημικούς βιοτεχνίτες (κι όχι καλλιτέχνες βεβαίως) και δημοκοντόρους (κι όχι δημοσιογράφους βεβαίως), ώστε οι πολίτες να μην ξυπνήσουν ποτέ! (Ειδικά πάνω σ' αυτό, σας προκαλώ να προβληματιστείτε μόνοι σας)! ...

Αλήθεια αν προσθέσετε και τα δικά σας, μήπως σας θυμίσει κάτι αυτό!!!; ...

Τρίτη 2 Φεβρουαρίου 2016 / 7.47' πμ

... ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

είναι το πολίτευμα της άνευ όρων υπακοής
της νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής ηγεσίας,
στο δίκαιο που διαμορφώνει η λαϊκή εξουσία ...

Τρίτη 2 Φεβρουαρίου 2016 / 9.03' πμ 129

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΣΗΣ

... και ποιήσα μια γέφυρα
προς τον θεό
κι απέναντι,
βρήκα μονάχο εμένα ...

Δευτέρα 21 Μαρτίου 2016 / 12.17' μμ

... να ποινικοποιηθεί άμεσα η σκέψη,
διότι προσβάλλει βάνουσα
την πλειοψηφία των ηλιθίων
κι αμφισβητεί μαχητικά
την μειοψηφία των πνευματικών
... !!! αυθεντιών!!! ...
...

Δευτέρα 21 Μαρτίου 2016 / 3.20' μμ 130

Στη χαίτη του ανέμου

ΒΟΛΟΣ 2017

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Αφιερωμένο στην μούσα μου,

στην **Κα(ρδ)ερίνα**

K

μου,

στην δικιά μου

Καρδερίνα

...

!

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σάββατο, 3 Ιουνίου 2017 / 6:00 μμ

Από μικρό παιδί μιλούσε με τον άνεμο. Του 'λεγε κάπου κάπου τα μυστικά του, του 'δινε τα μηνύματά του να τα πάει σε κείνες π' αγαπούσε. Φιλοσοφούσε μαζί του μα τις πιο πολλές φορές, τον ικέτευε να του φέρει κι αυτός κάποιο ανάλογο μήνυμα, μιαν απάντηση, μα μάταια. Τι κι αν τον παρακαλούσε, τι κι αν έπαιρνε τα βουνά ή την θάλασσα για να τον ακούει καλύτερα, ποτέ του δεν είχε ανταποκριθεί! Ο άνεμος στριφογύριζε γύρω του άλλοτε μ' ένα νανουριστικό μουρμουρητό κι άλλοτε με μανιασμένα σφυρίγματα. Γέμιζε τα πνευμόνια του με ανάσες πεθυμιάς, ευλογούσε τις φυλλωσιές των ονείρων του, στα ερωτικά του σπαράγματα ήτανε πάντοτε στο πλευρό του, μα ποτέ δεν του 'λεγε κάτι ξεκάθαρο και κατανοητό.

Εκείνος πενηντάρης πια εκείνον τον καιρό, γεμάτος πληγές από την πολυτάραχη ζωή του, είχε αποτραβηχτεί σκόπιμα στο χωριό. Κι εκεί στο περιθώριο της μάχης, υπολόγιζε ν' αποσιωθεί στην επούλωση των πληγών του, να δυναμώσει και να ριχτεί ξανά στον πόλεμο που τόσο λάτρευε! Ο πόλεμος ήταν η ζωή κι η χαρά του! Το πανηγύρι των ανδρών, ψηλότερα η μήτρα των ηρώων κι εκεί στο τέλος του πολέμου, η κολυμβήθρα των δαιμόνων. Η κολυμβήθρα των εκλεκτών, των ισόθεων! ...

Μ' από την πρώτη κιόλας μέρα στο χωριό, διαισθάνθηκε πως η πολυπόθητη ανάπαυλα που αποζητούσε να γιατρέψει τις πληγές του, δεν έμελλε να του κάνει την χάρη και να του παρασταθεί. Εκείνη 14 χρονών, είχε ψιλώσει πολύ. Το σώμα της ήταν πια γυναικείο κι όχι παιδικό. Οι καμπύλες και το στήθος της, δεν σου άφηναν κανένα περιθώριο να αναλογιστείς την ηλικία της. Και την λαγνεία της παρουσίας της, σφράγιζε εκείνο το απερίγραπτο βλέμμα της, που σε διαπερνούσε σαν πυρωμένη λάμα πολεμικού σπαθιού και σ' έκανε κομμάτια! ...

Παιδί λέγανε όλοι στην γειτονιά και κάποιοι δεν την συμπαθούσαν κι ιδιαίτερα. Δεν είχαν όμως συναίσθηση του λόγου της αντιπάθειάς τους. Εκείνος όμως κατακαμένος και πολύ έμπειρος πια στα ερωτικά, κάπου εντόπισε την αιτία της αντιπάθειάς τους. Εκείνη είχε προσωπικότητα. Μια δυνατή, μεστή και κυρίως, μια πολλή θηλυκή προσωπικότητα, που ξεπερνούσε υπερβολικά τα συνηθισμένα δεδομένα της ηλικίας της. Στιγμάτιζε αμέσως το περιβάλλον γύρω της κι αυτό έθετε σε πλήρη αμηχανία τους μεγαλύτερους που δεν ήξεραν πώς να την αντιμετωπίσουν πια κι αυτό φυσικά, τους ενοχλούσε εξαιρετικά. Και για ν' απαλλαγούν από το βάρος της κοινωνικής τους αδυναμίας να διαχειριστούν την έντονη παρουσία της, προσπαθούσαν να ξεφύγουν από το χάος της ανεπάρκειάς τους, χαρακτηρίζοντάς την βιαστικά κι αδόκιμα λέει, «παιδί»!

Εκείνος όμως που λάτρευε τις γυναίκες κι όλη του την ζωή δεν είχε ευτυχίσει να βρει ούτε μία πραγματική, ήδη πολλά χρόνια πριν όταν επισκεπτόταν τους συγγενείς του στο χωριό, είχε παρατηρήσει την ιδιαίτερη εξέλιξη αυτού του πρότυπου θηλυκού. Από την πρώτη κιόλας μέρα που την είδε να προσέχει τα μικρότερα παιδιά της γειτονιάς, είχε εκπλαγεί από την απίστευτη μητρότητα στην συμπεριφορά της, που δεν είχε καμία, μα καμία σχέση με την ηλικία της! Ακόμα και ο τρόπος που χόρευε στις διάφορες εκδηλώσεις ήταν ιδιαίτερος. Γεμάτη αυτοπεποίθηση κι ήξερε όλους τους χορούς τέλεια και δεν της ταίριαζε καμία άλλη θέση, πλην εκείνης της πρωτοχορεύτριας, εκείνης που σέρνει τον χορό ...

7:48 μμ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κι είναι κάποιες φορές, που αναρωτιέσαι για το λεγόμενο χάσμα των γενεών και τις γενικότερες συνέπειές του, σ' ολόκληρο το κοινωνικό πλαίσιο και την ευρύτερη συμπεριφορά των ανθρώπων. Και κάπου εκεί στα ξαφνικά, ξεπετάγεται κι ένας τραγοπόδαρος τύπος από το μακρινό παρελθόν κι ανακατεύει άτσαλα κι αταίριαστα το **Παν** σου και σου σαλεύει τα λογικά σου λέει ο άλλος! ...

Οπότε κάθεσαι κάτω διπλωμένος και ζαλισμένος, χώνεις το κεφάλι σου μέσα στη χούφτα των χεριών σου. Παγιδεύεις την εικόνα της και την φυλακίζεις γερά να μην σου ξεφύγει. Και μ' αυτήν σαν νυχτοφάναρο στο καλντερίμι της καρδιάς σου, αυτομαστιγώνεσαι ανελέητα, ολόγυμνος πάνω στον βράχο της Βαριάς και κατάματα σ' ολόκληρο το χωριό! Δημόσιο θέαμα και νούμερο παλιάτσου, μα με προσωπική δαπάνη και δίχως το παραμικρό ίχνος δειλιασμού, στην βάρβαρη αρένα της κραταιάς αξιοπρέπειας και της χυδαίας κριτικής πλειοψηφίας των ηλιθίων, που οχλαγωγούν αλλοπαρμένοι και μανιασμένοι από την ζήλεια της τόλμης σου να την λατρέψεις. Βρώμικος όχλος στις κατάνεστες κερκίδες στου σφαγείου της αγοράς, δίχως έλεος και οίκτο κι εσύ σ' αυτόν τον κουρνιαχτό της ηλιθιότητας και του προσωπικού σου μαρτυρίου, σε κάθε βουρδουλιά να στοχάζεσαι! Μα να στοχάζεσαι βαθιά! Πολύ βαθιά, ήρεμα και μάλιστα, παρά τον βούρκο γύρω σου ξεκάθαρα, σωστά! ...

Κτήνος!!!;; ... Άνδρας!!!;; ... Έρωτας!!!;; ... Ποιος ξέρει!!!;; ...

Πως να τ' αγγίξεις λέει 14 χρονών, όταν εσύ σε λίγους μήνες, κλείνεις και τα 50;

Πως τάχα να ξεφύγεις όμως κι από κείνη την υπέροχη, την τρυφερή, την μελωμένη προσδοκία, που σ' έκανε να την ποθείς με τόση αχαλίνωτη λαχτάρα;

Πως ν' αγκαλιάσεις, να φιλήσεις, να γλείψεις και να διακορεύσεις για σαράντα συνεχόμενα μερόνυχτα, ποτίζοντας με τ' απόσταγμα της εμπειρίας σου το κορμάκι της και να το κάνεις να σπαρταρά με μια πρωτόγονη ηδονή, που ενδεχομένως να μην ξαναγνωρίσει ποτέ στη ζωή της; Πρέπει; Κι έχει πολλή ζωή ακόμα η δόλια!!! ...

Πως να λιώσεις την τρυφερή της σάρκα και την βελούδινη ψυχή της σαν σίδηρο του χυτηρίου και να τα χύσεις προσεχτικά και με στοργή στο καλούπι της ζωής σου, να τα πλάσεις και να τα κάνεις όπως θα ήθελες εσύ να γίνουν;

Κι όταν παγώσει ο σίδηρος και σβήσει το καμίνι, να λάμπει η ψυχή του σαν χρυσάφι, σαν Ήλιος στα μεσάνυχτα του κόσμου και σαν θεά παρθένα του Ολύμπου;

Κτήνος!!!;; ... Άνδρας!!!;; ... Έρωτας!!!;; ... Ποιος ξέρει!!!;; ...

Κι είς' άξιος εσύ να κάνεις κάτι τέτοιο!!!;; ...

Ποιος σου 'πε ορέ σιχαμένε ,πως είσαι τόσο αξιόλογος ώστε να δικαιούσαι ν' αξιώνεις να γίνεις δάσκαλος μιας τρυφερής ψυχούλας;

Ποιος σου 'πε άθλιε πως όσα έμαθες εσύ και κείνα που έστω ποιήσες με τεράστιο κόστος, κόπο και στοργή, αξίζουν τάχα και μια πεντάρα για οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο στον κόσμο κακομοίρη, ελεεινέ, τρισάθλιε, παλιόγερε παιδεραστή!

Πως τόλμησες και μόνο να σκεφτείς, πως δικαιούσαι τάχα αγράμματος κι αμόρφωτος εσύ φρικτέ να δασκαλέψεις!!!;; ...

Κτήνος!!!;; ... Άνδρα!!!;; ... Έρωτα!!!;;

... .. ΦΥΛΑΞΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΞΕΡΩ ΔΑΙΜΟΝΑ!!!

Παρασκευή, 28 Ιουλίου 2017 / 9:29 πμ 134

Σάββατο, 3 Ιουνίου 2017 / 6:00 μμ

ΜΑΥΡΟΣ: Τι υπέροχη αίσθηση! Χμ, ο Ήλιος κοντεύει να βασιλέψει κι ο ίσκιος του πεύκου μωσχομυρίζει! Μμμμ, κι αυτό το υπέροχο κι απαλό αεράκι, ευωδιάζει από τ' αγριόχορτα και τα βότανα του βουνού! ... Μμ, δυτικός. Έρχεται από την Κανατσιόλα, κατακυλάει στα Βαρκά, σαλτάρει πάνω από τ' αμπέλια τα Μπλιωνάδικα, χοροπηδάει στους Μπογαραίους και να τος, δροσερός κι απαλός στο πρόσωπό μου! Και τι υπέροχο το μουρμουρητό του, ... μα τι λέει; ... Ναι κάτι μου λέει και πάλι, αλλά τι; ... Πες μου άνεμε, πες μου επιτέλους και μια φορά ξεκάθαρα τι λες;

Έει, έει για στάσου, ποια είσαι εσύ; Εσύ που καλπάζεις πάνω στον άνεμο; Εσύ με το λευκό κοντομάνικο μπλουζάκι και το κοντό σου λευκό παντελονάκι, που σφίγγεις τα πανέμορφα πόδια σου με τα λεπτεπίλεπτα πέδιλα στα πλευρά του κι έχεις γαντζωμένα τα χέρια σου **στη χαίτη του ανέμου**, προσπαθώντας να τον δαμάσεις; Ποια είσαι συ ... ποια; ...

ΛΕΥΚΗ: Και τι σε νοιάζει εσένα; Τραβήξου από μπροστά μου ...

ΜΑΥΡΟΣ: Κανονικά κι αν θες λόγω της ηλικίας σου, δεν θα μ' ένοιαζε καθόλου. Αλλά είσαι τόσο όμορφη, που δεν ξέρω τι άλλο να σου πω για να σου κόψω τον δρόμο και να σε καθυστερήσω ...

ΛΕΥΚΗ: Και γιατί θες να με καθυστερήσεις;

ΜΑΥΡΟΣ: Για να σε γνωρίσω, θέλω πάρα πολύ να σε γνωρίσω!

ΛΕΥΚΗ: Και γιατί να με γνωρίσεις, υπάρχει κάποιος λόγος;

ΜΑΥΡΟΣ: Μα γιατί με μάγεψες μικρή μου! Είσαι τόσο όμορφη!!! ... Τόσο όμορφη κι όσο περισσότερο σε παρατηρώ ... νομίζω και πως κάτι μου θυμίζεις! Ναι, ναι, ναι! ... *Μου θυμίζεις εκείνη, που πραγματικά θα ήθελα να είσαι! ...*

ΛΕΥΚΗ: Εκείνη που πραγματικά θα ήθελες να είμαι!!!;; Σαν ποια δηλαδή;

ΜΑΥΡΟΣ: Κάποια που ψάχνω εδώ και πενήντα χρόνια κι ακόμα δεν την έχω βρει. Και πολύ θα το 'θελα να είσαι εσύ αυτήν που ψάχνω, αλλά ... είσαι!; ...

ΛΕΥΚΗ: Τι ασυναρτησίες είν' αυτές που μου λες; Και πάντως εμένα, ευτυχώς δεν μου θυμίζεις τίποτα κι ούτε και θα 'θελα να μου θυμίζεις τ' οτιδήποτε! Και φυσικά, δεν είμαι και για τα μούτρα σου παππού! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χμ παππού!; ... Μάλλον, μα μπορεί κι όχι ακριβώς, ... όμως για στάσου! ... Κι όντως, μπορεί να μην είσαι για τα μούτρα μου όπως λες, αλλά είμαι απολύτως σίγουρος, πως κάλλιστα θα μπορούσες να γίνεις! ... Για ... να σ' αρπάξω λοιπόν, να δούμε αν και στ' αλήθεια μπορείς να γίνεις! ... Σε παρακαλώ πολύ μικρούλα μου, κατέβα από τη χαίτη του ανέμου κι έλα κοντά μου να γνωριστούμε! ...

ΛΕΥΚΗ: Άντε να χαθείς σίχاما! ... Φύγε από μπροστά μου που θες και να γνωριστούμε κίολας! Φύγε παλιόγερε! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Αααα, μη με πεισμώνεις περισσότερο! ... Κι όμως δεν θα σ' αφήσω να μου ξεφύγεις! Όχι! ... Όχι τουλάχιστον ετούτη την φορά! ...

ΛΕΥΚΗ: Έει παλιόγερε τι κάνεις εκεί!!!;; ... Άσε με να φύγω, άσε τον άνεμο ...

ΜΑΥΡΟΣ: Κατέβα κάτω τρυφερό μου αγριοπούλι. Μην μου αντιστέκεσαι ανώφελα και δεν θα τα καταφέρεις να γλιτώσεις από μένα! ... Ήταν να μην σε βάλω στο μάτι, μα τώρα που σ' έβαλα, δεν υπάρχει καμία, μα καμία απολύτως περίπτωση να

γλιτώσεις από την ξόβεργά μου! Και μάλιστα αυτήν η έντονη αντίστασή σου, όχι μόνο δεν με αποκαρδιώνει, αλλ' αντιθέτως μάλιστα, μ' εξιτάρει κι από πάνω! ... Άσε λοιπόν τη χαίτη του ανέμου που να σε πάρει και κατέβα κάτω που σε θέλω ...

ΛΕΥΚΗ: Άσε με, άσε με ηλίθιε! Τρέξε άνεμε, τρέξε! ...

ΜΑΥΡΟΣ: ... Χμ, μήπως πρέπει να την αφήσω; ... Είναι πολλή μικρή ακόμα ... Αλλά και πάλι, τώρα αξίζει τον κόπο, τώρα που είναι μικρή και πλάθεται. Αν μεγαλώσει κι άλλο, θα τραχύνει πολύ άσχημα και δεν θα σμιλεύεται πια! ... Μπα όχι, όχι, δεν πρέπει να στερηθώ αυτήν την καταπληκτική ευκαιρία, ... που θα την ξαναβρώ!; ... Δεν πρόκειται να σ' αφήσω, μου κάνεις! ... Κατέβα κάτω που σου λέω! Τώρα! Κατέβα! ...

ΛΕΥΚΗ: Όχι ποτέ! ... Μη με τραβάς κτήνος, μη! ... Θα πέσω, άσε με, μη με τραβάς ... μμμη ... αααχ, αααχ! ... Με γκρεμοτσάκισες! Θα με σκοτώσεις τρελέ!!! ... Ανώμαλε! ... Ηλίθιε! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Λυπάμαι, αλλ' αφού δεν ήθελες να κατέβεις με το καλό, κάπως αλλιώς δεν θα 'πρεπε να σε κατεβάσω!; Σου το ζήτησα όμορφα, ευγενικά και μ' αρνήθηκες. Για πες μου λοιπόν εσύ, πως αλλιώς θα μπορούσα να σε κατεβάσω; ...

ΛΕΥΚΗ: Και γιατί σώνει και καλά θα 'πρεπε να με κατεβάσεις;

ΜΑΥΡΟΣ: Αααα αυτός είναι δικός μου λογαριασμός, μα ... αφού με ρωτάς, γιατί να μην σου απαντήσω; Γιατί μ' αρέσεις μικρή μου και μ' αρέσεις πάρα πολύ! Γιατί θέλω να σε γνωρίσω και το θέλω τώρα, ετούτη την στιγμή! ...

Ξέρεις χρόνια ψάχνω να βρω μια γυναίκα, που να είναι υπέροχη όχι μόνο στο σώμα, αλλά και στην ψυχή της. Κάτι σχεδόν ουτοπικό κι αδύνατον ίσως! Όμως εσύ έχεις μεν το τέλειο σώμα της, αλλά νομίζω και θαρρώ ασφαλώς υποψιάζομαι, πως είτε έχεις ήδη και την ψυχή της, είτε τουλάχιστον μπορείς να την αποκτήσεις! Θέλω λοιπόν αν δεν την έχεις ακόμα, να γίνω ο δάσκαλός σου και να σου την πλάσω, να σε κάνω μία κάλλιστη γυναίκα. Μία γυναίκα πρότυπο, που όμοιά της να μην υπάρχει σ' ολόκληρο τον κόσμο! Την πρώτη ιέρεια του ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ ...

Εκείνο που με προβληματίζει έντονα ωστόσο, είναι πως οι κάλλιστοι άνθρωποι, αυτοί που μετά θάνατον παραμένουν αθάνατοι στην μνήμη των ζωντανών και καθορίζουν ως **δαίμονες** στο διηνεκές την ζωή τους, δυστυχώς είναι τρομερά δύσκολο να βρουν ομοίους τους για να τους συντροφέψουν όσο ζούνε. Κι αυτό όπως καταλαβαίνεις, προσδίδει στο κάλλος τους, τον χαρακτήρα της δεινότητας. Κι αυτό με την σειρά του σημαίνει, πως το δεινόν κάλλος είναι ταυτόχρονα η μέγιστη ευχή, αλλά κι η κατάρα για έναν άνθρωπο, πόσο μάλιστα για μια γυναίκα!

Κι επειδή κι οι κάλλιστοι είναι άνθρωποι κι έχουν κι αυτοί την ανάγκη της κοινωνικότητας, γι' αυτό συνήθως αναγκάζονται είτε να υπομένουν με καρτερία την αγέλη των ηλιθίων τριγύρω τους και να υποφέρουν διαρκώς, είτε να καταφύγουν επιλεκτικά στην διαπαιδαγώγηση κάποιων εξ αυτών στον ρόλο των συντρόφων τους κι αυτό τις περισσότερες φορές, καταλήγει σε μια θεαματική και παταγώδη αποτυχία! ...

Συνεπώς κι αν θέλεις και δυστυχώς, για τους κάλλιστους ανθρώπους, ο καταλληλότερος απ' όλους τους δυνητικούς συντρόφους τους, είναι μονάχα ο θεός τους! Γι' αυτό κι είναι ισόθεοι για τους θεούς και δαίμονες για τους

ανθρώπους! Κι η θεϊκή συντροφιά μικρή μου, θα πρέπει να ξέρεις πως όχι μόνο δεν είναι απ' τις ευκολότερες, αλλά μάλλον πολύ συχνά, γίνεται κι από τις πιο ανυπόφορες! ... Οπότε για να καταφέρω να σε κάνω μία κάλλιστη γυναίκα, ουσιαστικά θα πρέπει να σου μάθω να ζεις με τον θεό, σαν δαίμονας κι όχι σαν άνθρωπος κι αυτό καμάρι μου, δεν θα σου είναι καθόλου εύκολο, μα και κυρίως, σίγουρα καθόλου ευχάριστο! ...

Θα πρέπει επομένως να το ξέρεις από τώρα, πως η εκπαίδευσή σου θα είναι εξαιρετικά επώδυνη, με δραματικές συνέπειες στην γυναικεία σου φύση και δεν είμαι καθόλου σίγουρος, πως θα την αντέξεις μέχρι τέλους. Μου δίνεις όμως την εντύπωση πως είσαι σκληρό καρύδι και θ' αντέξεις. Κι αυτό μου δίνει κουράγιο και με κάνει ιδιαίτέρως αισιόδοξο!

Έχω λοιπόν την ευσεβή πεποίθηση, πως ναι, αξίζει τον κόπο να δοκιμάσω την τύχη μου μαζί σου και θα το κάνω με όλες τις συνέπειες! ...

ΛΕΥΚΗ: ... !!! ... Μωρέ τι μας λες!!!!;; ... Τι μπούρδες είν' όλ' αυτά κι εγώ κάθομαι και τις ακούω; ... Είσαι ηλίθιος!!!!;; ... Αααχ, αχ, αχ πονάω! ... Με σακάτεψες γελοίο! ... Μάτωσαν οι παλάμες και τα γόνατά μου!!! ... Αααχ!

ΜΑΥΡΟΣ: Συγνώμη, τουλάχιστον για τις πληγές που σου προξένησα εγώ ...

ΛΕΥΚΗ: Είσαι τρελός!!!!;; ... Γιατί μου το κάνεις αυτό!!!!;;

ΜΑΥΡΟΣ: Ποιο;

ΛΕΥΚΗ: Γιατί με τραβολογάς και με παρενοχλείς τόση ώρα και με τόσο θράσος; Γιατί δεν μ' αφήνεις στην ησυχία μου, γιατί με τρομάζεις; ...

ΜΑΥΡΟΣ: Εγώ!!!!;; ...

ΛΕΥΚΗ: Εσύ! Βλέπεις και κανέναν άλλο εδώ πέρα;

ΜΑΥΡΟΣ: Όχι, αλλά εγώ, δεν κάνω και τίποτ' απολύτως για να σε τρομάξω!!! ...

ΛΕΥΚΗ: Είσαι καλά; Εδώ κόντεψες να με σκοτώσεις και το λες τίποτα αυτό; Μου 'κοψες τον δρόμο παρά την θέλησή μου και μαυροντυμένος σαν τον διάολο μπροστά μου, αισθάνομαι πως με φλερτάρεις κι από πάνω, τόσο πρόστυχα και τόσο ξεδιάντροπα! ... Μα τι θέλεις επιτέλους από μένα;

ΜΑΥΡΟΣ: Εσένα αγριοπούλι μου!

ΛΕΥΚΗ: Εμένα!!!!;; ...

ΜΑΥΡΟΣ: Ναι εσένα. Σε θέλω, σε θέλω πολύ, πάρα πολύ! Και τώρα μάλιστα, αυτή τη στιγμή! Όχι αύριο κι ούτε κάποια άλλη φορά! ... Σε θέλω! ... Θέλω πάρα πολύ να σε γνωρίσω και τώρα αμέσως! ...

ΛΕΥΚΗ: Άσε με, μη με πλησιάζεις, μη! ... Φοβάμαι! ... Σε φοβάμαι σου λέω! ... Μη!

ΜΑΥΡΟΣ: Πάψε επιτέλους να τσιρίζεις και δείξε μου που μάτωσες. Δείξε μου να δω! Ανησυχώ μην είναι κάτι σοβαρό και μη με νευριάζεις άλλο με τα καμώματά σου ...

ΛΕΥΚΗ: Φύγε μακριά μου σου λέω, άσε με! ... Αααχ, άσε τον καρπό μου πονάω!!! ... Βοήθεια, βοήθεια!!! ... Με πονάς, άσε με! ... Σε φοβάμαι! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Άκουσε καλά μικρό μου. Έψαχνα μισόν αιώνα για να σε βρω και τώρα που επιτέλους νομίζω πως σε βρήκα, δεν υπάρχει καμία απολύτως πιθανότητα, να κάνω το μοιραίο λάθος και να σ' αφήσω να φύγεις!!!!;; ... Όχι, δεν θα σ' αφήσω

γιατί εάν το κάνω, είμαι σίγουρος πως στο μέλλον θα το σκυλομετανιώσω! Εσύ τουλάχιστον, θα μου μείνεις θέλεις δεν θέλεις και θα μου μείνεις για πάντα αγριμάκι μου! Έτσι θέλω να γίνει κι έτσι ακριβώς θα γίνει ... Αλλά δείξε μου πρώτα τις πληγές σου και μετά βλέπουμε και τα υπόλοιπα ...

ΛΕΥΚΗ: Άσε μου τα χέρια θεότρελε! Δεν θέλω τίποτ' από σένα! Άσε μου τα χέρια, με πονάς! Σε φοβάμαι ...

ΜΑΥΡΟΣ: Αν θέλεις να σ' αφήσω, σταμάτα να τσιρίζεις και να μου τραβιέσαι.

ΛΕΥΚΗ: Άσε με, θέλω να φύγω.

ΜΑΥΡΟΣ: Δεν πρόκειται να πας πουθενά! Δεν πρόκειται να σ' αφήσω να φύγεις, καταλαβαίνεις; Θέλω να σε δοκιμάσω, να σε γευθώ! Θέλω οπωσδήποτε να διαπιστώσω εάν εκτίμησα σωστά, πως είσαι μία κάλλιστη γυναίκα κι όχι μία μικρή και συνηθισμένη ατίθαση φοραδίτσα! Σταμάτα λοιπόν να χτυπιέσαι μάτια και να κλωτσάς απεγνωσμένα ... Δεν πρόκειται να σου χαριστώ τώρα που σε βρήκα. Θα σε χαλιναγωγήσω ακόμα και με το ζόρι αν χρειαστεί κι αν δεν ηρεμήσεις, δεν πρόκειται ν' αφήσω τα χέρια σου ...

ΛΕΥΚΗ: Θέλω να φύγω σου λέω, άσε τα χέρια μου ...

ΜΑΥΡΟΣ: Κι εγώ δεν θέλω σου λέω, το καταλαβαίνεις!!!;; ... Και γι' αυτό δεν πρόκειται και να σ' αφήσω ποτέ! Και χώνεψέ το αυτό μικρή μου! Ποτέ! ...

ΛΕΥΚΗ: Θέλω να φύγω, σε σιχαίνομαι, μ' αηδιάζεις, ... με τρομάζεις! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Επιμένεις; ... Για σκέψου το λιγάκι, λιγάκι πιο φρόνιμα και πιο ώριμα. Είσαι απολύτως σίγουρη πως θέλεις να μου φύγεις; ...

ΛΕΥΚΗ: Ναι είμαι, είμαι, είμαι! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χμ κρίμα, πολύ κρίμα! Κι ήμουν τόσο σίγουρος πως δεν είχα λαθέψει και πάλι! ... Ωραία λοιπόν! ... Άντε φύγε κι εσύ

ΛΕΥΚΗ: Επιτέλους ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χμ ... Έει, έει πρόσεχε! Μην τρέχεις τόσο άτσαλα, θα σκοντάψεις, θα πέσεις και θα ξαναπονέσεις! Πρόσεχε! ... Ωχ, έτσι όπως σου μάθανε μέχρι τώρα να τρέχεις, είμαι σίγουρος πως θα ξαναπέσεις! ...

ΛΕΥΚΗ: Μη με πλησιάζεις τρελέ, μην τρέχεις ξοπίσω μου ...

ΜΑΥΡΟΣ: Πρόσεχε πανάθεμά σε, θα ξαναπέσεις σου λέω, μην τρέχεις έτσι! ...

ΛΕΥΚΗ: Αααχ!!! Έπεσα! ... Τα χέρια μου, τα πόδια μου, πονάω!

ΜΑΥΡΟΣ: Σου το 'πα πως θα πέσεις έτσι όπως ξέρεις να τρέχεις, αλλά δεν μ' άκουσες! Βλέπεις τι έπαθες τώρα; Περίμενε να σε σηκώσω ...

ΛΕΥΚΗ: Φύγε, εσύ φταις γιατί με κυνηγούσες;

ΜΑΥΡΟΣ: Σε κυνηγούσα!;

ΛΕΥΚΗ: Ναι, με κυνηγούσες!

ΜΑΥΡΟΣ: Χμ αν αυτό θέλεις να πιστεύεις, πίστεψέ το, μου είναι αδιάφορο! Θα πρέπει να ξέρεις όμως, πως από την ώρα που μου ζήτησες να σ' αφήσω και σ' άφησα, δεν είχα κανέναν απολύτως λόγο πια να σε κυνηγήσω! Απλώς έτρεξα ξοπίσω σου από απλή ανδρική ανησυχία! Μόνο και μόνο επειδή από την ατσαλιά του τρεχαλητού σου, ήταν απολύτως σίγουρο και με μαθηματική ακρίβεια, πως πάρα

πολύ σύντομα θα έτρωγες και πάλι τα μούτρα σου, έτσι ακριβώς όπως και τα έφαγες μόλις τώρα!

ΛΕΥΚΗ: Α μάλιστα! Μας προέκυψες και μάντης τώρα!; ...

ΜΑΥΡΟΣ: Όχι μικρούλα μου όχι, δεν είμαι μάντης. Απλά τυχαία ας πούμε, λιγάκι πιο έμπειρος από σένα! ... Για να δούμε όμως τώρα που χτύπησες, μην τυχόν και είναι κάτι σοβαρό. Στις παλάμες σου χτύπησες;

ΛΕΥΚΗ: Μη, άσε με! Δεν θέλω να σου δείξω ...

ΜΑΥΡΟΣ: Έλα, μη με κουράζεις άλλο! Είναι γελοίο δεν το καταλαβαίνεις; Αφού κι εσύ το αισθάνεσαι πως εγώ πονάω περισσότερο από σένα για σένα, οπότε μην συνεχίζεις άλλο τα παιδιάστικα καμώματά σου! Μην με απογοητεύεις καμάρι μου! ...

ΛΕΥΚΗ: Κι από πού κι ως που, εσύ πονάς περισσότερο για μένα!; Και γιατί;

ΜΑΥΡΟΣ: Γιατί σε νοιάζομαι αγριμάκι μου ... Γιατί από δω και πέρα, θέλω να γίνεις το αγριοπούλι μου, η **Κα(ρδ)ερίνα** του κλουβιού μου, της καρδιάς μου, η δικιά μου **Καρδερίνα** που θα νοιάζομαι γι' αυτήν, μέχρι που να πεθάνω! ... Έτσι νομίζω τουλάχιστον ...

ΛΕΥΚΗ: Και γιατί θα με νοιάζεσαι!;

ΜΑΥΡΟΣ: Γιατί μ' αρέσεις πολύ, μα πάρα πολύ και σε θέλω, σε θέλω παθιασμένα, τώρα! ... Αύριο δεν ξέρω αν θα σε θέλω ακόμα, πιθανόν ... Για πάντα, ίσως ... Αλλά τώρα κι ετούτη την στιγμή, σίγουρα και μ' αρέσεις αφόρητα και σε θέλω σαν τρελός! ...

ΛΕΥΚΗ: Και δεν ντρέπεσαι γέρος άνθρωπος να μου λες πως σ' αρέσω και πως με ... θέλεις;

ΜΑΥΡΟΣ: Να ντραπώ!; Μα γιατί να ντραπώ!;

ΛΕΥΚΗ: Μήπως θα πρέπει να σου υπενθυμίσω, πως απ' ότι βλέπω, κάλλιστα θα μπορούσες να ήσουν και πατέρας μου!;

ΜΑΥΡΟΣ: Ω ασφαλώς, φυσικά και θα μπορούσα να είμαι, αλλά όπως ξέρεις, ευτυχώς δεν είμαι!!! ...

ΛΕΥΚΗ: Ευτυχώς!;

ΜΑΥΡΟΣ: Μα φυσικά μικρούλα μου! Ευτυχώς, γιατί έτσι τώρα μπορώ ανεπιφύλακτα ν' απολαμβάνω την απίστευτη θηλυκότητα, την καταπληκτική γοητεία και την μεθυστική σαγήνη της ακαταμάχητης λαγνείας σου! ...

ΛΕΥΚΗ: Μα ξέρεις πόσων χρονών είμαι;

ΜΑΥΡΟΣ: Πόσων;

ΛΕΥΚΗ: Δεκατεσσάρων!

ΜΑΥΡΟΣ: Ε και; Κι εγώ είμαι πενήντα!

ΛΕΥΚΗ: Και δεν ντρέπεσαι να μου μιλάς έτσι;

ΜΑΥΡΟΣ: Όχι μικρούλα μου, καθόλου! Παλιότερα πράγματι λόγω της ηλικίας σου, ούτε που θα τολμούσα να επιτρέψω, ή έστω ν' αφήσω τον εαυτό μου, να παρασυρθεί σε τέτοιο πάθος για σένα, πόσο μάλιστα και να σου το πω κιόλας! Αλλά τώρα λόγω της δικής μου ηλικίας κι εμπειρίας και καθώς στερούμαι πια την

πολυτέλεια της μακροημέρευσης, δεν έχω πλέον όπως καταλαβαίνεις τ' απέραντα χρονικά περιθώρια όπως εσύ, να σκέφτομαι όπως οι κοινοί θνητοί!

Αλλά κι επιπλέον, πραγματικά όμως, κανέναν, μα κανέναν απολύτως λόγο, για ν' αφήσω το παραμικρό που θα μου έκανε κάλλιστο το υπόλοιπο της ζωής μου, να περάσει από μπροστά μου χωρίς να το αρπάξω αμέσως από τα μαλλιά! Και τα δικά σου μαλλιά γλύκα μου, απαλά, μακριά ως την μεσούλα σου και ξέπλεκα ν' ανεμίζουνε ξοπίσω σου, ε βρε δόλιο αγριμάκι μου, δεν υπήρχε καμία, μα καμία απολύτως περίπτωση, να τ' αφήσω να με προσπεράσουν έτσι και μάλιστα, χωρίς ούτε καν να προσπαθήσω να τ' αρπάξω στο φτερό!!! ... Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις τι σου λέω; ...

ΛΕΥΚΗ: ΟΧΙ!

ΜΑΥΡΟΣ: Δεν με καταλαβαίνεις στ' αλήθεια, ή απλώς δεν θέλεις να παραδεχτείς πως με καταλαβαίνεις;

ΛΕΥΚΗ: Δεν θέλω να καταλάβω τίποτ' απ' τις βλακειές σου.

ΜΑΥΡΟΣ: Αααα μάλιστα! Αυτή η απάντηση, είναι τουλάχιστον ειλικρινής κι έστω και μόνο για την ειλικρίνειά της, οφείλω να την λάβω σοβαρά υπόψη μου! ... Για στάσου όμως, τόση ώρα μιλάμε μεταξύ μας κι ακόμα δεν μου είπες τ' όνομά σου!; Πως σε λένε;

ΛΕΥΚΗ: Τι; ... Να μην σε νοιάζει ...

ΜΑΥΡΟΣ: Έλα τώρα, μην κάνεις σαν μωρό! Γ' όνομά σου ζήτησα να μάθω κι όχι να μου πουλήσεις την ψυχή σου! Κι αν για οποιονδήποτε λόγο δεν θέλεις να μου το πεις, πες μου ένα στην τύχη! Όποιο θέλεις εσύ. Οποιοδήποτε τέλος πάντων, με το οποίο θα μπορώ τουλάχιστον να σου απευθύνομαι! Ε δε νομίζω πως σου ζητάω δα και κάτι τόσο τραγικό! ...

ΛΕΥΚΗ: Μμμμ Λευκή

ΜΑΥΡΟΣ: ... !!! ... Λευκή!!!;;; ... Κι αυτό είναι το πραγματικό σου όνομα; ...

ΛΕΥΚΗ: ... Ναι, γιατί ξαφνιάστηκες τόσο πολύ και γούρλωσες τα μάτια σου; Και για να 'χουμε καλό ρώτημα, εσένα πως σε λένε; ...

ΜΑΥΡΟΣ: Γι' αυτό ακριβώς ξαφνιάστηκα, γιατί με λένε Μαύρο! Το ακριβώς αντίθετό σου μεν, αλλά και το απόλυτο συμπληρωματικό σου!!! ... Καταλαβαίνεις τι σου λέω;

ΛΕΥΚΗ: Μμμμ, μάλιστα! Νομίζω πως καταλαβαίνω το λογοπαίγνιό σου και κατά συνέπεια τι περίπου εννοείς. Αλλά έτσι μ' εξοργίζεις ακόμα περισσότερο! Κυριολεκτικά με κάνεις έξω φρενών και να αισθάνομαι ακόμα πιο άσχημα, αμήχανα κι αλλόκοτα κοντά σου, καθώς έστω κι αν πιστέψω πως το Μαύρος είναι το αληθινό σου όνομα, νομίζω πως δόλια ακόμα κι αυτό ετούτη την συγκεκριμένη στιγμή, το εκμεταλλεύεσαι με επιτηδευμένη σκοπιμότητα, για να με φλερτάρεις με αυτόν τον περίεργο και πρόστυχο δικό σου τρόπο κι αυτό κατάλαβέ το επιτέλους, δεν μου αρέσει καθόλου, μα καθόλου ηλίθιε! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χα χα χα! ... Άκουσέ με λοιπόν Λευκή μου ... **Καρδερίνα**. Αυτό είναι το πραγματικό μου όνομα, αλλά και για να σου ξεδιαλύνω και την παραμικρή αμφιβολία σου για το αν πραγματικά σε φλερτάρω ή όχι, σου ξεκαθαρίζω λοιπόν μία και καλή, ευθαρσώς και με τον πιο εύγλωττο τρόπο, πως δεν το κάνω κρυφά και ύπουλα, αλλά **ναι, σε φλερτάρω Καρδερίνα μου!** Στα ίσα, τίμια κι ειλικρινά!

Και δεν διστάζω να τ' ομολογήσω δε, πως το ότι είχα καταρχήν την τύχη να σ' ανταμώσω έστω και μετά από πενήντα χρόνια, αλλά και τούτη την μοναδική ευκαιρία να παίξω μαζί σου φλερτάροντάς σε παθιασμένα, μ' αρέσει πάρα πολύ γλύκα μου! Ναι, ναι, δεν έχεις ιδέα πόσο πολύ μ' αρέσει!!! ...

ΛΕΥΚΗ: Αααα δεν υποφέρεσαι! Ώστε παίζεις μαζί μου!!!;;; ... Φεύγω! ... Άσε με! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Κάτσε κάτω και μη με κάνεις να σου ... τις βρέξω για να ηρεμήσεις ... Άιντε! ... Και δεν μου λες σε παρακαλώ, γιατί θέλεις να το βάλεις στα πόδια μόλις αισθάνεσαι, ή σου του λέω κι εγώ ο ίδιος πως σε φλερτάρω;

ΛΕΥΚΗ: Μα το βρίσκεις φυσιολογικό και σωστό να με φλερτάρεις πενηντάρης άνδρας, εμένα την δεκατετράχρονη!; ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χμ, ... αυτό όντως θέλει κάποια εύλογη συζήτηση και τις πρέπουσες εξηγήσεις, αλλά μάλλον ξεχαστήκαμε και δεν φροντίσαμε ακόμα τις πληγές σου. Για να τις δούμε λοιπόν.

ΛΕΥΚΗ: Άσε τις πληγές μου κατά μέρος και μην πας να μου ξεφύγεις. Απάντησέ μου λοιπόν ελεεινέ σ' αυτό που σε ρώτησα. Τώρα.

ΜΑΥΡΟΣ: Καρδούλα μου όχι μόνο δεν θέλω ν' αποφύγω την ερώτησή σου, αλλά τουναντίον. Απλώς θέλω να καθησυχάσω καταρχήν την συνειδησή μου με το ότι οι πληγές σου δεν είναι σοβαρές, ώστε κατόπιν και με όλη την σχετική μου άνεση, να επικεντρωθώ απερίσπαστος στα ερωτήματά σου!

ΛΕΥΚΗ: Υπεκφεύγεις! Συμφωνείς πως δεν είναι ούτε φυσιολογικό κι ούτε σωστό να με φλερτάρεις και γι' αυτό προσπαθείς ν' αποφύγεις την ερώτησή μου! Δειλέ! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Όχι παιδάκι μου, χαλάρωσε επιτέλους! ... Έλα να δούμε πρώτα που χτύπησες και μετά να σου πω ότι θέλεις! Δώσε μου τα χέρια σου.

ΛΕΥΚΗ: ... Μη, μμμη ... Δεν πονάω, ξέχασέ το ...

ΜΑΥΡΟΣ: Δεν υπάρχει περίπτωση να ησυχάσω εάν δεν δω τις πληγές σου και δεν βεβαιωθώ πως είναι επιπόλαιες. Άντε, δείξε μου μόνη σου τις παλάμες.

ΛΕΥΚΗ: ... Μα δεν υπάρχει λόγος ...

ΜΑΥΡΟΣ: Έλα σου λέω, μη με κουράζεις άλλο ντε! ...

ΛΕΥΚΗ: Όχου δεν έχω τίποτα σου λέω, μ' έσκασες! ... Να, να, ορίστε δεξ και μόνος σου ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χμ ... έτσι μπράβο. Όντως μερικές επιπόλαιες και ασήμαντες γρατζουνιές, αλλά ακόμα κι αυτές, θα πρέπει κάπως να τις φροντίσουμε, δε νομίζεις;

ΛΕΥΚΗ: Ε σιγά, δεν είναι δα και τίποτα. Εξάλλου δεν υπάρχει και κάτι εδώ πέρα για να τις περιποιηθούμε.

ΜΑΥΡΟΣ: Έχεις δίκιο ... Ας κάνουμε λοιπόν το ελάχιστο.

ΛΕΥΚΗ: Τι εννοείς;

ΜΑΥΡΟΣ: Δώσε μου τις παλάμες σου.

ΛΕΥΚΗ: Τι διαπεραστικό βλέμμα είναι αυτό; Τι θα μου τις κάνεις;

ΜΑΥΡΟΣ: Θα σου τις γλείψω.

ΛΕΥΚΗ: Έει, τι πας να κάνεις εκεί πέρα!!!;;; ... Άσε κάτω τα χέρια μου!!! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Τι σ' έπιασε πάλι; Γιατί τσιρίζεις;

ΛΕΥΚΗ: Μα θέλεις να μου γλείψεις τις παλάμες μου!!! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Ε και; Που είναι το πρόβλημά σου; Δεν ξέρεις ότι το σάλιο μας είναι από τα καλύτερα αντισηπτικά;

ΛΕΥΚΗ: ... Ε εντάξει το ξέρω, αλλά και τι μ' αυτό; Εσύ θα πρέπει να γλείψεις τις πληγές μου;

ΜΑΥΡΟΣ: Βλέπεις κανέναν άλλον διαθέσιμο εδώ να το κάνει, που δεν τον βλέπω εγώ; ... Άντε γλείψ' τες μόνη σου τουλάχιστον!

ΛΕΥΚΗ: ... Εεεε δεν χρειάζεται ... Δε νομίζω πως είναι κι απαραίτητο ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χα χα χα, σιχαίνεσαι να το κάνεις έτσι δεν είναι; Σιχαίνεσαι να καθαρίσεις ακόμα και τον εαυτό σου! Πως λοιπόν να βασιστεί κανένας σε σένα και να ελπίζει πως εάν τυχόν το χρειαστεί, θα γλείψεις κι εσύ τις δικές του πληγές!!!;; ...

ΛΕΥΚΗ: ... Όχι βέβαια, φυσικά και δεν σιχαίνομαι! Απλώς ... δεν χρειάζεται! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χα χα χα, σιχαίνεσαι!

ΛΕΥΚΗ: Όχι σου λέω!

ΜΑΥΡΟΣ: Ναι, ναι, σιχαίνεσαι και πολύ μάλιστα αλλά δεν πειράζει! Έχεις πολλή πλάκα! Έλα θα σου το κάνω εγώ ...

ΛΕΥΚΗ: ... Μην πλησιάζεις! Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να μου το κάνεις! Δεν το θέλω κι ούτε που να το σκέφτεσαι! ...

ΜΑΥΡΟΣ: **Καρδερινάκι μου** άσε με να σε φροντίσω λιγάκι. Δεν έχεις ιδέα πόσο εξαιρετικά σημαντικό είναι για μένα σήμερα, το ν' ασχοληθώ λιγάκι μαζί σου και να σε φροντίσω όσο το δυνατόν περισσότερο! Είναι ότι ποθώ περισσότερο απ' όλα ετούτη την στιγμή! ... Θα 'ναι για μένα μιαν αφάνταστη λύτρωση, από μια πενηντάχρονη και βάρβαρη ερωτική τυραννία!

ΛΕΥΚΗ: ... Μα, μα τι 'ναι αυτά που λες!; ... Εξάλλου είναι πάρα πολύ βρώμικες!!! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Μα γι' αυτό ακριβώς και θέλω να σου τις γλείψω! Προφανώς εάν δεν ήσουν πληγωμένη κι οι παλάμες σου ήταν πεντακάθαρες, δεν θα υπήρχε και κανένας λόγος να το κάνω! Έτσι δεν είναι; Αυτό ακριβώς το μικρό προβληματάκι λοιπόν, θέλω να σε βοηθήσω, να σου μάθω δηλαδή πώς να το επιδιορθώσεις αποτελεσματικά! ... Έλα λοιπόν, δώσε μου τις παλάμες σου και μετά, θα γλείψω και τα γόνατά σου ...

ΛΕΥΚΗ: ... Μα δεν χρειάζεται σου λέω και δεν υπάρχει και κανένα πρόβλημα ... Που το βλέπεις εσύ το πρόβλημα;

ΜΑΥΡΟΣ: Χμ έλα επιτέλους! ... Μη φοβάσαι ... Έλα ... Έτσι μπράβοοοο

ΛΕΥΚΗ: ... Μα ... μη! ... Μμμη, μμμη! ... Μα τι μου κάνεις!!!;; Αααχ!!! ... Μμμη ... Ναι, όχι μμμη, ... μμμη, ... μμμη σε παρακαλώ ... μμμη! ... Φτάνει!!! Όχι!!! Μμμμ, ναι, φτάνει, όχι ... μμμη, ναι μμμη ... Ναι, ναι, όχι, ναι ... μμμη, ναιαιαι!!! Όχι και στα γόνατα!!! ... Μμμη σου λέω!!! ... Λιώνω, ... δεν αντέχω άλλο, ... θα ... θα ... θα ... !!! Ναιαιαι!!! Ναιαιαι!!! Ναιαιαι!!! Ναιαιαιαιαι!!!

Δεν το πιστεύω!!! Μα τι μου έκανες!!!;;

ΜΑΥΡΟΣ: ... Έρωτα!!! ...

ΛΕΥΚΗ: ... Τιιιι!!!;;;

ΜΑΥΡΟΣ: ... Έρωτα **Καρδερινάκι μου**, έρωτα!

ΛΕΥΚΗ: Χάσου από μπροστά μου σίχαμα! Πως τολμάς και μου μιλάς έτσι!;

ΜΑΥΡΟΣ: Σκάσε επιτέλους και θυμήσου πόσο το απολάμβανες κι εσύ πριν λίγο ...

ΛΕΥΚΗ: Εγώ!; Πότε!; ...

ΜΑΥΡΟΣ: Όταν με κοίταγες παθιασμένα με τα φλογισμένα ματάκια σου κι έβγαζες εκείνες τις υπέροχες μελωδικές κραυγούλες απ' τα χείλη σου, εκείνα τα υπέροχα ηδονικά σου ναιαιαι!

ΛΕΥΚΗ: ... !!! ... ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΗΔΟΝΙΚΑ ... !!! ... Για κοίτα κάτι μούτρα, που βαυκαλίζονται πως έχουν τα προσόντα και την δυνατότητα, να προκαλέσουν έστω κι ένα ίχνος ηδονής και μάλιστα σε ποια!!!;;; ... Σε μένα!!!;;; ... Από πότε μωρέ έχεις να δεις τα χάλια σου στον καθρέφτη, εεεε!!!;;; ...

ΜΑΥΡΟΣ: Μα τα βλέπω συνεχώς κι ειδικά δε στα ματάκια σου ομορφιά μου κι από την πρώτη κιόλας στιγμή που κοιταχτήκαμε! Ή μήπως νομίζεις πως μετά από πενήντα ολόκληρα χρόνια, δεν έχω μάθει ακόμα να ξεχωρίζω τις γυναίκες, που για διαφόρους λόγους στην καθεμιά, θα χαράξω ανεξίτηλα και για πάντα την εικόνα μου στο υπόλοιπο της ζωής τους;

ΛΕΥΚΗ: Χα!!! ... Μωρέ τι μα λες!!!;;; ... Για κοίτα έναν γόη της πεντάρας που έχω μπροστά μου και μόνο εγώ δεν τον βλέπω!!! ... Έναν γόη που θα μου μείνει κι αξέχαστος λέει, χα, χα, χα! ... Είσαι πολύ χαζός εάν νομίζεις ότι μπορεί να γοητέψεις οποιαδήποτε γυναίκα παλιόγερε! ...

ΜΑΥΡΟΣ: Χα χα χα! Κι εσύ είσαι πάρα πολλή μικρή ακόμα καμάρι μου για να καταλάβεις, αλλά όταν θα μεγαλώσεις αρκετά, θα μάθεις πως η γοητεία ενός ανθρώπου, προφανώς και δεν κρύβεται στην εξωτερική του εμφάνιση!

Η ομορφιά καρδούλα μου είναι σαν τα πέταλα του τριαντάφυλλου. Πανέμορφα, ευωδιαστά, ασύγκριτα, μα ... κρατάνε ελάχιστα! Μονάχα λίγες μερούλες μετρημένες στα δάχτυλα. Ίσα ίσα δηλαδή, που στην καλύτερη των περιπτώσεων, να θυμάσαι μονάχα την μία, ακόμα κι απ' αυτές τις μετρημένες! Κι όμως, για θυμήσου πόσες άλλες από τις προηγούμενες ημέρες αποθηκεύονται στην μνήμη σου, από τότε που η τριανταφυλλιά ξεμυτίζει από το χώμα, που την σκαλίζεις, την ποτίζεις, την κλαδεύεις κλπ, για να σου βγάλει για μία και μόνη μέρα, ένα υπέροχο τριαντάφυλλο! Καταλαβαίνεις τι σου λέω ή όχι;

ΛΕΥΚΗ: Όχι ακριβώς ...

ΜΑΥΡΟΣ: Θέλω να σου πω **Καρδερινάκι μου**, πως το τριαντάφυλλο είναι μονάχα το τελικό αποτέλεσμα μιας ολόκληρης κοπιαστικής προσπάθειας για κάτι κάλλιστο, για κάτι υπέροχο και σχετικά μοναδικό. Για κάτι όμως συνήθως δραματικά εφήμερο, ή εντελώς πρόσκαιρο! Και κείνο που του προσδίδει την τελική του αξία, είναι ο εσωτερικευμένος προηγούμενος μόχθος σου. Η ικανοποίησή σου πως υπήρξες χρηστός σ' ένα υπέροχο αποτέλεσμα!

ΛΕΥΚΗ: Δηλαδή τι θέλεις να μου πεις, ότι μονάχα ο μόχθος αξίζει στην ζωή κι όχι το τελικό αποτέλεσμα;

ΜΑΥΡΟΣ: Φυσικά και όχι! Εκείνο που σου λέω είναι, πως το τελικό αποτέλεσμα δεν είναι κάτι αυτούσιο και ξεκομμένο απ' οτιδήποτε άλλο, αλλά πως καιίτοι ελάχιστο και

βραχύ, εντούτοις μέσα του βρίσκεται συμπυκνωμένος όλος ο προηγούμενος μόχθος και κυρίως, σημειώσέ το αυτό, η συνεπής προσδοκία του δημιουργού.

Οπότε η βραχύτητα του αποτελέσματος, αναπληρώνεται κι αποκαθίσταται νομοτελειακά στο περιβάλλον, από την εσωτερική ένταση και την δύναμη που αντανakλά το ίδιο το αποτέλεσμα, σε συνδυασμό με το πλούσιο συναίσθημα που προκαλεί στο υπόλοιπο περιβάλλον! Από την δύναμη της ψυχής του δηλαδή. Συνεπώς η γοητεία τελικά, δεν είναι μονάχα το εφήμερο του φαίνεσθαι, αλλά το σύνολο της συνεπούς προσδοκίας του δημιουργού, συν του φαίνεσθαι! Αλήθεια, καταλαβαίνεις κάτι απ' όλ' αυτά;

ΛΕΥΚΗ: Τίποτ' απολύτως!!! ...

Τετάρτη, 2 Αυγούστου 2017 / 6:18 μμ

(Δεν ολοκληρώθηκε ...)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου αποτάχθηκε *παράνομα* το 2003, με προσωπική εντολή του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξεως **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη** και με την εγκληματική συνέργεια του θείου του δικηγόρου **Μενελάου Μαρτινόπουλου**, επειδή διαπίστωσε πως ο διοικητής του **Δημήτριος Αλαμανιώτης**, «*πουλούσε προστασία*» σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης στον Βόλο! Εγκληματική δραστηριότητα, που όμως έχαιρε της πλήρους ανοχής και **ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΩΣ** από την Α.Δ. Μαγνησίας, τον Δήμο Βόλου, την εισαγγελέα που ανέλαβε κατόπιν να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση!, αλλά και τον **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη!!!** ... Μια πραγματική κι οργανωμένη πανελλαδικά, ... **ΛΕΥΚΗ ΜΑΦΙΑ** ... !!!

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, ο γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα **Νίκος Γάτσας** και μάλλον από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρεμήνευσε την ανάβαση και την αντιλήφθηκε άστοχα και αφελώς, ως απόπειρα αυτοκτονίας. Ενημέρωσε τ' αδέρφια του **Αντωνίου** κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου, για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, ν' αποδεχθούν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, τ' αποδέχθηκαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έψαχνε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στον Βόλο, έκανε ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας, όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές κι οι εισαγγελικές υπηρεσίες, αφού ο αρμόδιος εισαγγελέας στο Λιτόχωρο, είχε δώσει την εντολή στις ομάδες διάσωσης, να τον παρακολουθούν απλά για να μην ψάχνουν μετά το πτώμα του, αλλά επουδενί να μην επιχειρήσουν την σύλληψή του προτού αυτοκτονήσει, μην τυχόν και παραμείνει ζωντανός!!! ..., χωρίς καν δηλαδή να υφίστανται οποιοσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες από την πλευρά του, απλά και μόνο με την ... ανοχή των αδελφών του ..., συνελήφθη και εισήχθη *παράνομα*, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε αυτό το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολούθησαν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούσαν εγκληματικά και *παράνομα*, καταφέροντας μόνος του μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχώρησε για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό Ελασσόνας, όπου και μετακόμισε στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπίστωσε πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν απλά θέμα χρόνου! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και προσωπική αναξιοπρέπεια και φυσικά, ούτε λόγος για δικαιώματα στην Τέχνη ή στον έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... *αχαλίνωτη αγάπη* των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε οριστική εξορία από το Λουτρό, την 30^η Μαρτίου 2018

Με την επιστροφή του και πάλι στον Βόλο και μ' αφορμή την **παράνομη** διευθέτηση του ΚΕΑ του, επανεκκινεί ταυτόχρονα και το ζήτημα της **παράνομης** αποτάξεώς απ' την ΕΛ.ΑΣ., το οποίο βρίσκεται ακόμη σ' εξέλιξη, καθώς οι ένοχοι **ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ** απροκάλυπτα, απ' την κομματική δικαιοσύνη του **Κυριάκου Μητσοτάκη!!!**

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του **Τέλης Μπλάντας** από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μυήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν κι ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, στον σχεδιασμό των οποίων, συνέβαλε και με προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του αποτυχημένου γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δυο-λόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτήνη**» (2018), τα στιχάρια «**Εύληνη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018), ο θεατρικός δυόλογος «**Θησέας 2030**» (2019) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο: <http://pantechnon.gr/category/art/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός **Θοδωρής Αθερίδης**, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018), «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνειο**» (2018), «**Χάλκινα**» (2018), «**Της παρέας**» (2018-19), «**το ξένο φως**» (2017-18) με στίχους του **Χρήστου Μαρτίνη** κι άλλες συλλογές, δημοσιευμένες στο **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ Κανάλι ΕΥ – ευ.e** του **YouTube**. Εξαιρετική δημιουργική στιγμή όμως, υπήρξε η στιχούργηση της «**Σονάτας του Σεληνόφωτος**» του **Beethoven** (το 15οο τραγούδι του), στις 7-8 Ιανουαρίου 2019!!!

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις **22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ** (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://pantechnon.gr/apei/ap-theory/>),
- στις **19 Ιουλίου 2007** η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Παγκόσμιοι Αγώνες Τέχνης) (<http://pantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις **18 Απριλίου 2015**, που υποστηρίζει την πλήρη και ανεπιστρεπτή αποδέσμευση της δημοκρατίας, από την δημοκρατορία της δικτατορίας των ηλιθίων (http://pantechnon.gr/g-basic_principles/).

(τελευταία ενημέρωση, Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2020 / 8:00 πμ)